SOYKIRIM VAHŞETİ

**NAZİLER, MİLYONLARCA YAHUDİYİ,
ÇİNGENEYİ VE ÖZÜRLÜYÜ NASIL KATLETTİ?
NAZİZM VE RADİKAL SİYONİZM
ARASINDAKİ GİZLİ ANLAŞMA NEYDİ?**

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Ekim 2005

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İ Ç İ N D E K İ L E R

Okuyucuya

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

Yazar ve Eserleri Hakkında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 41 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme,

kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

ÖNSÖZ

Soykırım, Yahudiler ve Antisemitizm

Bu kitapta ele aldığımız Siyonizm, Yahudilik ve soykırım konuları şimdiye dek sayısız tartışmaya konu olmuş kavramlar olduğu için, öncelikle bazı temel prensipleri belirtmekte yarar bulunmaktadır. Kitabın geneli, bu önsözde anlatacağımız hususlar çerçevesinde anlaşılmalı ve yorumlanmalıdır.

Soykırımın Ardındaki Gerçek

Bu kitapta II. Dünya Savaşı'nda Naziler tarafından Yahudilere ve diğer milletlere uygulanan zulüm, katliam ve soykırımın boyutlarını ele alacağız. Öncelikle belirtilmesi gereken husus ise, bizim hiçbir din, ırk ve etnik köken ayrımı yapmaksızın, her türlü soykırım, işkence ve zulme karşı olduğumuz gerçeğidir. Ne Yahudilere ne de bir başka millete karşı gerçekleştirilen en ufak bir haksız saldırıyı tasvip etmez, aksine telin ederiz.

Bu, Allah'ın Kuran'da insanlara emrettiği ahlakın gereğidir. Allah Kuran'da, yeryüzünde bozgunculuk çıkaranları, insanlara zulmedenleri, haksız yere cana kıyanları lanetler. **"Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur"** (Maide Suresi, 32) ayetiyle de bildirildiği gibi, cinayet işlemek tüm insanlara haram kılınmıştır. Rabbimiz tek bir masum insanın katlinin, bütün insanları öldürmek gibi büyük bir suç olduğunu bildirmiştir.

II. Dünya Savaşı yıllarında ve öncesinde, pek çok masum Yahudi insanın zulme maruz kaldığı ve hayatını kaybettiği ise açık bir gerçektir. Bu masum insanlara Naziler veya başka mihraklar tarafından uygulanan eziyetleri ve işlenen cinayetleri şiddetle kınıyoruz. Sadece Yahudiler değil, II. Dünya Savaşı'nda hayatını kaybetmiş on milyonlarca masum insana (Alman, Rus, İngiliz, Fransız, Japon, Çinli, Çingene, Hırvat, Leh, Berberi, Sırp, Arap, Boşnak vs. hangi milletten olursa olsun) karşı yapılanlar, asla mazur görülemeyecek zulümlerdir. Tarihçiler, II. Dünya Savaşı öncesinde ve savaş yıllarında yaklaşık 29 milyon sivil insanın Naziler tarafından (toplama kamplarında, gettolarda, askeri kıyımlarda, siyasi cinayetlerde) katledildiğini hesaplamaktadırlar.

Bu kitapta incelenen iki önemli konudan biri, bu korkunç vahşetin sorumlusu olan Nazi Almanyası'nın, İsrail'in bazı kurucuları ile gizli bir iş birliği içinde olduğudur. Bu pek çok insana şaşırtıcı gelebilir, ama tarihsel gerçekler, İsrail'in kurucularının (yani

bazı Siyonistlerin) bir dönem Nazi Almanyası ile yakın bir iş birliğine giriştiklerini göstermektedir. Bunun nedeni, Nazi baskısının Avrupa Yahudilerinin Filistin'e göç etmeleri için iyi bir gerekçe oluşturacağını düşünmeleridir. Kendi soydaşlarına ve daha pek çok millete korkunç bir zulüm getirecek olan Nazi İmparatorluğu'nu, ekonomik ve siyasi yönden desteklemiş, Nazilerin ırkçı politikalarını alkışlamışlardır.

Bu ise önemli bir konudur, çünkü Nazi vahşeti ve bu vahşete maruz kalan Yahudilerin trajedisi, II. Dünya Savaşı'ndan bu yana politik bir malzeme olarak kullanılmaktadır. İsrail Devleti içindeki bazı unsurlar, kendi işgal ve terör politikalarını meşrulaştırmak ve kendisine yönelik eleştirileri susturmak için, sürekli olarak "soykırım" kavramına sığınmıştır. Gerçekte İsrail'in kurulması, büyük ölçüde soykırım kavramının getirdiği uluslararası destek ve sempati sayesinde mümkün olmuştur. Bu kitapta işleyeceğimiz bir diğer konu ise, Nazilerin soykırım politikasının sadece Yahudilere değil; Çingeneler, Polonyalılar, Slavlar, dindar katolikler, Yehova Şahitleri, bedensel ve zihinsel özürlüler gibi farklı etnik, dini veya sosyal gruplara da yönelik olduğudur. Nazi vahşetinin en büyük mağdurlarının, toplama kamplarında toplam 5.5 milyon insan yitirmiş olan Yahudi milleti olduğu doğrudur. Ama toplama kamplarında ölen insanların toplam sayısı 11 milyonu aşmaktadır ve bunun yarısından fazlası yukarıda belirttiğimiz gruplara mensup olan insanlardır. Bu insanların yaşadıkları soykırımın da Yahudi soykırımı kadar hatırlanması gerekmektedir. Nazi vahşetini sadece Yahudilere yönelik bir girişim olarak göstermek, başta sözünü ettiğimiz "soykırımı siyasi malzeme haline getirme" çabasının bir parçasıdır ve yanlıştır.

Kuran'da Ehli Kitap'ın Durumu

Kitap boyunca Yahudilerden, yaşadıkları zulümden ve bazı Yahudilerin de bu zulmün mimarları (Naziler) ile gizli ilişki içinde olduklarından söz edeceğiz. Bu nedenle, bazı ön yargı ve yanlış anlamaları gidermek ve bu konular gündeme geldiğinde doğal olarak akla gelen "antisemitizm" kuşkusunu gidermek için, "Yahudiler ve Yahudilik" konusuna bir Müslüman olarak nasıl baktığımızı açıklamakta yarar var.

Allah, insanların ırklarına, renklerine ve etnik kökenlerine göre değil, asıl olarak ahlaklarına göre değerlendirilmesi gerektiğini bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

"Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve <u>birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler kıldık.</u> Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır." (Hucurat Suresi, 13)

Ayette bildirilen "tanışmanız için" ifadesi, Allah'ın farklı ırklar veya etnik kökenler yaratmasının hikmetlerinden birine işaret etmektedir: Hepsi Allah'ın kulu olan farklı

milletler veya kabileler, birbirleriyle tanışmalı, yani birbirlerinin farklı kültürlerini, dillerini, örflerini, yeteneklerini öğrenmelidirler. Farklı ırk ve milletlerin bulunmasının amaçlarından biri, çatışma ve savaş değil, kültürel bir zenginliktir.

Allah'ın bu ayette ve diğer bazı ayetlerde bildirdiği ahlak ve hükümler, bir Müslümanı ırkçılık yapmaktan, insanları ırklarına göre değerlendirmekten kesin surette alıkoyar. Dolayısıyla bizim de bir Müslüman olarak, Yahudilere veya bir başka ırka karşı sırf etnik kökeninden dolayı olumsuz hisler beslememiz düşünülemez.

Konuya Yahudilerin inandıkları din açısından bakıldığında da, yine Kuran'da bildirilen önemli bir gerçekle karşılaşırız. Yahudiler, Hıristiyanlarla birlikte, Kuran'da Ehli Kitap (kitap sahipleri) olarak anılırlar ve müşriklere (yani putperest veya dinsizlere) göre, Müslümanlara daha yakındırlar. Her ne kadar mevcut Tevrat ve İncil (Kitab-ı Mukaddes) tahrif edilmişse ve Yahudi ve Hıristiyanlar bu tahrifler sonucunda bazı batıl inanış ve uygulamalara sahiplerse de, sonuçta Allah'a, O'nun birliğine inanan ve O'ndan gelen hükümlere tabi olmuş insanlardır.

Kuran'da Ehli Kitap ile müşrikler arasında önemli ayrımlar yapılır. Bu, özellikle de sosyal hayat açısından dikkat çekicidir. Örneğin müşrikler için bir ayette **"... ancak bir pisliktirler; öyleyse bu yıllarından sonra artık Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar"** (Tevbe Suresi, 28) diye bildirilmiştir. Çünkü müşrikler, hiçbir İlahi kural tanımayan, hiçbir ahlaki kıstası olmayan, her türlü pislik ve sapkınlığı tereddüt etmeden işleyebilecek insanlardır.

Ancak **Ehli Kitap, temeli Allah'ın vahyine dayanan bazı ahlaki kıstaslara, haram ve helal kavramlarına sahiptir.** Bunun için Kitap Ehli'nden kimselerin yemeği, Müslümanlar için helal kılınmıştır. Aynı şekilde, Müslüman erkeklere Kitap Ehli'nden kadınlarla evlenme izni verilmiştir. Bu konuyla ilgili ayette Allah şöyle buyurur:

"Bugün size temiz olan şeyler helal kılındı. Kitap verilenlerin yemeği size helal, sizin de yemeğiniz onlara helaldir. Mü'minlerden özgür ve iffetli kadınlar ile sizden önce (kendilerine) kitap verilenlerden özgür ve iffetli kadınlar da, namuslu, fuhuşta bulunmayan ve gizlice dostlar edinmemişler olarak -onlara ücretlerini (mehirlerini) ödediğiniz takdirde- size (helal kılındı.) Kim imanı tanımayıp küfre saparsa, elbette onun yaptığı boşa çıkmıştır. O ahirette hüsrana uğrayanlardandır." (Maide Suresi, 5)

Bu hükümler, Müslümanlar ile Ehli Kitap arasında nikah sonucu akrabalık bağlarının kurulabileceğini, iki tarafın birbirlerinin yemek davetlerine icabet edebileceklerini gösterir ki, bunlar **sıcak insani ilişkiler ve huzurlu bir ortak yaşam kurulmasını** sağlayacak esaslardır. Kuran'da bu ılımlı ve hoşgörülü bakış tavsiye edilirken, biz Müslümanların aksi bir fikirde olması düşünülemez.

Öte yandan Kuran'da Ehli Kitap'ın ibadet yerleri olan manastır, kilise ve havralar da Allah'ın koruduğu ibadet mekanları olarak bildirilir:

"...Eğer Allah'ın, insanların kimini kimiyle defetmesi olmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın isminin çokça anıldığı mescidler, muhakkak yıkılır giderdi. Allah Kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, Aziz olandır." (Hac Suresi, 40)

Bu ayet, her Müslümana, Ehli Kitap'ın mabetlerine saygılı davranmanın ve bu mabetleri korumanın önemini göstermektedir.

Nitekim İslam tarihine bakıldığında da Müslüman toplumlarda Ehli Kitap'a her zaman için ılımlı ve hoşgörülü davranıldığı dikkat çeker. Bu durum özellikle de varisi olduğumuz **Osmanlı İmparatorluğu**'nda çok belirgindir. Bilindiği gibi, Katolik İspanya'nın hayat hakkı tanımadığı ve sürgün ettiği Yahudiler, aradıkları huzuru Osmanlı topraklarında bulmuşlardır. Fatih Sultan Mehmet İstanbul'u fethettiğinde kentte hem Hıristiyanlara hem de Yahudilere özgürce yaşam hakkı tanımıştır. Tüm Osmanlı tarihi boyunca da Yahudilere Ehli Kitap olarak bakılmış ve huzur içinde yaşamalarına imkan tanınmıştır.

Avrupa tarihinde görülen ve taassuptan kaynaklanan **engizisyon uygulamaları veya ırkçı fikirlerden doğan antisemitizm (Yahudi aleyhtarlığı) İslam dünyasında hiçbir zaman görülmemiştir.** Yahudilerle Müslümanlar arasında 20. yüzyılda Ortadoğu'da doğan çatışma ve huzursuzluk ise, bazı Yahudilerin din ahlakına uygun olmayan ve ırkçı bir ideoloji olan radikal Siyonizmi benimsemesiyle olmuştur ki, bunun sorumlusu da Müslümanlar değildir.

Sonuçta, Kuran'ın emirleri doğrultusunda düşünen biz Müslümanların, Yahudilere karşı, dinleri ve inançları nedeniyle de bir husumet beslememiz söz konusu olamaz.

Antisemitizmin Karanlık Kökenleri

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, **"antisemitizm" olarak bilinen ideolojinin, zaten hiçbir Müslüman tarafından benimsenmesi mümkün olmayan putperest bir öğreti oluşudur.**

Bunu görmek için antisemitizmin kökenlerini incelemek gerekir. Genelde "Yahudi düşmanlığı" olarak anlaşılan bu terimin asıl manası **"Sami düşmanlığı"**dır, yani Sami ırkından gelen, diğer bir ifadeyle "semitik" milletlere karşı duyulan nefreti ifade eder. Sami ırkı ise temel olarak Araplardan, Yahudilerden ve diğer bazı Ortadoğu kökenli etnik gruplardan oluşur. Samilerin dilleri ve kültürleri arasında büyük benzerlikler vardır. (Örneğin Arapça ve İbranice birbirine çok benzer.)

Dünya tarihine etki eden ikinci büyük dil ve ırk grubu, **"Hint-Avrupa"** milletleridir. Bugünkü Avrupa milletlerinin çoğu Hint-Avrupa kökenlidir.

Kuşkusuz tüm bu farklı medeniyetlere ve toplumlara Allah'ın varlığını ve birliğini anlatan, O'nun emirlerini bildiren peygamberler gelmiştir. Ancak yazılı tarihe baktığımızda, Hint-Avrupa milletlerinin çok eski zamanlardan beri hep **putperest inanışlara** sahip olduklarını görürüz. **Yunan** ve **Roma** medeniyetleri, bu medeniyetler zamanında Avrupa'nın kuzeyinde yaşayan Cermenler, Vikingler gibi barbar kavimler, hep çok ilahlı putperest inanışlara sahiptirler. Bu nedenle bu toplumlar ahlaki kıstaslardan tamamen yoksun kalmışlardır. **Şiddet ve vahşet** meşru ve övülen bir özellik olarak görülmüş, e**şcinsellik, zina gibi ahlaksızlıklar** yaygın biçimde uygulanmıştır. (Hint-Avrupa medeniyetinin tarihteki en önemli temsilcisi sayılan Roma İmparatorluğu'nun, insanların arenalarda zevk için parçalandığı bir vahşet toplumu olduğunu hatırlamak gerekir.)

Avrupa'ya hakim olan bu putperest kavimler, Sami ırkına gönderilmiş bir peygamberin, yani Hz. İsa'nın etkisiyle Tevhid inancıyla karşılaşmışlardır. İsrailoğulları'na peygamber olarak gönderilen ve kendisi de ırk ve dil itibarıyla bir Yahudi olan Hz. İsa'nın tebliği, zaman içinde Avrupa'ya yayılmış ve **eskiden putperest olan kavimlerin hepsi birer birer Hıristiyanlığı kabul etmişlerdir.** (Hıristiyanlığın bu sırada dejenere olduğunu, sapkın bir inanç olan "teslis"in, yani üçlemenin Hıristiyanlığa dahil edildiğini de belirtmek gerekir.)

Ancak 18. ve 19. yüzyılda Avrupa'da Hıristiyanlığın zayıflaması ve dinsizliği savunan ideoloji ve felsefelerin güçlenmesi ile birlikte, Avrupa'da garip bir akım doğmuştur: **Yeni-putperestlik** (neo-paganizm). Bu akımın öncüleri, Avrupalı toplumların Hıristiyanlığı reddederek eski putperest inançlarına geri dönmeleri gerektiğini savunmuşlardır. Yeni-putperestlere göre, Avrupalı toplumların putperest oldukları dönemdeki ahlak anlayışları, Hıristiyanlığı kabul ettikleri dönemdeki ahlak anlayışlarından daha üstündür.

Bu eğilimin en önemli temsilcilerinden biri, faşizmin de en önemli kuramcılarından biri sayılan Friedrich Nietzsche'dir. Nietzsche, Hıristiyanlığa karşı büyük bir nefret duymuş, bu dinin Alman ırkının ruhunda var olan "savaşçı" ve dolayısıyla sözde asil özü yok ettiğine inanmıştır. *Deccal* adlı kitabıyla Hıristiyanlığa saldırmış, *Böyle Buyurdu Zerdüşt* adlı kitabıyla da eski putperest kültürlerin savunuculuğunu yapmıştır. (Zerdüştlük, eski İran'da yaygın olan ve Hint-Avrupa kültürüne ait putperest dinlerden biridir.)

Yeni-putperestler, Hıristiyanlığa düşman olurken, aynı zamanda Hıristiyanlığın kökeni olarak gördükleri Yahudiliğe karşı da büyük bir nefret beslemişlerdir. Hatta Hıristiyanlığı "Yahudi fikrinin dünyayı istila etmesi" gibi yorumlamışlar, bir tür "Yahudi komplosu" saymışlardır. (Yeni-putperestlerin aynı şekilde yegane hak din olan İslam'a karşı da nefret duydukları tartışılmazdır.)

İşte bu **yeni-putperestlik akımı, bir taraftan din düşmanlığını körüklerken, bir yandan da faşizm ve antisemitizm ideolojilerini doğurmuştur.** Özellikle Nazi

ideolojisinin temellerine bakıldığında, Hitler'in ve yandaşlarının gerçek anlamda birer putperest oldukları açıkça görülmektedir.

Nazizm: 20. Yüzyıl Putperestliği

Almanya'da Nazi ideolojisinin gelişiminde en büyük rollerden biri, Jörg Lanz von Liebenfels adlı bir düşünüre aitti. Lanz, yeni-putperestlik düşüncesine şiddetle inanıyordu. Sonradan Nazi Partisi'nin sembolü haline gelecek olan gamalı haç sembolünü, eski putperest kaynaklardan bulup kullanan ilk kişi oydu. Lanz'ın kurduğu Ordo Novi Templi adlı örgüt, kendini tamamen putperestliğin yeniden doğuşuna adamıştı. Lanz, eski putperest Alman kavimlerinin batıl tanrılarından biri olan "Wotan"a taptığını açıkça ilan etmişti. Ona göre Wotanizm, Alman halkının özgün diniydi ve Almanlar ancak bu dine dönmekle kurtulabilirlerdi.

Nazi ideolojisi, Lanz ve benzeri yeni-putperest ideologların açtığı yolda gelişti. Nazilerin en önemli ideoloğu olan Alfred Rosenberg, Hıristiyanlığın, Hitler önderliğinde kurulan yeni Almanya için gerekli olan "ruhsal enerjiyi" sağlayamadığını, bu nedenle **Alman ırkının antik putperest dinine geri dönmesini** açık açık savunmuştu. Rosenberg'e göre, Naziler iktidara geldiklerinde kiliselerdeki dini semboller kaldırılmalı, yerlerine gamalı haçlar, Hitler'in *Kavgam* adlı kitabı ve Alman yenilmezliğini temsil eden kılıçlar yerleştirilmeliydi. Hitler Rosenberg'in bu görüşlerini benimsedi, ancak toplumdan büyük tepki alacağını düşünerek söz konusu yeni Alman dini teorisini uygulamaya geçirmedi.[1]

Ancak yine de Nazi rejimi sırasında bazı yeni-putperestlik uygulamaları yaşandı. Hitler'in iktidarı ele geçirmesinden bir süre sonra, Hıristiyanlıktaki kutsal günler ve bayramlar yok olmaya ve yerlerine putperest dinlerin kutsal günleri konmaya başlandı. Evlilik törenlerinde "Yer Ana" ya da "Gök Baba" gibi hayali ilahlara yemin ediliyordu. 1935 yılında okullarda öğrencilere Hıristiyan duaları yaptırılması yasaklandı. Ardından Hıristiyanlıkla ilgili derslerin tamamı kaldırıldı.

SS Şefi Heinrich Himmler, Nazi rejiminin Hıristiyanlığa olan nefretini şöyle ifade ediyordu: "Bu din, tarih içinde taşınmış olan en büyük veba mikrobudur. Ve ona öyle muamele etmek gerekir".[2]

Bu sözler, Himmler'in ve Nazi zihniyetinin cahiliyetini ve akılsızlığını gösteren ifadelerdir. Ve kabul edilebilir değildir.

İşte Nazilerin Yahudi düşmanlığı da, söz konusu din düşmanı ideolojilerinin bir parçasıydı. Hıristiyanlığı bir "Yahudi komplosu" olarak gören **Naziler, bir taraftan Alman toplumunu Hıristiyanlıktan koparmaya çalışıyor, bir taraftan da Yahudilere karşı çeşitli baskılar, sokak saldırıları düzenleyerek onları Almanya'yı terk etmeye zorluyorlardı.** (Radikal Siyonizm ile Nazizm'in ittifakı da bu noktadan doğdu. Bu konu ikinci bölümde ayrıntılı olarak incelenecektir.)

Bugün de antisemitizmin öncüsü olan çeşitli neo-Nazi ve faşist gruplara bakıldığında, hemen hepsinin aynı zamanda din düşmanı bir ideolojiye sahip oldukları ve putperest kavramlara dayalı söylemler kullandıkları görülmektedir.

Nazizm'in Darwinist Kökenleri

Nazilerin dünya görüşünü ortaya koyan bir diğer önemli husus, Darwin'in evrim teorisini kendilerine fikri temel kabul etmeleridir.

Charles Darwin teorisini ortaya atarken, doğada daimi bir yaşam mücadelesi olduğunu, bu mücadelenin bazı "ırkları" kayırdığını, bazı ırkların ise mücadeleyi kaybederek "elenmeye" mahkum olduklarını iddia etmişti. Bu görüşler tahmin edilebileceği gibi, kısa sürede ırkçılığın bilimsel temeli haline geldi. Oxford, Stanford, Harvard gibi üniversitelerde yıllarca tarih profesörlüğü yapmış olan James Joll, halen üniversitelerde ders kitabı olarak okutulan *Europe Since 1870* (1870'den Bu Yana Avrupa) isimli kaynak kitabında, Darwinizm ile ırkçılık arasındaki ideolojik ilişkiyi şöyle anlatır:

İngiliz doğa bilimci Charles Darwin, 1859'da yayınlanan *Türlerin Kökeni,* onu 1871'de takip eden *İnsanın Türeyişi* adlı kitaplarıyla büyük bir tartışma başlatmış ve Avrupa düşüncesinin farklı dallarını aynı anda etkilemiştir... Darwin'in fikirleri ve onun İngiliz felsefeci Herbert Spencer gibi bazı çağdaşlarının düşünceleri, çok hızlı bir biçimde bilim dışındaki alanlara da uygulanmıştır... Darwinizm'in toplumsal gelişmeye en çok uygulanabilir olan yönü ise, dünyada doğal kaynakların besleyemeyeceği bir nüfus fazlası bulunduğu ve bunun için her zaman güçlülerin veya "uygunların" galip çıkacağı daimi bir yaşam mücadelesi gerektiği yönündeki inançtır. Bazı sosyal bilimciler için, bu noktadan hareketle, en "uygun" kavramına ahlaki bir mana katmak ve dolayısıyla yaşam mücadelesinde üstün gelen türlerin veya ırkların ahlaken üstün olduklarını savunmak çok kolay olmuştur.

Dolayısıyla doğal seleksiyon doktrini, kolaylıkla Fransız yazar Arthur Gobineau tarafından geliştirilen bir başka fikir ekolüyle de birleşmiştir. Gobineau, 1853 yılında *İnsan Irklarının Eşitsizliği Üzerine Bir Makale* adlı çalışmayı yayınlayan kişidir. Gobineau gelişmedeki en önemli etkenin ırk olduğunu savunmuş ve diğerlerine üstünlük sağlayan ırkların, kendi ırksal saflıklarını en iyi koruyabilenler olduğunu ileri sürmüştür. Gobineau'ya göre, tarihteki bu yaşam mücadelesinde en üstün gelen ırk, Aryan ırkı olmuştur...

Bu fikirleri bir aşama daha ileri götüren kişi ise, İngiliz yazar Houston Stewart Chamberlain'dir... Hitler yazara (Chamberlain'e) o kadar hayranlık beslemiştir ki, onu 1927 yılında ölüm döşeğinde ziyarete gelmiştir.[3]

Hitler'in Darwin'in fikirlerine olan bağlılığı, kitabı *Kavgam*'ın isminde dahi ortaya çıkmaktadır: Nazi liderinin kastettiği "kavga", Darwin'in ortaya attığı "yaşam mücadelesi"dir.

Hitler'in ve dolayısıyla Nazilerin Darwinizm'e olan ideolojik bağlılıkları, iktidara geldiklerinde uyguladıkları politikalarla somut bir biçimde ortaya çıkmıştır. Nazilerin ırk konusunda uyguladıkları politika "öjeni" olarak bilinmektedir ve evrim teorisinin topluma uyarlanmasından ibarettir.

Öjeni, sakat ve hasta insanların ayıklanması ve sağlıklı bireylerin çoğaltılması yoluyla bir insan ırkının "ıslah edilmesi" anlamına gelir. Öjeni teorisine göre, nasıl sağlıklı hayvanlar birbirleriyle çiftleştirilerek iyi hayvan cinsleri oluşturuluyorsa, bir insan ırkı da ıslah edilebilir.

Öjeni kuramını ortaya atan kişiler, Charles Darwin'in kuzeni Francis Galton ve oğlu Leonard Darwin'di. Öjeni kuramını Almanya'da ilk benimseyen ve yayan kişi ise, evrimci biyolog Ernst Haeckel oldu. Haeckel, Darwin'in yakın bir dostu ve destekçisiydi. Yeni doğan sakat bebeklerin zaman geçirilmeden öldürülmesini, böylece toplumun evriminin hızlandırılmasını önermişti. Daha da ileri gitmiş ve cüzzamlıların, kanserlilerin ve akıl hastalarının da acımasız bir biçimde öldürülmeleri gerektiğini, yoksa bu kişilerin topluma yük olacaklarını ve evrimi yavaşlatacaklarını savunmuştu.

Haeckel 1919 yılında öldü. Ama fikirleri Nazilere miras kaldı. Hitler iktidara geldikten kısa bir süre sonra, resmi bir öjeni politikası başlattı. Hitler'in *Kavgam* adlı kitabındaki şu cümleleri bu yeni politikayı özetliyordu:

Devlet için, zihin ve beden eğitiminin önemli bir yeri vardır, ancak insan seçimi de en az bunun kadar önemlidir. Devletin, genetik olarak hastalıklı veya alenen hasta olan bireylerin üreme için uygun olmadıklarını deklare etme sorumluluğu vardır... Ve bu sorumluluğu **hiçbir anlayış göstermeden ve başkalarının da anlamalarını beklemeden acımasızca uygulamalıdır...** 600 yıllık bir zaman dilimi boyunca **vücudu sakat olan veya fiziksel olarak hasta olan kimselerin üremesini durdurmak... insan sağlığında bugün elde edilemeyen bir gelişim sağlayacaktır.** Eğer ırkın en sağlıklı olan üyeleri planlı bir şekilde ürerlerse, sonuçta bugün hala taşıdığımız hem ruhsal hem de bedensel açıdan bozuk tohumların olmadığı... bir ırk oluşacaktır.[4]

Hitler'in bu ideolojisi gereğince, Naziler, Alman toplumu içindeki akıl hastalarını, sakatları, doğuştan körleri ve kalıtsal hastalıklara sahip olanları, özel "sterilizasyon merkezleri"nde topladılar. 1933 yılında çıkartılan bir yasa ile 350 bin akıl hastası, 30 bin çingene ve yüzlerce zenci çocuk, hadım etme, x ışınları, enjeksiyon, genital bölgeye elektrik verilmesi gibi yöntemlerle kısırlaştırıldılar. Bir Nazi subayı, **"Nasyonal sosyalizm uygulamalı biyolojiden başka bir şey değildir."** diyordu.[5]

Nazilerin "uygulamalı biyoloji" sandıkları şey, aslında biyolojinin temel yasalarına aykırı olan Darwin'in evrim teorisiydi. Bugün gerek öjeni kuramının gerekse diğer Darwinist iddiaların bilimsel bir temeli olmadığı açıkça ortaya çıkmıştır.

Son olarak, Nazilerin evrim teorisine olan bağlılıklarının, ırk politikalarının yanında, dine olan düşmanlıklarıyla da ilgili olduğunu belirtmek gerekir. Önceki sayfalarda belirttiğimiz gibi, Naziler İlahi dinlere şiddetle düşman olan, bunların yerine putperest inançlar yerleştirmeyi hedefleyen bir kadroydu. Dine düşman olan bir kadronun din aleyhtarı telkin ve propaganda uygulaması gerekiyordu ki, bunun en etkili yönteminin Darwinizm olduğunu fark etmekte gecikmediler. Daniel Gasman, *The Scientific Origins of National Socialism* (Nazizm'in Bilimsel Kökenleri)

adlı kitabında "Hitler biyolojik evrim düşüncesinin geleneksel dine karşı kullanılacak en güçlü silah olduğuna inanıyordu" derken bunu ifade eder.[6]

Nazilerin zalim ve acımasız karakterinin altında yatan temel neden de, söz konusu din aleyhtarı ve Darwinist ideolojileridir.

Kuran Ahlakı, Antisemitizmi ve Her Türlü Irkçılığı Ortadan Kaldırır

Baştan beri incelediğimiz gerçeklerin ortaya koyduğu sonuç ise şudur:

Antisemitizm, kökeni yeni-putperestliğe dayanan, din aleyhtarı ve Darwinist bir ideolojidir. Dolayısıyla bir Müslüman'ın antisemitizmi benimsemesi, bu ideolojiye sempati duyması düşünülemez. Bir antisemit, Hz. İbrahim'e, Hz. Musa'ya veya Hz. Davud'a da düşmandır ki, bu peygamberlerin hepsi Allah'ın seçip insanlara elçi olarak gönderdiği mübarek insanlardır.

Öte yandan antisemitizm gibi diğer ırkçılık örnekleri de (örneğin zenci düşmanlığı vs. gibi) yine İlahi dinlerin dışındaki çeşitli ideoloji ve batıl inanışlardan kaynaklanan sapkınlıklardır.

Antisemitizm ve diğer ırkçılık örnekleri incelendiğinde, bunların Kuran ahlakına tamamen zıt bir düşünce ve toplum modeli savundukları açıkça görülür.

Örneğin antisemitizmin kökeninde nefret, şiddet ve acımasızlık hisleri vardır. (Bu nedenle antisemitler eski barbar kavimlerin putperest dinlerine özenmişlerdir.) Bir antisemit, Yahudi insanların (kadın, çocuk, yaşlı ayrımı olmaksızın) katledilmelerini, işkence görmelerini savunacak kadar zalimdir. Oysa Kuran ahlakı, insanlara sevgi, şefkat ve merhameti öğretir. Müslümanlara, düşmanları olan kimselere karşı dahi adil ve gerektiğinde bağışlayıcı olmayı emreder.

Öte yandan antisemitler ve diğer ırkçılar, farklı etnik kökenden gelen veya farklı inanıştaki insanların barış içinde birarada yaşamalarına karşıdırlar. (Örneğin Alman ırkçısı olan Naziler ve Yahudi ırkçısı olan bazı Siyonistler, Almanlarla Yahudilerin birarada yaşamalarına karşı çıkmışlar, her iki taraf da bunu kendi ırkı adına bir dejenerasyon olarak kabul etmiştir.) Oysa Kuran'da ırklar arasında en ufak bir ayrım yapılmadığı gibi, farklı inançtaki insanların da aynı toplum yapısı içinde barış ve huzur içinde yaşamaları teşvik edilir.

Allah'ın Kuran'da insanlara emrettiği ahlakın bir diğer gereği de, insanlar hakkında belirli bir ırk, halk veya dinden oldukları için topluca hüküm vermemektir. Her farklı insan topluluğunun içinde iyiler de kötüler de bulunur. Bu durum Kitap Ehli için de geçerlidir. Ayetlerde Ehli Kitap'ın bir kısmının Allah'a ve dine karşı isyankar oldukları anlatıldıktan sonra, aralarında samimi dindarların da bulunduğu belirtilir:

Onların hepsi bir değildir. Kitap Ehli'nden bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar. Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardandır. Onlar hayırdan her ne yaparlarsa, elbette ondan yoksun bırakılmazlar. Allah, muttakileri bilendir. (Al-i İmran Suresi, 113-115)

Allah Kuran'da, iman etmeyen, Allah'ı ve dini tanımayanlar hakkında dahi ayırım yapılmamasını, dine düşmanlık göstermeyenlere iyilikle davranılmasını bildirmiştir:

Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever. Allah, ancak din konusunda sizinle savaşanları, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkaranları ve sürülüp-çıkarılmanız için arka çıkanları dost edinmenizden sakındırır. Kim onları dost edinirse, artık onlar zalimlerin ta kendileridir. (Mümtehine Suresi, 8-9)

Adalet, Müslümanlara düşman olan kimseler için dahi ayakta tutulması emredilen bir kavramdır:

Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır. (Maide Suresi, 8)

Tüm bu ayetler bir kez daha göstermektedir ki, yalnızca inançları ve ırkları nedeniyle sadece Yahudilere değil hiçbir topluma karşı kin, öfke, nefret veya saldırganlık İslam ahlakına uygun değildir. Bununla birlikte Yahudilerin Hz. İbrahim soyundan olan insanlar olduğu gerçeği de göz önünde bulundurulmalıdır. Hz. İbrahim neslinin yok edilmesine yönelik herhangi bir girişime veya harekete İslam ahlakının müsaade etmesi asla söz konusu olamaz. Bu çok çirkin ve haram olan bir eylemdir. Kuran ahlakına ve sünnete uyan tüm Müslümanlar gibi bizim de böyle çirkin bir hareketi kabul etmemiz veya makul görmemiz mümkün değildir.

Sonuç

Buraya kadar anlattıklarımızı şöyle özetleyebiliriz:

1. Görüldüğü gibi, Kuran ahlakı her türlü ırkçılığı ortadan kaldırmaktadır. Bu nedenle Kuran'a tabi olan bir Müslüman asla ırkçılık yapamaz ve insanları belirli bir ırktan oldukları için hakir göremez.

2. Kuran'da, İslam'a ve Müslümanlara karşı düşmanca bir tavır göstermedikleri sürece, farklı dinlere karşı da son derece ılımlı ve dostça bir tutum izlenmesi emredilir. Bu nedenle Kuran'a tabi olan bir Müslüman, farklı dinlere, özellikle Kitap Ehli'ne karşı müşfik ve dostane bir tavır içinde bulunmalıdır.

3. Nazizm gibi ırkçı ideolojiler, antisemit felsefeler, kökenleri eski putperest kültürlere uzanan tamamen sapkın ve din dışı öğretilerdir. Bir Müslümanın bu sapkın öğretilere itibar etmesi elbette mümkün değildir.

İşte bizim Yahudilik ve soykırım konularına bakışımız, bu temel kıstaslara bağlıdır.

Nitekim elinizdeki kitap da, bu temel kıstaslara bağlı kalınarak hazırlanmıştır. İlerleyen bölümlerde; hem Nazilerin Alman Yahudilerine karşı uyguladıkları baskılar şiddetle eleştirilmekte, hem de Nazilerin ve bazı ırkçı Siyonistlerin ortak görüşü olan "farklı ırklar birbirleriyle karışmamalıdır" düşüncesinin çok yanlış olduğu izah edilerek "farklı ırk, etnik köken ve inançların birarada yaşaması" kavramı savunulmaktadır.

Dileğimiz, hem Nazizm gibi antisemit ırkçı hareketlerin hem de radikal Siyonizm gibi Yahudiler adına ırkçılık yapan ideolojilerin tarihe karışması ve her ırk ve inancın barış içinde yaşayacağı, adaletin hakim olduğu bir dünya düzeninin kurulmasıdır.

Siyonizm Hakkında Kısa Bir Açıklama

Siyonizm 19. yüzyılın ortalarında, yurtları olmayan Yahudilerin vatan sahibi olmasını savunan bir ideoloji olarak ortaya çıkmıştır. Ancak zaman içerisinde pek çok ideolojide olduğu gibi Siyonizm de dejenerasyona uğramış, bu haklı talep, uygulamada şiddet ve teröre başvuran, aşırı güçlerle ittifak eden radikal bir anlayışa dönüşmüştür. Radikal Siyonizm ise, ırkçı, şoven ve işgalci bir ideolojidir. Temeli sosyal Darwinizm gibi din ahlakına uygun olmayan akımlara dayanmaktadır.

Çeşitli kitaplarımızda olduğu gibi bu kitabımızda da, eleştirilen vatansever Yahudilerin meşru davranışları ve talepleri değil, radikal ve ırkçı bir anlayışa sahip olan bazı Siyonistlerin zihniyetleri ve uygulamalarıdır. Nitekim Nazilerle iş birliği yapanlar da söz konusu radikaller ve bu tehlikeli iş birliğinin neden olabileceği felaketleri öngöremeyen bazı Siyonistlerdir. Ayrıca günümüzde de gerek barış yanlısı İsrail vatandaşları, gerek dindar Yahudiler, gerekse dünyanın diğer ülkelerinde yaşayan Yahudilerin önemli bir kısmı, hatta ılımlı Siyonistlerin bizzat

kendileri radikal Siyonizme karşı çıkmakta, bu ideolojinin ırkçı ve din ahlakına uygun olmayan yorumlarını şiddetle eleştirmektedirler.

Siyonizmin ilk dönemlerinde öne sürülen propagandaların aksine, daha sonra bazı çevreler tarafından şiddet yanlısı bir akıma dönüştürüldüğü, huzur ve güvenliği açıkça tehdit ettiği ve radikal Siyonizmin yalnızca Arapların değil Yahudilerin de büyük kayıplar vermesine neden olduğu yaşanan tarihi tecrübelerle ispat edilmiştir. Tarih, radikal Siyonist ideolojiden vazgeçilmediği müddetçe, Yahudilerin –dolayısıyla da komşularının ve bölgenin- barışa kavuşamayacağını göstermektedir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, geçmişte yaşanan acı tecrübelerin tekrarlanmaması, Ortadoğu'nun kalıcı barışa kavuşması, Yahudilerin ve Arapların kendi topraklarında huzur ve güvenlik içinde yaşamaları her iki tarafın da, her türlü radikal düşünce ve akımdan vazgeçerek, gerçek din ahlakına yönelmeleri ile mümkündür. Bu kitapta yer alan tarihi gerçeklerin bu yolda önemli bir adım olmasını temenni ediyoruz.

BİRİNCİ BÖLÜM
Nazilerle – Radikal Siyonistler Arasındaki İş Birliğinin Anlatılmamış Öyküsü

1935 yılının başlarında, Almanya'nın Bremerhaven Limanı'ndan Filistin'in Hayfa kentine gitmek üzere bir yolcu gemisi denize açıldı. Sancak kısmında İbranice harflerle geminin adı yazıyordu: Tel-Aviv. Ancak geminin direğinde dalgalanan bayrak, ortasında gamalı haç yer alan Nazi bayrağıydı. Benzer bir paradoks, geminin sahipleri ve kullanıcıları için de geçerliydi. Tel-Aviv gemisinin sahibi Cermen topraklarındaki Siyonist hareketin önde gelenleri arasında yer alan bir Alman Yahudisiydi. Gemiyi kullanan ise Nasyonal Sosyalist (Nazi) Partisi'nin bir üyesiydi.

Gemideki yolculardan biri, on yıllar sonra Tel-Aviv'in içinde bulunduğu konumu "metafizik bir çelişki" olarak yorumlayacaktı. Oysa Tel-Aviv gemisinde simgeleşen Nazi-radikal Siyonist iş birliği hiçbir şekilde bir çelişki oluşturmuyordu. Aksine, gemi, resmi tarihi yazanların bizlerden özenle gizlemeye çalıştıkları bir gerçeğin küçük bir örneğiydi. Peki ilk duyulduğu anda inanılması zor gelen bu garip ittifakın mantığı nedir? Bu sorunun cevabını bulmak için biraz gerilere uzanmak gerekiyor.

Diasporadan Siyonizme

Tarihin en eski uluslarından biri olan Yahudiler, MS 70 yılına dek, asırlardır Filistin ve çevresinde yaşıyorlardı. 70 yılında Roma orduları Filistin'i ve Kudüs'ü ele geçirdiler, ulusun en önemli sembollerinden biri sayılan Kudüs'teki Süleyman Mabedi'ni yıktılar ve Yahudilerin çoğunu da ülkeden sürdüler. O tarihten sonra da, Yahudiler için asırlar sürecek olan diaspora dönemi başladı. Dünyanın farklı köşelerine dağıldılar. Çok sayıda Yahudi, başta İspanya ve Doğu Avrupa olmak üzere Avrupa'nın farklı köşelerine yerleşti. Burada dikkat çekici olan, Yahudilerin dağıldıkları ülkelerde hemen hiç asimile olmamalarıydı.

Yahudilerin asimile olmayışlarının iki ayrı nedeni vardı. Birincisi, Muharref Tevrat'a eklenmiş olan "seçilmiş halk" inancı nedeniyle bazı Yahudilerin kendilerini diğer toplumlardan üstün görmeleriydi. Kendilerini üstün bir halk olarak algıladıkları için, diğer "aşağı" ırklara karışmak, onların içinde erimek söz konusu Yahudilere kabul edilemez bir boyun eğiş gibi geliyordu. Asimile olmayışlarının son derece önemli bir ikinci nedeni ise, yanlarında yaşadıkları toplumların Yahudilere bakış açısıydı. Özellikle Avrupalılar, Yahudilere pek sıcak bakmıyorlardı. Hıristiyanlar Ortaçağ boyunca, Yahudilere ciddi bir antipati beslediler. Katolik Avrupa düzeni Yahudileri, Yahudiler de Katolik Avrupa düzenini sevmediler.

Bu durum Yahudilere ilginç bir sosyolojik konum kazandırdı. Kurulu düzenden memnun değildiler ve daha da önemlisi bu düzeni değiştirmek için kullanılabilecek bir güce sahiptiler. Bu güç, özellikle paraydı. Paranın kaynağı ise, Ortaçağ ve Yeniçağ boyunca Avrupalı Yahudilerin büyük çoğunluğunun bir numaralı mesleği olan tefecilikti. Kilise, Hıristiyan inancına göre haram olan faizle borç verme işini, yani tefeciliği kendi bağlılarına yasaklamıştı. Oysa Yahudi olmayanlara faizle borç vermek, yasak olmak bir yana, Yahudi inanışının önemli hususlarından biriydi. Avrupalı Yahudiler, bu noktadan hareketle Ortaçağ boyunca tefecilikle özdeşleştiler. Babadan oğula aktarılan bu meslek sayesinde de, büyük bir para birikimine kavuştular. Öyle ki, Ortaçağ'ın sonlarında Yahudi tefeciler prenslere, hatta krallara faizle borç verir hale gelmişlerdi.

Bazı Yahudilerin elde ettiği bu ekonomik güç, az önce de belirttiğimiz gibi, Avrupa'daki kurulu düzenin yıkılması için kullanıldı. Bu Yahudiler, Ortaçağ'ın sonlarında başlayan ve Protestan Reformu ile doruğa çıkan Kilise aleyhtarı hareketlere destek oldular. Jan Huss, Luther, Calvin, Zwingli gibi Katolik Kilisesi'ne karşı doktrinler geliştiren din adamlarının birtakım Yahudilerle iyi ilişkiler içinde olması ve Katolik Kilisesi'nin bunları "yarı-Yahudi" ya da "gizli-Yahudi" olarak tanımlaması bunun birer örneğidir.

Protestan Reformu Katolik Kilisesi'nin gücünü azalttı ve özellikle Kuzey Avrupa ülkelerinde Yahudilere birtakım haklar ve ayrıcalıklar kazandırdı. Ama kendilerini "seçilmiş halk" olarak tanımlayan ve tüm diğer uluslardan üstün gören Yahudilerin bir kısmı için bu yeterli değildi. Söz konusu Yahudiler ekonomik güce sahiptiler, fakat siyasi güçten yoksundular. Siyasi güç Kilise, krallar ve aristokrasi arasında paylaşılıyordu. Bu noktada bazı Yahudilerin bu üç sınıfa da dahil olmayan yeni bir sosyal sınıfın, yani yaygın deyimle burjuvazinin önemli bir parçası haline geldiğini söyleyebiliriz. Öyle ki, 18. ve 19. yüzyılda kimi Yahudi bankerler Avrupa'nın en önemli ekonomik gücü haline geldiler. Özellikle Rothschild hanedanının elde ettiği ekonomik güç, 19. yüzyılda efsanevi bir boyuta ulaşmış, Rothschildler Avrupa'nın ekonomik imparatorları olarak anılır olmuşlardır.

İçinde Yahudilerin bu denli önemli bir yer tuttuğu burjuvazi sınıfının siyasi güce kavuşması, bilindiği gibi, Fransız Devrimi ve onu izleyen reform ve devrimlerle gerçekleşti. Fransız Devrimi'nin alt yapısını oluşturan Aydınlanma akımının önde gelen düşünürleri, dinin toplum hayatında yönetici bir rol oynamasına karşı çıkmışlar, ayrıca monarşi rejimini kötüleyerek demokrasiyi savunmuşlardı. Yaşanan gelişmeler Yahudilerin Hıristiyanlarla tamamen eşit haklara sahip olmasına olanak sağlıyordu. Nitekim Fransız Devrimi'ni izleyen dönemde, Yahudiler Avrupa'nın dört bir yanında Hıristiyanlarla eşit haklar elde etmeye başladılar. Avrupa ülkelerinin büyük çoğunluğunda, olması gerektiği gibi, Yahudiler üzerindeki hukuki ve toplumsal kısıtlamalar kaldırıldı. Avrupa'da artık Yahudiler de düzen içinde Hıristiyanlarla eşit haklara sahip olmuşlardı. Artık onlar da devlet kademelerinde yükselebilir, siyasi güce el uzatabilirlerdi. Nitekim öyle de oldu. İlk kez İngiltere'de bir Yahudi, banker

Rothschild, Lordlar Kamarası'na girdi. Bir süre sonra bir başka Yahudi, Benjamin Disraeli İngiltere Başbakanlığı koltuğuna oturdu. Bu arada Hıristiyan kültürünün toplum içindeki etkisi eridikçe, Avrupa toplumlarında Yahudilere karşı eskiden beridir var olan ön yargı ve antipatiler de eriyordu. Özellikle başta İngiltere olmak üzere Kuzey Avrupa ülkelerinde geleneksel Yahudi antipatisinin yerine, Yahudilere karşı sempatiyle bakan ve onların "haklarını" savunan bir akım gelişti.

Bu "haklar"ın başında da, Yahudilerin asırlardır en büyük rüyası olan "Filistin'e dönüş" projesi geliyordu. Evet, Yahudiler Romalılar tarafından Filistin'den sürüldükleri 70 yılından sonra, hiçbir zaman bu topraklara olan duygusal bağlarını yitirmemişlerdi. Avrupa'da yaşadıkları uzun yüzyıllar boyunca, aslında yabancı bir toprakta yaşadıklarını, bir gün mutlaka ana yurtlarına döneceklerini düşünmüşlerdi. Yılbaşlarında yaptıkları ayinlerde hep "gelecek yıl Kudüs'te!" temennisinde bulunurlardı. Büyük çoğunluğu kendilerini "seçilmiş halk" olarak gördükleri için, herhangi bir toprak üzerinde değil, Muharref Tevrat'a göre "Tanrı'nın Yahudiler için seçtiği" Kenan diyarında, yani Filistin ve çevresinde yaşamaları gerektiğini düşünüyorlardı.

Burada şunu belirtmek gerekir ki, Yahudilerin atalarının topraklarına duydukları manevi bağlılık ve bu topraklarda yaşamak için duydukları istekler son derece meşru duygu ve taleplerdir. Ancak yanlış olan, bu talep uğruna bu topraklarda yüzyıllardır yaşayan insanları yurtlarından sürmek, onları işkencelere uğratmak, onlara karşı zor ve şiddet kullanmaktır. Filistin toprakları Müslümanların ve Yahudilerin birarada yaşayabilecekleri kadar geniş topraklardır. Nitekim Osmanlı yöntemi altında 400 yıl boyunca Müslümanlar ve Yahudiler (ve elbette Hıristiyanlar) birarada huzur ve güvenlik içinde yaşamışlar, diledikleri gibi ibadetlerini yerine getirmişlerdir. Bu huzur ve güvenliği bozan, bölgede sonradan etki göstermeye başlayan din ahlakına uygun olmayan ideolojilerdir. Gerçek din ahlakının yaşanmaya başlanmasıyla, yarım yüzyıldan uzun bir süredir beklenen barışın yeniden kalıcı olarak tesis edilmesi mümkün olacaktır.

Siyasi Siyonizmin Ortaya Çıkışı

Yahudiler asırlar boyunca Filistin'e dönüşün, ancak Mesih adını verdikleri bir kurtarıcı sayesinde mümkün olacağını düşünmüşlerdi. Oysa 19. yüzyılın ortalarında iki haham bu konuya farklı bir yorum getirdi. Yahudilerin siyasi güce kavuştuklarını ve Avrupa'nın da Yahudilere yardım etmeye hazır olduğunu gören bu iki haham, Judah Alkalay ve Zevi Hirsch Kalisher, Yahudilerin Mesih'i beklemelerine gerek olmadığını öne sürdüler. Onlara göre Yahudiler kendi ekonomik ve siyasi güçlerini kullanarak ve büyük Avrupa devletlerinin desteğini alarak Filistin'e dönebilirlerdi. Bu hareket, Mesih'in geliş sürecinin de ilk aşaması olurdu.

Bu iki hahamın yaptığı yorum, bir süre sonra dindar olmayan, ancak ırk bilinci sayesinde kendilerini Yahudi hisseden genç milliyetçilere etki etti. Bunların en önemlisi

kuşkusuz Theodor Herzl adlı genç Avusturyalı gazeteciydi. Herzl, iki hahamın yaptığı öneriyi aktif bir siyasi harekete dönüştürerek siyasi Siyonizm hareketini kurdu. Siyonizm, adını Kudüs'teki kutsal Siyon dağından almıştı ve uzun bir program sonucunda tüm dünya Yahudilerini Filistin'e döndürmeyi amaçlıyordu. Herzl, 1898 yılında İsviçre'nin Basel kentinde I. Siyonist Kongre'yi topladı. Burada Dünya Siyonist Örgütü kuruldu. Bu örgüt, İsrail'in kuruluşuna dek Siyonizm hareketini sabır ve inatla yürütecekti.

Siyonizm, içinde bulunulan dönemin milliyetçi hareketlerinin de etkisiyle ortaya çıkıp gelişmişti. Ancak belirlenen hedefleri gerçekleştirmek için bazı Siyonistler tarafından uygulanacak olan yöntemler –ileride de ele alınacağı gibi- hiçbir vicdan sahibi tarafından kabul edilemeyecek, hatta pek çok Siyonist tarafından bizzat reddedilecek hususlar içermekteydi.

Örgütün iki büyük hedefi vardı; Filistin'i Yahudi yerleşimi için uygun hale getirmek ve başta Avrupadakiler olmak üzere diasporadaki Yahudileri buraya göç ettirmek. Birinci hedef, 1917 yılında büyük bir aşama kaydetti. İngiliz hükümeti, ünlü Balfour Deklarasyonu'nu yayınlayarak I. Dünya Savaşı ile Osmanlı'nın elinden almış olduğu Filistin'de bir "Yahudi vatanı" kurma hedefini desteklediğini açıkladı. Bu, Siyonistler için büyük bir başarıydı. Dünyanın en büyük askeri ve politik gücü olan İngiltere açıkça onları desteklediğini ilan etmişti. Deklarasyon, Siyonizmi kuru bir hayal olarak gören pek çok kişiye -bunların arasında çok sayıda Yahudi de vardı- hareketin gerçekte ne denli güçlü olduğunu gösterdi.

Ancak aynı başarı Siyonistlerin ikinci hedefi, yani diaspora Yahudilerini Filistin'e transfer etme hedefi için geçerli değildi. Bu durum, Siyonistlerin karşısına büyük bir problem çıkardı. Dünya Siyonist Örgütü'nün tüm çağrılarına rağmen diaspora Yahudileri, özellikle de Siyonistlerin en çok önem verdikleri Avrupa Yahudileri, Filistin'e göç projesine sırt çevirdiler.

Bu sırt çevirişin nedeni basit bir umursamazlık değildi. Bu nedenle çözümü de basit olmayacaktı.

Siyonizmin Karşılaştığı Asimilasyon Sorunu

Avrupa Yahudilerinin Siyonizmin göç çağrısına sırt çevirmelerinin nedeni, yaklaşık bir yüzyıldır içinde bulundukları asimilasyon süreciydi.

Asimilasyon, az önce sözünü ettiğimiz Yahudilerin Hıristiyanlarla eşit haklar kazanması sürecinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştı. Önceki sayfalarda Yahudilerin, Ortaçağ boyunca birtakım kısıtlamalar altında bir tür ikinci sınıf insan statüsünde yaşadıklarına değinmiştik. Yahudi liderler bu kısıtlamalar kalktığı zaman Yahudilerin politik güce kavuşacaklarını ve böylece üstünlük iddialarını ve Filistin'e göç projelerini gerçeğe dönüştürebileceklerini düşünmüşlerdi. Bu nedenle de Katolik Avrupa düzeninin yıkılması için çabalamışlardı. Böylece geleneksel Kilise-monarşi düzeninin yıkılmasında ve yerine modernizmin gelmesinde önemli rol oynadılar.

Ancak modernizmin hiç hesaplamadıkları bir etkisi oldu. Avrupa toplumlarında Yahudiler üzerindeki bazı kısıtlamalar ortadan kalkarken, Yahudileri kapalı bir toplum halinde asırlar boyu asimile olmadan tutan temel faktörlerden biri de ortadan kalkmış oluyordu. İşte bu noktada Yahudiler asimile olmaya, yani içinde bulundukları Avrupa toplumlarının içinde erimeye başladılar. Yahudiler Hıristiyanlarla eşit hale gelmeye başladıkça, Yahudi oldukları bilincinden de uzaklaşıyorlardı. 19. yüzyılın sonuna gelindiğinde, Batılı ülkelerdeki Yahudilerin önemli bir bölümü asimilasyondan paylarını almış durumdaydılar. Kendilerini İngilizlerden, Almanlardan ya da Fransızlardan ayrı bir ulus olarak değil, Musevi inancına bağlı İngilizler, Almanlar ya da Fransızlar olarak algılamaya başlamışlardı.

Oysa bazı Siyonistler çok farklı düşünüyorlardı. Onlara göre Yahudilik bir inanç meselesinden öte, bir ırk meselesiydi. Yahudiler Avrupalı ırklardan tamamen farklı bir ırka, Sami ırkına bağlıydılar ve dolayısıyla Avrupalılar içinde asimile olmaları kabul edilemezdi. Onların gözünde "Musevi Alman" ya da "Musevi Fransız" kavramı bir safsatadan ibaretti. Yahudiler ister Musevi inancına bağlı olsunlar, isterse ateist olsunlar -ki bazı Siyonist gruplar içinde ateistlerin sayısı hayli yüksekti- Avrupalılardan ya da başka herhangi bir ırktan kesin çizgilerle ayrılmış insanlardı. Bu nedenle de Yahudilerin diğer ırklar arasına karışarak yaşamaları patolojik bir durumdu. Yahudiler mutlaka kendilerine ait bir devlete sahip olmalıydılar. Bu devletin yeri de, ulusun geleneksel vatanı olan Filistin olmalıydı.

Kısacası asimile olan Yahudiler, söz konusu Siyonistlerin gözünde, tedavi edilmeleri gereken birer hastaydılar. Modernizmin nimetleri ile sarhoş olmuş, kendilerini Avrupalı toplumlardaki diğer insanlarla aynı sanan bu hasta Yahudilerin tedavisinin ise bir an önce yapılması gerekiyordu. Aksi halde, bir Yahudi devleti rüyası, rüya olarak kalmaya mahkumdu.

Peki tedavi nasıl yapılabilirdi? Bunun kolay bir iş olmadığı kısa sürede ortaya çıktı. Çünkü asimilasyonu savunan (asimilasyonist) Yahudiler, ırkçı Siyonistlerin telkinlerine birbiri ardına sert cevaplar vermeye başladılar. Asimilasyonist Yahudi örgütlerinin

birçoğu, bu Siyonist iddiaları şiddetle reddeden açıklamalar yaptı. Kendilerinin yalnızca dini bir cemaat olduklarını, bunun dışında yaşadıkları ülkenin sadık birer yurttaşı olduklarını, Filistin çöllerine göç etmeye de hiç niyetleri olmadığını ilan ettiler. Theodor Herzl, Avrupa'da Siyonizm propagandasına giriştiği sırada, Amerika'da Pittsburg Konferansı toplanıyor ve "Reforme Edilmiş Yahudiliğin Sekiz Prensibi" isimli bir bildiri kabul ediliyordu. Asimilasyonist Amerikalılar, bu bildiriyle dünyaya şunları ilan ediyordu:

Biz, kendimizi bir millet olarak değil, bir din topluluğu olarak kabul ediyoruz... Dolayısıyla ne Kudüs'e geri dönmeyi, ne Aoron'un çocuklarının kurban dininin yeniden düzenlemesini, ne de bir Yahudi Devleti'nin kuruluşunu destekliyoruz...[1]

Bu ve benzeri eylemler sonucunda, radikal Siyonistler asimilasyonist ırkdaşlarını yalnızca sözle ikna edemeyeceklerini kısa sürede anladılar. Peki Yahudilere diğer ırklardan ayrı bir ırk oldukları, Avrupa toplumları içinde aslında birer yabancı oldukları nasıl ispat edilebilirdi? Modernizm öncesinde bu sorun kendiliğinden halloluyordu; Avrupalılar Yahudilere antipati duyuyor ve Yahudiler üzerine koydukları kısıtlamalar ile dolaylı olarak Yahudi kimliğinin korunmasına katkıda bulunuyorlardı. Avrupa toplumları asimilasyona karşıydılar ve bu da Yahudilerin asimile olmasını engelliyordu. Ancak şimdi Yahudilere karşı antipati beslemek ve kısıtlama getirmek mümkün değildi.

Ama başka bir şey bulunabilirdi: Asimilasyonu durduracak bir ideolojiden yararlanılabilirdi.

19. Yüzyıl Irkçılığı ve Modern Antisemitizm

İşte bu noktada bazı Siyonistler çok önemli bir şey keşfettiler: Avrupa toplumları içinde Yahudilerin asimile olmasına şiddetle karşı çıkan sapkın bir ideoloji hızla güçleniyordu. Bu sapkın ideoloji, Darwin'in evrim teorisiyle güç bulan modern ırkçılıktı. 19. yüzyılda Avrupa'nın dört bir yanında hayli sayıda ırkçı düşünür yetişmişti. Bu kişiler, insanoğlunun farklı ırklardan oluşmuş olmasını herşeyden çok önemsiyor ve insanın en önemli kimliğinin de ırkı olduğunu sanıyorlardı. Bir ırkın karşı karşıya olduğu en büyük tehlikenin ise, diğer ırklarla karışarak "saflığını" yitirmesi olduğu yanılgısını öne sürüyorlardı.

Bu arada başta Alman ırkçıları olmak üzere pek çok ırkçı düşünür, bir yandan da antisemit düşünceler geliştirdiler. Aryan ve Sami ırkları arasındaki farktan söz eden bu ırkçı düşünürler, Yahudilerin, kendi ırkları arasında yaşayarak, ırklarının "saflığını" bozduklarını söylüyorlardı. Onlara göre, Yahudiler tecrit edilmeli ve kendi ırklarıyla karışmaları önlenmeliydi. Bu kimselerin Yahudileri tecrit etmeye yönelik düşüncelerinden güç bulan fanatik Yahudi aleyhtarlığına ise, "modern antisemitizm" dendi.

Bu antisemitizm sözde "modern"di; çünkü Ortaçağ'ın aksine, Yahudilere dinleri nedeniyle değil, ırkları nedeniyle antipati duyuyordu. Özellikle Yahudilerin elde ettikleri servete paralel olarak yükselen antisemitizm, 19. yüzyılın sonundaki ünlü Dreyfus olayı ile doruğa tırmandı.

Bu noktada çok ilgi çekici bir gerçekle karşılaşıyoruz: Yahudilerin asimilasyonundan rahatsız olanlar, yalnızca Avrupalı ırkçılar değildi. Yahudilerin asimilasyonundan rahatsız olan, Avrupalı ırkçılardan başka, ikinci bir grup daha vardı. Bu grup, önceki sayfalarda değindiğimiz gibi, Yahudilerin Avrupalı halklar içinde asimile olmaya başlamasından, "Yahudi ırkı" adına rahatsız olanlardı. Yani Yahudiliği bir din değil, sadece bir milli birlik olarak gören bazı Siyonistler...

Ortaya ilginç bir tablo çıkmıştı. Bir taraf, Yahudilerin kendi ırklarına karışmamasını istiyordu. Öteki taraf ise, kendi ırkları olan Yahudi ırkını, diğer ırklardan ayrı tutabilmenin ve sözde "Yahudi bilinci"ni koruyabilmenin derdindeydi.

Görüldüğü gibi, yapmak istedikleri aslında aynı şeydi. Peki neden bu işi hep birlikte yapmasınlardı?

Bu soruya ilk açık cevap Siyonizmin kurucusu Theodor Herzl'den geldi.

Herzl'in Antisemitizm Kartı

Yahudilerin önlenemeyen bir asimilasyon sürecine girmiş olmaları ve dolayısıyla Siyonizmin ısrarlı çağrılarına sırt çevirmeleri, bazı Siyonistleri antisemitlerle iş birliği yapmaya yöneltti. Bu kararı uygulamaya koyan kişi, hareketin ilk lideri olan Theodor Herzl'di. Theodor Herzl, çok iyi fark etmişti ki, Yahudileri bulundukları ülkelerden ayrılarak İsrail'e göç etmeye zorlamak için Siyonizmin "Yahudi düşmanlığı"na ihtiyacı vardı. Bu nedenle, göçe ikna planı bu temel üzerine kurulmalıydı.

Bu arada, 19. yüzyıldaki ırkçılığa paralel olarak doğan antisemitizm, zaten, çoğu Yahudinin, bundan böyle Avrupa'da hiçbir kısıtlama altında kalmadan yaşayacakları yönündeki umutlarını yok etmeye başlamıştı. Theodor Herzl, bu konuyu ısrarla işleyerek, antisemitizmin bir tür hastalık olduğunu, bu hastalığın tedavisinin bulunmadığını, Yahudiler için tek kesin kurtuluşun Filistin'de bir devlet kurmak olduğunu ilan edecekti. Herzl'in "Yahudiler ve Yahudi olmayanlar kalıtımsal olarak uyum içinde birarada yaşayamazlar" şeklindeki tezi, aslında Yahudi aleyhtarı ırkçıların teziyle büyük bir paralellik gösteriyordu.

Herzl işte bu nedenle kendi tezi ile Avrupalı antisemit ırkçılar arasındaki büyük paralelliğe değinerek şöyle demişti: "Antisemitizm, bizim isteklerimize şahane bir yardımcı olacaktır."

Herzl, "Bütün antisemitler bizim en yakın dostlarımızdır" diyordu. Böylelikle göç kolaylaşacaktı. Herzl, 9 Haziran 1895'te günlüğüne şöyle not düşüyordu: "Ülkesindeki Yahudilerin orayı terk etmesi için, önce Çar'la görüşeceğim, sonra Alman Kayzeri'yle, sonra Avusturyalılarla, sonra da Fas'taki Yahudiler için Fransızlarla."[2]

Herzl, Yahudileri göç ettirmek için yalnızca diplomatik temaslarla yetinmedi. Ünlü Fransız düşünür Roger Garaudy, Türkçe'ye *Siyonizm Dosyası* adıyla çevrilen kitabında, Herzl'in bu politikası ile ilgili olarak şunları söylüyor:

Herzl'e göre Yahudiler ayrı bir din ve ayrı bir kültür yerine ayrı bir devlet meydana getirmek amacıyla, içinde bulundukları diğer uluslardan ayrılmalıdırlar. Bu amaca ulaşmak için Herzl konuştuğu herkese karşı, Yahudilerin teşkil ettikleri tehlikeyi anlatmak ve bir an önce çıkıp gitmeleri gerektiğini izah etmek için en aşırı kelimeleri kullanmaktan çekinmemiştir. Herzl, Almanya Dış İşleri Bakanı Von Blow ve II. Guillaume, Rus İç İşleri Bakanı Plehve ve Çar II. Nicola ve en ileri Yahudi düşmanlarına karşı hep aynı dili kullanmıştır. 1903 Nisanı'nda Yahudilere karşı en korkunç katliamlardan biri olan Kichinev katliamının sorumlusu Plehve, bunların arasında en zalim olanıdır. Mayıs ayında Plehve'ye mektup yazan Herzl, Siyonizmin ihtilali önleyici bir antidot olduğunu ileri sürüyordu. Plehve bu mektuba Ağustos ayında cevap vererek, Herzl'den Siyonist hareketin kendisini desteklediğine dair bir mektup istedi. Plehve bu mektubu aldı. Mektupta Yahudilerin göç etmesini sağlayacak bir Siyonizm akımının destekleneceği vaat ediliyordu.[3]

Herzl, Rus İç İşleri Bakanı Plehve'ye, eğer Yahudilerin Filistin'e gönderilmesine yardım ederse, o dönemde Çar'a karşı düzenlenen Bolşevik ayaklanmasında büyük rol oynayan Yahudileri ikna edeceğini ve Bolşevik ayaklanmasını bastırabileceğini vaat etmişti. Herzl'in uygulamaya koyduğu antisemitlerle iş birliği yönündeki plan, bu tarihten itibaren birtakım Yahudi liderlerin en sık kullandığı yöntem haline gelecekti. Böylece Herzl antisemitik hareketlerin en hararetli savunucusu olmuştu. Fransız yazar Roger Garaudy şunları yazıyor:

Herzl, 1895'te kitabını yayınlamadan önce onu eleştirenlerden biri yüzüne karşı şunları söylüyordu: 'Yahudileri korkunç bir zarara soktunuz. 'Herzl, buna şöyle cevap vermekten çekinmiyordu: 'Bütün Yahudi düşmanları içinde en büyük olmaya hak kazanıyorum... Yahudi düşmanları bizim en ileri dostlarımız olacaklar... Yahudi düşmanı ülkeler en yakın müttefiklerimiz arasına girecekler...

Theodor Herzl çok iyi bilmektedir ki, Yahudileri bulundukları ülkelerden kaçarak İsrail'e göç etmeye ikna etmek için, siyasi Siyonizmin 'Yahudi düşmanlığı' kavramına ihtiyacı vardır. Herzl'in bu fikrinin, bazı siyasi Siyonizm savunucuları tarafından, bugünlere kadar nasıl değişmez bir temel olarak korunduğunu ilerde göreceğiz.

Bu davranış, Yahudileri içlerinde yaşadıkları halkın yabancısı olarak göstermek, böylece 'Yahudi düşmanlığının' en çok ihtiyaç duyduğu gıdayı ona sunmak ve göçü hızlandırmak için işkence iddialarına kuvvet kazandırmaktır. Herzl'in Yahudi düşmanlığının kabarmasından korkmak bir yana, onu hareketlendirmek için giriştiği çabaların sırrı buradadır. Bununla birlikte Herzl'e yönelen uyarıların da ardı arkası kesilmemiştir. Avusturya Parlamentosu Başkanı, Baron Johann Von Cholemski, Herzl'e şunları yazıyordu:

Eğer eğiliminizin ve propagandanızın emeli Yahudi düşmanlığını körüklemekse, bunda başarılı olacaksınız. Tamamıyla inandım ki, böyle bir propagandanın sonucunda Yahudi düşmanlığı çığ gibi büyüyecek ve siz ırkınızı bir katliama doğru sürükleyeceksiniz.[4]

Herzl ve diğer bazı Siyonistler, antisemit ırkçılarla, az önce sözünü ettiğimiz ortak paydada anlaşıyorlardı. Çünkü bu Siyonistler Yahudilerin hepsini toplayıp Filistin'e götürmek için bunun tek çözüm olduğuna inanıyorlardı ve bu, ırklarını Yahudilerle karışmaktan kurtarıp "saf" olarak korumak isteyen ırkçılar için de mükemmel bir çözümdü. Öyle ki, sonradan *Deutsch-Soziale Blätter* adını alacak olan ve bir Yahudi aleyhtarı yayın olarak kabul edilen *Antisemitische Correspondenz* dergisinin yayımcısı, ünlü antisemit Theodor Fritsch, I. Siyonist Kongre'nin toplanmasını alkışlıyor ve Kongre'ye "Yahudilerin bir an önce Almanya'dan ayrılarak Filistin'e yerleşmeleri tasarısının uygulanması için en iyi dileklerini" gönderiyordu.

Yahudilerin yaşadıkları ülkelerde kendilerini huzurlu hissetmelerinin Siyonizme zarar vereceğini düşünen Theodor Herzl, Garaudy'nin yazdığına göre, bu görüşünü şöyle ifade ediyordu: "Yahudiler, uzun bir dönem süresince kendilerinin güvenlik içinde

yaşadıklarına inanırlarsa, herhangi bir toplumun içinde eriyebilirler. Bu gerçek, hiçbir zaman bize yarar sağlamayacaktır."

Bu yüzden, birtakım Siyonist liderlerin görüşlerine göre alınması gereken ilk önlem, bu ülkelerde Yahudi düşmanlığını kışkırtmaktı. Daha sonra da, Yahudileri bu psikolojik gerilim içinde tutarak, onları provokatif saldırılarla sürekli huzursuz etmek gerekiyordu. Tüm bu uygulamaların neticesinde söz konusu Siyonist liderlerin beklentisi ise, Yahudi halkı güvenli yerlerde yaşamadıklarına ve sadece "Kutsal Topraklar'a" göç ederek kurtulabileceklerine ikna etmekti.

Herzl, antisemitizmi körüklemek için çok ilginç bir yöntem daha denemiş ve günlüğüne, antisemitleri bir "Yahudi komplosu"nun varlığına inandıracak ve onları Yahudi toplumlarına karşı kışkırtacak ifadeler eklemişti. 1922 ve 1923 yıllarında, Almanya'da Herzl'in günlüğünün üç cildi yayınlanmıştı. Avusturyalı yazar ve *Österreichische Wochenschrift* gazetesinin yayıncısı Joseph Samuel Bloch, Herzl'i yakından tanımış bir kişi olarak günlük hakkında şunları yazıyordu:

Rothschild ve Baron Hirsch'e yazılan ve Yahudilerin bulundukları ülkelerde kurulu iktidarlara karşı başkaldırdıklarını ve ihtilallere katıldıklarını öne süren iddia, Yahudi halkı yok etmek için yeterli bir sebeptir. Herzl, Yahudilerin düşmanlarına, 'Yahudi problemini' halletmek için en sağlam temeli göstermiştir. Onlara gelecekteki çalışmalarında izleyecekleri yolu tarif etmiştir. Bu yüzden bu 'günlük' korkunç bir belgedir.[5]

Herzl, yaşamını yitirdiği 1904 yılına dek antisemitizmi körüklemek ve antisemitlerle ittifaklar kurmak için uğraştı. Ancak bu çabaları pek önemli bir sonuç doğurmadı. Avrupalı Yahudilerin çoğu, Kutsal Topraklar'a göç etmemekte direndiler.

Radikal Siyonizme Karşı Yahudi Direnişi!..

Herzl'in kurduğu ve onun 1904'deki ani ölümünden sonra giderek daha da büyüyen Dünya Siyonist Örgütü (World Zionist Organization WZO), kendine bir numaralı hedef olarak Yahudileri Filistin'e götürmeyi belirlemişti. Ancak örgütün birçok ülkede Yahudilere yönelik yaptığı tüm teşviklere rağmen, göçler beklenen düzeyde gerçekleşmiyordu. Hatta, 1925 yılından sonra göçlerde ani bir düşüş bile gözlemlenmişti. Bu da yetmiyormuş gibi, göç edenlerden geri dönenlere bile rastlandı. 1926-31 yılları arasında, yılda ortalama 3.200 Yahudi Filistin'i terk ediyordu. 1932 yılında Filistin'de 770.000 Arap nüfusa karşılık, 181.000 Yahudi nüfusu vardı. Araplar hala bu bölgede ezici çoğunluktaydı. Siyonist liderler, bu kadar az bir Yahudi nüfusu ile devlet kuramayacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Özellikle Almanya, Fransa ve Amerika gibi ülkelerde yaşayan Yahudiler zenginleşmiş ve elde ettikleri yüksek yaşam düzeyini ve kurulu düzenlerini bırakıp, Filistin topraklarına göç etmeyi göze alamamışlardı.

Yahudi halkının ırkçı Siyonizm'in göç çağrılarına karşı açtığı bu direnişe, dünyaca ünlü, dönemin tanınmış pek çok Yahudisi de katılıyordu; fizikçi Albert Einstein, filozof Martin Buber, Kudüs İbrani Üniversitesi birinci başkanı Profesör Judah Magnes gibi... Entelektüel Yahudilerin yanı sıra, geniş Yahudi halk kitleleri de, bazı Siyonist liderler tarafından dayatılan göçe karşı çıkıyorlardı. Rusya'da küçük bir kesim dışında neredeyse bütün Yahudiler ırkçı Siyonizmi reddettiler. Gidenlerin bir bölümü de, Filistin'deki yaşam koşullarının umdukları gibi çıkmaması karşısında, Rusya'ya geri döndü.

1920'lerde, Siyonist liderler, 1917'de yayınlanan ve Filistin'de bir Yahudi devletine yeşil ışık yakan Balfour Deklarasyonu'nun Filistin'e göçü hızlandıracağını sanmışlardı. Oysa ilerleyen yıllarda, yapılan hesapların isabetsiz olduğuna, büyük bir hayal kırıklığı yaşayarak şahit olacaklardı. 1920'lerde Filistin'deki Yahudi nüfus iki katına çıkarak 160.000'e ulaştı. Fakat göç edenlerin sayısı sadece 100.000 kadardı ve bunların %75'i de Filistin'de kalmadı. Yani göçlerin toplamı yılda 8.000 civarındaydı. Hatta 1927 yılında sadece 2.710 kişi geldi ve 5.000 kişi de ayrıldı. 1929'da ise Filistin'e gelenler ile gidenlerin sayısı aynı orandaydı.

En kısa sürede en fazla Yahudiyi, zorla da olsa, bir şekilde Filistin'e getirmeyi hedefleyen radikal Siyonizm açısından, yaşanan bu olumsuz gelişme, gerçekten de dev bir fiyaskoydu. WZO'nun yoğun propagandasına rağmen, Kutsal Topraklar'a göç faaliyeti çok zayıf kalmıştı. 19. yüzyılın sonunda Filistin'de 50.000'den az Yahudi yaşamaktaydı. Bu rakam, Filistin halkının %7'sini oluşturmaktaydı. Bununla birlikte, 1917 Balfour Bildirisi'nden iki sene sonra, nüfus hala 65.000'in üzerine çıkamamıştı. 1920 ile 1932 arasında geçen 12 yıl içinde, sadece 118.378 Yahudi bir şekilde Filistin'e getirtilmişti ki, bu da dünya Yahudi toplumunun yüzde biri bile değildi.

Belli ki bu iş böyle olmayacaktı. Göçe direnen Yahudi toplumunu ikna etmek için, bir-iki antisemit hareket yetmiyordu. Bu nedenle, bazı radikal Siyonist liderler, Herzl'in açılışını yaptığı ilginç yöntemi daha etkin bir biçimde kullanma yoluna gittiler. Yahudileri, özellikle de kurulması hedeflenen İsrail Devleti için gerekli oldukları düşünülen "kalifiye" Avrupa Yahudilerini daha çok "rahatsız" etmek gerekiyordu. Yani, antisemitizm daha da güçlenmeliydi.

Radikal Siyonizm ve Nazizm'in İdeolojik Akrabalığı

Herzl'in Yahudilerin asimilasyon sürecini durdurmak ve tersine çevirmek için antisemitlerle ittifak yapma teorisi, onu izleyen bazı Siyonistler tarafından Avrupa'nın, hatta dünyanın farklı ülkelerinde bulunan ırkçılara karşı kullanıldı. Ancak bunlar içinde en önemli olanı kuşkusuz Alman ırkçılarıdır. Nazi hareketinin öncüleri olan Alman ırkçıları, hem siyasi güçleri hem de ideolojik katılıkları sayesinde radikal Siyonistlerin aradıkları müttefik modeline tamamen uyuyorlardı. İki taraf arasındaki ideolojik paralellik ise doğrusu oldukça çarpıcıydı.

Kendisini anti-Siyonist bir Yahudi olarak tanımlayan Amerikalı tarihçi Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators* (Diktatörler Devrinde Siyonizm) adlı kitabında, radikal Siyonistler ile antisemitler arasındaki ittifakın bilinmeyen tarihini gözler önüne serer. Brenner'ın vurguladığı gibi, söz konusu Siyonistler ile antisemit ırkçılar arasındaki yakınlık, daha Siyonizm hareketinin ilk yıllarında kendini göstermeye başlamıştır. Örneğin Siyonist hareketin Herzl'den sonra ikinci adamı olan Max Nordau, 21 Aralık 1903 günü Fransa'nın ünlü antisemiti Eduard Drumont ile bir söyleşi yapmış ve biri Yahudi, diğeri de Fransız şovenizmini temsil eden bu iki ırkçı arasındaki konuşmalar, Drumont'un *La Libre Parole* adlı antisemitik gazetesinde yayınlanmıştır. Nordau şöyle demektedir: "Siyonizm bir din değil, tamamen bir ırk sorunudur ve bu konuda hiç kimseyle Bay Drumont ile olduğum kadar fikir birliği içinde değilim".

Brenner'ın kitabın başında dikkat çektiği konulardan biri, Alman ırkçıları ile radikal Siyonistler arasındaki ideolojik paralelliktir. Buna göre, I. Dünya Savaşı öncesinde Alman entelektüel çevrelerinde hızla yaygınlaşan *Blut und Boden* (Kan ve Toprak) fetişizmi, ırkçı Siyonistlerin iddialarıyla tam bir uyum içindedir. Bu ideolojiye göre, Alman ırkı kendine has bir kana (Blut) sahipti ve kendine ait bir toprak (Boden) üzerinde yaşamalıydı. Yahudiler Alman kanından değildiler, Alman halkının (Volk) bir parçası olamazlardı ve dolayısıyla Alman toprakları üzerinde yaşamaya hak sahibi değillerdi. Brenner'ın vurguladığı gibi, ırkçı Siyonistler Blut und Boden ırkçılarının tüm argümanlarını içtenlikle desteklemişlerdi. Radikal Siyonistlere göre de Yahudiler Alman halkının (Volk) bir parçası değildi, dolayısıyla Alman kanıyla karışmamalı, yani Almanlarla evlenmemeliydiler. Yapmaları gereken en doğru şey ise, kendi öz topraklarına (Boden) dönmekti; yani Filistin'e.

Kuşkusuz bu Siyonistler Alman ırkçılığının iddialarını paylaşırken, antisemitizmi de onaylamış oluyorlardı. Çünkü madem Yahudiler Alman halkının bir parçası değillerdi, Alman ırkçıları Yahudileri tecrit etmek istemekte haklıydılar, onları sürmek istemekte de haklıydılar. Radikal Siyonist düşünceye göre, antisemitizmin varlığı, Yahudilerin kendi suçuydu. Kendilerine ait olmayan bir toprak üzerinde ısrarla yaşayarak, kendilerine yabancı bir ırka karışmaya çalışarak Yahudiler, kendileri antisemitizmi kışkırtıyorlardı. Suç antisemitlerin değil, asimile olan Yahudilerin suçuydu. Yıllar sonra Chaim Greenberg adlı bir radikal Siyonist, *Jewish Frontier* adlı Siyonist yayın organında bu

ilginç mantığı şöyle özetleyecekti: "İyi bir Siyonist olmak için bir parça antisemit olmak gerekir".[6]

Lenni Brenner bu konuda şöyle diyor:

Eğer bir insan ırk saflığı kavramına inanıyorsa, bir başkasının ırkçılığını reddedemez. Ve eğer bir ırkın ancak ve ancak kendi geleneksel vatanında rahat edebileceğini düşünüyorsa, başkalarının da kendi toprakları üzerindeki 'yabancı' ırkları temizlemesine karşı çıkamaz. [7]

Naziler ve radikal Siyonistler arasındaki ideolojik akrabalığa Texas Üniversitesi'nde çalışan Amerikalı tarih profesörü Francis R. Nicosia da *The Third Reich and the Palestine Question* (III. Reich ve Filistin Sorunu) adlı kitabında değinmektedir. Nicosia'ya göre, radikal Siyonistler yalnızca Nazilerle değil, onların öncüleri olan 19. yüzyıl ırkçıları ile de büyük bir ideolojik yakınlığa sahipti. Arthur de Gobineau bunlardan biriydi. 1902 yılında, Dünya Siyonist Örgütü (WZO) tarafından yayınlanan *Die Welt* gazetesinde, Gobineau'nun düşüncelerini öven ve onun Yahudilerin ırk saflığına olan hayranlığını saygıyla karşılayan yazılar yayınlanmıştı. I. Dünya Savaşı öncesi dönemde, önde gelen bazı Siyonistler Elias Auerbach ve Ignaz Zollschan, Gobineau ve Houston S. Chamberlain gibi ırkçı felsefecilerin teorilerinin ateşli savunucuları olmuşlardı.[8]

Francis Nicosia, antisemitlerin Siyonizme olan sempatilerine de dikkat çeker. Durum öylesine ilginçtir ki, antisemitler henüz 19. yüzyılın başlarında, yani siyasi Siyonizmin aktif biçimde var olmadığı bir sırada Avrupa Yahudilerinin Filistin'e transferini, yani Siyonizmi savunmuşlardır. Faşizmin öncüsü sayılan ırkçı Alman düşünürü Johann Gottlieb Fichte bunlardan biridir. Alman Volksgeist'ının (ulusal ruh) sağlamlaştırılması için başta Yahudiler olmak üzere tüm azınlıkların temizlenmesini savunan Fichte, Yahudilerin Almanlar ile aynı sosyal haklara sahip olmalarını bir felaket olarak görmüş ve Yahudi sorununun tek çözümünün de bu ırkın topluca Filistin'e transfer edilmesi olabileceğini yazmıştır. Fichte'nin bu düşünceleri, yüzyılın sonlarında hızla çoğalan takipçileri tarafından da aynen benimsenecektir. Eugen Dühring, bunlardan biridir.[9]

Antisemitlerin Siyonizme olan bu sempatisi, I. Dünya Savaşı sonrası Almanya'da (Weimar Cumhuriyeti döneminde) de devam etmiştir. Nicosia, Weimar Cumhuriyeti'ndeki; Wilhelm Stapel, Hans Blüher, Max Wundt ve Johann Peperkorn gibi önde gelen antisemitlerin, Siyonizmin Yahudi sorunu için en iyi çözüm olduğu yönündeki düşüncelerine dikkat çeker.

Burada bir noktanın açıklığa kavuşturulması gerekir. Siyonizm, yalnızca Filistin'e göç etmek isteyen Yahudilere destek ve yardımcı olan bir akım olarak değerlendirildiğinde, bu durumda bir olağanüstülük yoktur. Bu amaçla yola çıkan bir grubun desteklenmesi de olağan kabul edilebilir. Ancak antisemitler ve radikal Siyonistler arasındaki iş birliği çok tehlikeli planlar ve hedefler içermektedir. Öncelikle her iki grup arasındaki ortak nokta, din ahlakına hiçbir şekilde uygun olmayan,

ırkçılıktır. Bu iki grup birbirini ırkçı amaçlar doğrultusunda desteklemiş, bunun için gerektiğinde şiddete başvurmaktan kaçınmamışlardır. Radikal Siyonistlerin hedeflerine ulaşabilmek için destekledikleri aşırı grupların uygulamalarından en çok mağdur olan da yine kendi soydaşları olmuştur. Ve ırkçı Siyonistler bu mağduriyeti çoğu zaman görmezlikten gelmişler, hatta ilerleyen tarihlerde – kitabın diğer bölümlerinde ele alınacağı üzere- kendileri bizzat mağduriyetin kaynağı olmuşlardır.

Radikal Siyonizm ile Nazizmin İş Birliği Günleri

Siyonizm ile, Yahudi düşmanlığıyla yüklü olan Alman ırkçılığının arasında akrabalık olduğunu söylediğinizde, bunu ilk duyan kişi büyük olasılıkla bunun mantıksal bir çelişki olduğunu düşünecektir. Bu iş birliği, Siyonizmin ırkçı ve radikal yorumlarını savunan kanadıyla Naziler arasındadır. Az önce göz attığımız bilgilerin bize gösterdiği gibi, iki taraf arasında hedef birliği söz konusuydu. Bu Siyonistlerden biri olan Jacob Klatzkin, 1925 yılındaki bir yazısında bu mantığı şöyle açıklamıştı:

Eğer bizler antisemitizmin haklı bir hareket olduğunu kabul etmezsek, kendi milliyetçiliğimizin haklılığını reddetmiş oluruz. Eğer bizim halkımız kendi öz kimliğini korumak ve kendine ait yaşam tarzını sürdürmek istiyorsa, o halde aralarında yaşadığı uluslar içinde bir yabancıdır. Dolayısıyla, kendi ulusal bütünlüklerini korumak için bize karşı savaşmak onların hakkıdır... Bize düşen görev, Yahudilerin sosyal haklarını azaltmak isteyen antisemitlere karşı mücadele etmek değil, Yahudilerin sosyal haklarını artırmak (dolayısıyla onları asimile etmek) isteyen dostlarımıza karşı mücadele etmektir.[10]

Radikal Siyonizmin antisemitizme olan sempatisi, kuşkusuz en başta bu hareketin beyni olan Dünya Siyonist Örgütü (World Zionist Organization, WZO)'nün bazı saflarında yaygındı. WZO'nun Herzl'den sonraki ikinci lideri olan Chaim Weizmann -ki daha sonra İsrail'in ilk Devlet Başkanı oldu- antisemitizme olan sempatisini sık sık vurgulamıştı. 1912 yılında Alman Yahudilerine yaptığı bir konuşmada "her ülke, eğer mide ağrıları çekmek istemiyorsa, ancak belirli sayıda Yahudi'yi hazmedebilir" demiş ve eklemişti; "Almanya'nın zaten gereğinden çok fazla Yahudisi var". 1914'de İngiliz Dış İşleri Bakanı Lord Balfour'la yaptığı bir söyleşi sırasında ise şöyle demişti: "Kültürel antisemitlerle tamamen aynı fikirdeyiz. Bizce de 'Musevi inancına sahip Almanlar' kavramı son derece rahatsız edici, demoralize edici bir fenomendir." [11]

WZO'nun bazı kesimlerinde hakim olan bu düşünce yapısı, örgütün Almanya kolu olan Almanya Siyonist Federasyonu (Zionistische Vereinigung für Deutschland ZVfD)'ndaki bazı kimseler tarafından da paylaşılıyordu. ZVfD, o yıllarda Almanya'daki iki büyük Yahudi örgütünden biriydi. Yahudi İnanışına Bağlı Alman Yurttaşları Merkez Birliği (Centralverein CV) ise asimilasyonist Yahudilerin kurduğu diğer Yahudi

örgütüydü. ZVfD ve CV doğal olarak pek çok konuda anlaşamıyorlardı. Birisi Yahudilerin bir ırk, diğeri ise yalnızca dini bir cemaat olduğu inancındaydı.

En büyük anlaşmazlık konusu ise antisemitizm hakkındaydı. CV'ye bağlı asimilasyonistler için, antisemitizm olabilecek en büyük tehlikeydi. Almanya'daki mutlu hayatlarını tehdit eden bu virüsü yok etmek için ellerinden gelen herşeyi yaptılar. Asıl virüsün asimilasyonizm olduğunu düşünen bazı Siyonistler ise antisemitizmin yükselişinden endişe duymak bir yana, bunu son derece olumlu bir gelişme olarak algılıyorlardı. ZVfD'nin önce genel sekreteri sonra da başkanı olan Kurt Blumenfeld, antisemitizm hayranı Yahudilerin başında geliyordu. Blumenfeld, Brenner'ın ifadesiyle "Almanya'nın Ari ırka ait olduğunu ve bir Yahudinin Almanya'da resmi bir görev almasının bir başka halkın işlerine tecavüz olduğunu savunan antisemit görüşü tamamen kabul ediyordu."[12]

Sözünü ettiğimiz Alman antisemitleri, Nazilerdi elbette. Naziler 1920'li yılların hemen başında Alman sokaklarında görünmeye başlandılar. Hitler, etrafına topladığı eğitimsiz, saldırgan, psikolojik yönden dengesiz, ırkçı, sadist ve zorba çapulcularla birlikte bu yıllarda ünlü Birahane Darbesi'ni denedi. Sokak gücü olarak kurulan SA'lar (Sturm Abteilung-Yıldırım Kıtaları) siyasi muhalifleri hedef almaya başladılar.

İşte Nazi hareketinin doğduğu bu yıllarda, Nazi- radikal Siyonist iş birliği de başladı. Radikal Siyonistler, az önce değindiğimiz gibi, Naziler ve benzeri antisemitlere sürekli yakınlaşmaya çalışıyorlardı. Hitler de karşı tarafa anlamlı mesajlar gönderdi. Nazi önderi, Francis Nicosia'nın da dikkat çektiği gibi, 1920'lerin başında Yahudi sorunu ile ilgili olarak yaptığı konuşmaların tümünde, çözümün yalnızca Yahudilerin Almanya dışına transfer edilmesi ile mümkün olabileceğinden söz etmişti. Hitler'in bu çizgisi, Yahudilere sokak saldırıları (pogromlar) düzenlemekten başka bir şey bilmeyen kaba ve cahil antisemitlerden oldukça farklıydı. 6 Nisan 1920'de Münih'te yaptığı bir konuşmada, Yahudi cemaatine karşı bir pogrom kampanyası başlatmaktansa, nasyonal sosyalizmin tüm enerjisini Yahudilerin Almanya'dan çıkarılması için kullanması gerektiğinden söz etmişti. Hatta bunun nasıl yapılabileceği konusunda da açık bir mesaj veriyordu. "Gerekirse bunun için şeytanla iş birliği yaparız" diyordu. Bununla, elbette ki ırkçı Siyonistlerle ittifakı kastetmişti. 29 Nisan'da yaptığı bir konuşmada ise, aynen şöyle diyordu: "Son Yahudi Almanya'dan çıkartılıncaya kadar mücadelemizi sürdüreceğiz."[13] Nazi lideri, 16 Eylül 1919 tarihli bir mektubunda ise şunları yazıyordu:

Duygusal dürtüler üzerine kurulu olan antisemitizm, kendisini her zaman için pogromlar yoluyla ifade edecektir. Oysa, rasyonel bir antisemitizm, Yahudilere verilen sosyal hakların iptali ve Yahudilerin ülkeden çıkarılması için planlı ve sistemli bir program uygulamak zorundadır.[14]

Hitler'in sözünü ettiği Yahudilerin Almanya dışına çıkarılması işlemi, Nazilerin en önemli ideoloğu Alfred Rosenberg tarafından da hedef olarak belirlendi ve en önemlisi, Rosenberg bu iş için radikal Siyonizmle iş birliği yapılması fikrinin mimarı oldu. Nazi ideoloğu, henüz 1919 yılında yayınladığı *Die Spur*'da "Siyonizm, Almanya'daki

Yahudilerin ülke dışına çıkartılarak Filistin'e gönderilmesi için aktif şekilde desteklenmelidir" diye yazmıştı.[15] Lenni Brener kitabında konuyla ilgili olarak, "Rosenberg'in, Almanya'daki Yahudilerin toplumdan izole edilmesi ve ikinci aşamada da Filistin'e yollanması için radikal Siyonizmle iş birliği yapma görüşünün Nazilerin iktidara gelişi ile birlikte gerçek bir ittifaka dönüştüğünü" söyler.[16]

Gerçekten de öyle oldu. Koyu bir Alman ırkçılığı ve ona bağlı bir antisemitizmle yoğrulmuş olan Nazi hareketi, bilindiği gibi 1929 ekonomik krizi, Weimar Cumhuriyeti'nin zayıflığı ve Alman toplumunun sosyo-psikolojik durumu gibi faktörlerin birleşmesiyle önce siyasi gündemin merkezine sonra da 1933 yılında iktidara oturdu. Nazilerin bu zaferi, bazı Siyonistleri sanki kendileri iktidara gelmiş kadar sevindirmişti.

Nazilerin İlk Yılları ve Radikal Siyonistler

Nazilerin iktidara geldiği sıralarda Alman Yahudileri ülke nüfusunun %0.9'unu oluşturuyorlardı. Ancak ekonomik yönden çok daha önemliydiler. Çoğunun refah seviyesi yüksekti. %60'ı iş adamı ya da profesyoneldi. Diğerleri ise esnaf, din adamı, öğrenci ya da çok az sayıdaki işçilerden oluşuyordu. Sayıları az olmasına karşın, yine de Almanya'nın en önemli ırksal azınlığı durumundaydılar ve bu Yahudilerden kurtularak Alman ırkını saf hale getirmek, Nazi politikasının önde gelen hedeflerinden biriydi. Irk saflığı Naziler için o kadar önemliydi ki, Hitler "ideal" vasıflardaki Alman genç kız ve erkeklerini "üreme çiftlikleri"ne doldurup yeni bir üstün Ari nesil yaratmaya bile çalışacaktı. Irkın saf tutulabilmesi için de Yahudilerin Almanlardan tecrit edilmesi ve ikinci aşamada da ülkeden çıkarılması gerekiyordu.

Dikkat edilirse, bu radikal Siyonistlerin de istediği şeydi. Bu nedenle Nazi hareketinin henüz iktidara yürüdüğü sıralarda iki taraf arasında ilginç ilişkiler kurulmaya başlandı. Bu ilişkilerin en çarpıcılarından biri, ZVfD yönetim kurulundan Kurt Tuchler ile üst düzey SS'lerden Baron Leopold Itz Edler von Mildenstein arasında kurulmuştu. Tuchler, Mildenstein'a radikal Siyonizmin Nazi hareketine ne kadar paralel olduğu konusunda uzun bir brifing vermiş ve onu, radikal Siyonizmi öven bir yazı dizisini Nazi yayın organlarında bastırması için ikna etmişti. SS subayı Mildenstein bununla kalmayıp Tuchler ile birlikte Filistin'e bir gezide bulunmayı da kabul etmişti. Hitler'in iktidara gelişinden sonra radikal Siyonist Tuchler ile SS Mildenstein yanlarına eşlerini de alarak altı ay süren bir Filistin gezisine çıktılar. Mildenstein gezi dönüşü yazdığı yazılarda radikal Siyonizme övgüler yağdırmaya devam etti.[17] İyi niyet ziyaretleri de Nazi iktidarının ilk aylarında gerçekleşti. Mart 1933'te Hermann Goering, radikal Siyonist liderlerden oluşan bir Yahudi heyeti ile görüştü.

Radikal Siyonistlerin Nazilere karşı geliştirdikleri bakış açısını en iyi gösteren eylem ise, 21 Haziran 1933 günü ZVfD tarafından Nazi yönetimine gönderilen

memorandumdu. 1962 yılına kadar gün ışığına çıkmamış olan bu belgede, radikal ve ırkçı Siyonistler açık açık iş birliği teklif ediyorlardı Nazilere. Uzun mektubun bazı ilginç satırları şöyleydi:

...Irk esası üzerine kurulan yeni Alman Devleti içinde bizler de kendi cemaatimizi genel yapıya uydurmak ve bize ayrılacak olan sahada Babayurdu (Almanya) için faydalı olmak istiyoruz. Bizim Yahudi milliyetçiliğine olan bağlılığımız, Alman ulusunun nasyonal ve ırksal gerçekleri ile büyük bir ilişki ve uyum içindedir. Çünkü bizler de karışık evliliğe (Almanlar ve Yahudiler arasındaki evliliklere) karşıyız ve Yahudi toplumunun kan saflığının korunmasını savunuyoruz... Dolayısıyla bizim burada tarifini yaptığımız ve adına konuştuğumuz bilinçli Yahudilik, yeni Alman Devleti içinde uygun bir yer bulabilir... Bizler, cemaat bilincine sahip olan Yahudilerle Alman Devleti arasında dürüst ve samimi bir iş birliği kurulabileceğine inanıyoruz. Siyonizm, pratik amaçları için Yahudilere düşman olan bir yönetimin dahi desteğini kazanma ümidindedir.[18]

Lenni Brenner bu memorandum hakkında şöyle diyor:

Alman Yahudilerine karşı açık bir ihanet olan bu belgede, Alman Siyonistleri Nazilere oldukça hesaplı bir ittifak önermektedirler. Bu iş birliğinin nihai amacı bir Yahudi Devleti kurmaktır. Nazilere söylenen şey ise basittir: Size karşı asla savaşmayacağız, yalnızca size karşı koyanlarla savaşacağız.[19]

Memorandumu kaleme alan radikal Siyonist ekipte yer alan haham Joachim Prinz, sonraki yıllarda neden böyle bir şey yaptıklarını şöyle anlatmıştır:

Dünyada Yahudi sorununun çözümü için Almanya kadar çaba gösteren bir başka ülke daha yoktu. "Yahudi sorununun çözümü." Bu bizim Siyonist rüyamızdı zaten! Biz hiçbir zaman Yahudi sorununun varlığını reddetmedik ki! Disimilasyon. Bu bizim en büyük istediğimizdi zaten!...[20]

Prinz'in de belirttiği gibi, Naziler ve radikal Siyonistleri yaklaştıran faktörlerin başında "Yahudi sorunu"nun varlığına olan inançları geliyordu. Her iki taraf Avrupalı Yahudilerin varlığını bir sorun olarak algılıyor, Yahudilerin Yahudi-olmayanlarla birarada yaşamalarının mümkün olmadığını düşünüyordu. Buna karşın asimilasyonist Yahudiler böyle bir sorunun varlığını bile kabul etmek istemiyorlardı. Bu ise, radikal Siyonistlerin gözünde açık bir ihanetti. Bu nedenle de Yahudi sorununun şiddetle çözülmesi, bu sorunun varlığını bile kabul etmeyen, kimliğini yitirmiş Yahudilerin zorla yola getirilmesi gerektiğinden söz etmeye başladılar. ZVfD'nin haftalık yayın organı *Judische Rundschau*'da asimilasyonistleri yerden yere vuran yazılar çıkmaya başladı. Derginin editörü Robert Weltsch, bir keresinde şöyle yazmıştı:

Tarihin kriz dönemlerinde Yahudi halkı hep kendi suçlarının cezasını çekmiştir. En önemli dualarımızdan birinde 'günahlarımız yüzünden yurdumuzdan sürüldük' ifadesi kullanılır... Bugün de Yahudiler Theodor Herzl'in (göç) çağrısını duymazlıktan gelmiş oldukları için suçludurlar... Yahudiliklerini onurla ifade etmedikleri, Yahudi sorununu hasıraltı etmeye çalıştıkları için suçludurlar ve Yahudiliği geriletmiş olmanın cezasını çekmelidirler.[21]

Radikal Siyonistlerin mantığı açıktı: Asimilasyonist Yahudiler kendilerinin çağrısını umursamamakla ve kendi ırksal kimliklerini reddetmekle büyük bir günah işlemişlerdi ve bunun cezasını da radikal Siyonistlerin müttefiki olan Nazilerin baskısı ile ödeyeceklerdi. Nitekim *Judische Rundschau*'da asimilasyonistlere şiddetle saldıran yazılar çıkarken, bir yandan da Nazizmin haklılığını anlatan yazılar çıkıyordu. ZVfD Genel Sekreteri Kurt Blumenfeld, Nisan 1933'teki bir yazısında şöyle diyordu: "Bu topraklarda yabancı bir ırk olarak yaşayan bizler, Alman ulusunun ırksal bilincine ve ırksal çıkarlarına büyük bir saygı göstermekle yükümlüyüz."[22] Radikal Siyonist haham Joachim Prinz ise, Siyonistlerin ancak kendileri gibi birer ırkçı olan Nazilerle anlaşabileceğini şöyle anlatıyordu: "Ulusun ve ırkın saflığı prensipleri üzerine kurulmuş olan bir devlet, aynı prensiplere inanan Yahudilere ancak saygı duyacaktır."[23]

Naziler iktidara gelmelerinden kısa bir süre sonra Yahudilerin bazı toplumsal haklarını kısıtlayan yasalar çıkardılar. Ancak bu politika radikal Siyonistleri hiç rahatsız etmedi. Zaten Naziler de çıkardıkları bu anti-asimilasyonist yasalarla aslında Yahudilere iyilik ettiklerini düşünüyorlardı. Nazilerin basın sorumlusu A.I.Berndt, Siyonist yayın organı *Judische Rundschau*'ya verdiği bir demecinde şöyle diyordu:

Çıkarılan yeni (antisemit) kanunlar Yahudiler için de yararlı ve motive edicidir. Almanya Yahudi azınlığa kendi öz yaşam tarzını yaşama fırsatı vermekle, Yahudiliğe ulusal karakterini güçlendirmesi için yardımcı olmakta ve iki halk arasındaki ilişkilerin doğru bir zemine oturtulmasına katkıda bulunmaktadır.[24]

İşte bu mantık üzerinde tarihin en garip ittifaklarından biri olan Nazi-radikal Siyonist ittifakı şekillendi. Nazi iktidarının ilk aylarında iyi niyet gösterileri ile başlayan ilişkiler, kısa bir süre sonra son derece somut ve organize bir iş birliğine dönüşecekti.

Radikal Siyonistler, Nazilerin taşıdıkları Yahudi antipatisinin çok iyi farkındaydılar ve bunun tehlike olduğunu düşünmek bir yana, bunun daha da artmasını istediler. Nazilerin Alman Yahudileri aleyhine çıkardıkları her kanun onları daha da fazla memnun etti. Brenner şöyle diyor:

Naziler Yahudiler üzerindeki vidayı sıkıştırdıkça, Siyonistlerin Nazilerle ittifak yapma yönündeki inançları daha da sağlamlaştı. Onlara göre, Naziler Yahudileri Alman toplumundan ne denli çok dışlarlarsa, Yahudilerden kurtulmak için Siyonizme de o kadar çok ihtiyaç duyacaklardı.[25]

Alman Yahudilerine Hitler'e Oy Verme Çağrısı!

Şimdiye dek sık sık Naziler konusunda asimilasyonistlerle radikal Siyonistler arasında çok açık bir ayrım olduğunu, radikal Siyonistlerin Nazileri birer müttefik olarak görürken asimilasyonist Yahudilerin nasyonal sosyalizme karşı nefret beslediklerini vurguladık. Bu iki taraf arasındaki fark, Almanya Siyonist Federasyonu (ZVfD) ile asimilasyonist Alman Yahudilerinin kurduğu Yahudi İnanışına Bağlı Alman

Yurttaşları, Merkez Birliği (CV) örgütlerinin Nazilere yönelik düşünce ve uygulamalarından açıkça görülmektedir. Radikal Siyonistler ile asimilasyonistler arasındaki bu büyük fark, Nazi Almanyası'ndan başka ülkelerdeki faşist rejimlere karşı da belirmiştir. İlerleyen sayfalarda bunlara değineceğiz. Genel bir kural olarak, radikal Siyonistlerin faşist çevrelerle çok iyi anlaştığını, asimilasyonistlerin ise bu gruplara tepki duyduğunu söyleyebiliriz.

Ancak bu kuralın da istisnaları vardır; asimilasyonist Yahudiler içinde de, özellikle sol tehlikeden rahatsız olan burjuvazi arasında, faşistlerle ittifak kuran ya da en azından ittifak arayışına girenler olmuştur. Almanya'da asimilasyonist Yahudilerin kurduğu CV'den sonra ikinci önemli örgüt olan Ulusal Alman Yahudileri Birliği (Verband nationaldeutscher Juden VnJ) bunun en belirgin örneğidir. 1934 yılında, VnJ yönetimi Hitler'in iktidarını sağlamlaştırmak için etkili bir kampanya başlattı. *New York Times*, 18 Ağustos 1934 tarihli sayısının 2. sayfasında yaptığı haberde bu kampanyayı haber veriyor ve VnJ'nin "tüm Alman Yahudilerini Hitler'in Başbakanlığı için oy vermeye davet eden" tebliğini aynen yayınlıyordu:

Biz 1921 yılında kurulmuş Ulusal Alman Yahudileri Derneği olarak, savaşta olsun, barışta olsun kendi çıkarlarımızı Alman halkının ve Alman vatanının çıkarları üstünde tutmayız. Bu nedenle bize sıkıntı getirse de 1933 Ocağı'nda Hitler'i iktidara getiren ayaklanmayı selamlıyoruz... Hitler'in Başbakanlığını ve hareketinin özündeki tarihsel önemindeki büyüklüğü tamamen onaylıyoruz. Alman Ulusu'na manen ve maddeten bağlı olan Yahudiler olarak bizler, Almanya'dan başka bir ulus tanımayız. Hitler'in Başbakanlığını ve Başbakanlık kurumlarının birlikteliğini destekliyoruz ve kendini Alman hisseden tüm Yahudilerin 19 Ağustos'da Hitler'e evet oyu vermelerini ısrarla tavsiye ederiz.[26]

Anti-Nazi Boykotun Radikal Siyonist Desteğiyle Aşılması

VnJ bir istisnaydı kuşkusuz. Onun taşıdığı Nazi sempatisinin asimilasyonist Yahudilerin çoğunluğu için de geçerli olduğunu söylemek kuşkusuz mümkün değildi. Almanya'dakilerin yanında diğer Batılı ülkelerdeki asimilasyonistler de Hitler'in Alman lideri oluşunu büyük bir tedirginlikle izlediler. Ve radikal Siyonist soydaşlarının iş birliği girişimlerinin aksine, Nazilere karşı koyabilmek için yollar aramaya başladılar. Faşizme karşı çıkan diğer gruplarla birlikte Nazilere karşı etkili bir eylem yapma arayışına girdiler.

Nazi aleyhtarı boykot bu şekilde doğdu. İlk kez Jewish War Veterans (JWV) adlı New Yorklu asimilasyonist bir Yahudi örgütü, 19 Mart 1933 günü Alman mallarına boykot uygulanması çağrısında bulundu ve dört gün sonra da Nazi aleyhtarı büyük bir protesto mitingi düzenledi. Bu kıvılcım gittikçe büyüdü ve asimilasyonistler *Non-*

Sectarian Anti-Nazi League adlı Anti-Nazi Birliği'ni kurdular ve tüm Amerikalıları Nazi mallarını boykot etmeye çağırdılar. Boykot bir süre sonra Avrupa'ya sıçradı ve oldukça da etkili oldu. Bu, atılım yapmaya çalışan Alman endüstrisi için hiç de olumlu bir gelişme değildi. Nazilerin en büyük iki pazarı Amerika ve Avrupa'ydı ve bu iki pazarda da asimilasyonistlerin başını çektiği boykot, Alman mallarının satışını ciddi biçimde düşürüyordu.

İşte bu noktada birileri Nazilerin yardımına koştu ve Nazi ekonomisinin içine girdiği darboğazı büyük ölçüde genişletti. Peki kimlerdi bunlar?

Radikal Siyonistler elbette. Evet, asimilasyonist Yahudiler Nazi ekonomisini çökertmek için boykot kampanyaları düzenlerken, radikal Siyonistler bu ilginç müttefiklerine yardım eli uzatmışlardı.

Aslında radikal Siyonistler Nazi yanlısı çabalarını henüz boykot başlamadan önce başlatmışlardı. Yahudi örgütleri tarafından boykot ilanı ile ilgili yapılan tüm öneriler, söz konusu Siyonistler tarafından ısrarla reddedilmişti.

Dünya Siyonist Örgütü (WZO) de, önce boykotun ilanını engellemeye çalıştı. Bunu başaramayınca da Nazi dostlarının ekonomik sıkıntısını çözebilmek için uğraştı. Brenner şöyle diyor: "WZO, yalnızca Alman mallarını satın almakla kalmadı, onların satışına aracılık etti ve hatta Hitler ve onu destekleyen sanayiciler için yeni müşteriler buldu."[27]

WZO yönetimindeki bir kısım kimselerin böyle davranmasının nedeni, Hitler'i kendileri için sözde bir lütuf olarak algılamalarıydı. Radikal Siyonizmin Hitler sayesinde büyük bir destek elde ettiğini, onun sayesinde ırk bilinçlerini yitirmiş Yahudilerin akıllanıp Filistin'e göç edeceklerini düşünüyorlardı. Dönemin etkin radikal Siyonistlerinden dünyaca ünlü yazar Emil Ludwig, WZO'nun bakış açısını şöyle ifade ediyordu:

Hitler adı belki birkaç yıl sonra unutulacak olabilir. Ama Filistin'de muhteşem bir Hitler anıtı dikileceğine eminim... Yahudiliklerini yitirmiş olan binlerce Yahudi, onun sayesinde kimliklerine geri döndürülebilmiştir. Bu yüzden ben şahsen ona karşı büyük minnettarlık besliyorum.[28]

Yine ünlü radikal Siyonistlerden biri olan Chaim Nachman Bialik ise "Hitlerizm, asimilasyonun pençesindeki Alman Yahudiliğini yok olmaktan kurtarmıştır" diyor, Hitler'le olan ideolojik akrabalığını da vurgulayarak "aynı Hitler gibi ben de kan düşüncesinin gücüne inanıyorum" diye ekliyordu.[29]

WZO saflarında mücadele eden İtalyan Yahudisi Enzo Sereni de benzer ifadelerde bulunmuştu. "Hitler'in antisemitizmi Yahudilerin kurtuluşuna yarayacak" diyordu. Bir keresinde ise şu sözleri söylemişti:

Filistin'i inşa etmek için Almanya'daki Yahudilerin karşılaştığı sıkıntıları kullanmamız hiç de utanılacak bir şey değildir. Eski liderlerimizin ve öncülerimizin bize öğrettiği bir şeydir bu: Diasporadaki Yahudilerin başına gelen felaketleri yeniden inşa için kullanmak.[30]

Radikal Siyonistler Alman Yahudilerinin karşı karşıya kaldığı "Nazi çözümü"nden o denli memnundular ki, bunu başka ülkelerdeki asimilasyonist Yahudilerin yola getirilmesi için de kullanmayı düşünüyorlardı. Amerikalı haham Abraham Jacobson, 1936 yılındaki bir konuşmasında ırkçı Siyonistlerin söz konusu mantığına tepki göstererek şöyle diyordu:

Kim bilir kaç kere, Siyonizme tepkisiz kalan Amerikalı Yahudilerin de yola gelmek için bir Hitler'e ihtiyacı olduğu şeklindeki pervasız lafları duyduk. Söylediklerine göre ancak o zaman Yahudiler, Filistin'e gitmeye ikna olurmuş...[31]

Nazilere bu denli sıcak bakan radikal Siyonistlerin onlarla ekonomik iş birliğine de girmesi kadar doğal bir şey olamazdı. Öyle de oldu. İki taraf arasındaki en büyük ekonomik iş birliği, Alman Yahudilerinin mal varlıkları ile birlikte Filistin'e transferini öngören Ha'avara adlı göç antlaşmasıydı. (İlerleyen satırlarda buna daha ayrıntılı olarak değineceğiz) Bu anlaşmaya paralel olarak söz konusu Siyonistler, Alman mallarının Filistin'de satılmasını sağladılar. Bir süre sonra işler daha da büyüdü. WZO, Nazi gemilerini kullanarak Belçika ve Hollanda'ya portakal ihraç etmeye başladı. 1936 yılında ise, WZO yetkilileri Alman mallarını İngiltere'de satmaya başladılar.

Radikal Siyonist-Nazi iş birliği bu kadarla da kalmamıştı. Bazı Siyonistler, Alman silah yapımcılarına döviz kaynağı da sağlamışlardı. Albert Norden, *So Werden Kriege Gemacht?* isimli kitabında ayrı bir Nazi-radikal Siyonist ticari bağlantısını ortaya koyuyordu. Norden, Almanya için stratejik önemi olan hammaddelerin, Siyonist International Nickel Trust adlı şirket vasıtasıyla sağlandığına dikkat çekiyordu. Birkaç Siyonist sermayedarın denetiminde olan bu şirket, kapitalist ülkelerdeki nikel üretiminin %85'ine sahip durumdaydı. Hitler'in iktidara gelmesinden bir yıl sonra, IG Farben Industrie adlı Alman şirketi ile söz konusu şirket arasında bir antlaşma imzalandı. Antlaşma gereğince, Almanya'nın nikel üretiminin yarıdan fazlasının, International Nickel Trust tarafından karşılanması öngörülüyordu. Almanya böylece %50 oranında döviz tasarruf etmiş oldu.

Hitler'in Radikal Siyonist Finansörleri

Batılı ülkelerdeki büyük bazı Siyonist sermayedarlar da Hitler'e önemli finansal destekler verdiler. Kimi zaman WZO'nun aracılığıyla gerçekleşen bu finansal destekler, Nazi Almanyası'nın güçlenmesinde çok büyük pay sahibiydi. Hitler'e bazı Yahudiler tarafından verilen bu destek daha sonrasında başta Yahudiler olmak üzere pek çok insan için büyük bir kabusa dönüşmüştür. Bir kısım Yahudilerin radikal görüşlerini hayata geçirebilmek, bir kısmının da sırf maddi gelir elde edebilmek için izledikleri bu politika pek çok soydaşlarının hayatlarına mal olmuştur.

Hitler'in bilinmeyen bağlantıları çeşitli kaynaklarda detaylı olarak yer almaktadır. Bu kaynaklara göre, Hitler'in finansmanında önemli bir rol oynayan isimlerden birisi;

Amerika'nın önde gelen zenginlerinden Clarence Dillon (1882-1979)'dır. Samuel ve Bertha Lapowski (ya da Lapowitz) adlı iki Amerikalı Yahudi'nin çocuğu olarak dünyaya gelen Dillon, I. Dünya Savaşı sırasında ünlü Yahudi finansör Bernard Baruch'un "sağ kolu" olarak çalışmıştır. Hitler'le ilişkiler ise II. Dünya Savaşı öncesi yıllarda kurulmuştur. Dillon, Reich'ın savaşa hazırlanmasına büyük katkılarda bulunmuştur.

Hitler'in destekçileri arasında Yahudi Samuel hanedanı tarafından kurulan ünlü petrol şirketi Royal Dutch Shell de yer almaktadır. Şirketin yöneticisi Sir Henry Deterding ile Nazilerin ünlü isimlerinden Alfred Rosenberg arasında Mayıs 1933'te Deterding'in İngiltere'deki Windsor Kalesi'nin 1 mil yakınındaki büyük evinde gizli bir görüşme gerçekleşmiştir. Daha sonra da süren ilişkiler sonucunda Yahudi Samuel ailesi, Deterding aracılığıyla Hitler'e toplam 30 milyon pound aktarmıştır.

Tüm bu bilgiler, bizlere Nazi hareketi ile birtakım Yahudiler, daha doğrusu radikal Siyonizmi benimsemiş Yahudi sermayedarlar arasında çok yakın bir ilişki olduğunu, Alman "Führer"inin bu sermayedarlar tarafından finanse edildiğini göstermektedir. İlginçtir, Hitler de bu gerçeği kabul etmiş ve söz konusu Yahudiler tarafından finanse edildiğini itiraf etmiştir. II. Dünya Savaşı öncesi dönemde Hitler'in yakın dostları arasında yer alan Hermann Rauschning, *Hitler M'a Dit* (Hitler Bana Dedi ki) adlı kitabında Nazi liderinden şu cümleyi aktarır: "Yahudiler bana mücadelemde önemli katkılarda bulundular. Hareketimizde çok sayıda Yahudi beni mali olarak destekledi."[32]

Her ne kadar bu kitap radikal grupların kaynak olarak kullandıkları ve kendi sapkın görüşlerine temel edindikleri bir eser olsa da, bu bilgi çok dikkat çekicidir.

Kısacası Hitler, radikal Siyonist sermayedarlardan önemli finansal destekler almıştır ve bu da WZO ve onun Almanya kolu olan ZVfD içindeki bazı isimlerle kurduğu iş birliğinin bir hediyesidir. En büyük Yahudi düşmanı olarak tanıdığımız Hitler ile bazı Yahudiler arasında kurulmuş olan bu ilişkiler, anti-Nazi boykotun aşılmasında ve Nazi Almanyası'nın bir endüstri devi olarak savaşa girmesinde önemli rol sahibidir.

İngiliz Hükümeti asimilasyonist Yahudilerin teşvikiyle anti-Nazi boykotu destekleme kararı aldığında, ülkedeki en büyük Hitler sempatizanı olan İngiliz Faşistler Birliği (British Union of Fascist BUF) lideri Sir Oswald Mosley, yayın organı *Blackshirt*'te şöyle yazmıştı:

Şimdi biz zavallı Yahudileri korumak için Almanya ile olan ticaretimizi kesiyoruz öyle mi?.. Ama Yahudiler kendileri, Almanlarla birlikte çok karlı işler yapıyorlar. Almanya ile olan dostça ilişkilerimizi kesmek isteyenler için bundan iyi bir cevap olamaz herhalde.[33]

Radikal Siyonistlerin Nazi Almanyası ile birlikte yaptıkları "karlı iş"lerin en önemlisi ise, az önce de belirttiğimiz gibi, Alman Yahudilerini Filistin'e transfer etmek için imzalanan göç anlaşmasıdır. Bu anlaşma, Naziler ile radikal ırkçı Siyonistler arasındaki ittifakın en önemli sonuçlarından biri sayılabilir.

Alman Yahudilerini Göç Ettirmek İçin Yapılan Radikal Siyonist-Nazi Anlaşması

Başta da belirttiğimiz gibi, radikal Siyonistlerin Nazilerden bekledikleri en büyük eylem, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçünün sağlanmasıydı. Naziler de ülkelerindeki Yahudi azınlıktan bir an önce kurtulmak istiyorlardı. Bu amaçla Nazilerin iktidara gelmesinden çok kısa bir süre sonra, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçünü mümkün kılacak ilginç bir göç anlaşması imzalandı. WZO'ya bağlı Anglo-Filistin Bankası ile Reich Maliye Bakanlığı arasındaki anlaşma, hem Yahudilerin mal varlıklarıyla birlikte Filistin'e transfer edilmesine imkan veriyor, hem de Alman sanayi mallarının satışı için pazar yaratmış oluyordu. İrlandalı tarihçi ve politikacı Conor Cruise O'Brien, anlaşmanın detaylarını şöyle anlatıyor:

Anglo-Filistin Bankası ile Alman İktisat Bakanlığı arasında 25 Ağustos 1933'de imzalanan anlaşma aracılığıyla Yahudi mal varlığı, Filistin'de gerekli şeylerin satın alınması amacıyla kullanılacaktı. Bu anlaşma Yahudilerin resmi yoldan göçünün ana dayanağı oldu. Naziler ve Siyonistler, Yahudilerin Almanya'dan Filistin'e mallarının bir bölümüyle göç etmelerini sağlamak için beraber çalıştılar.

1933 yılında Anglo- Filistin Bankası, Tel-Aviv'de Trust and Transfer Office Ha'avara Ltd. adlı bir şirket kurdu. Dört Yahudi bankerin önderliğinde Hamburg'dan Max Warburg ile M. M. Warburg, Berlin'den Siegmund Wassermann ile A. E. Wassermann Berlin'de bu şirketin bir uzantısı kuruldu. Berlin'deki söz konusu Yahudilere ait olan Palastina Treuhandstelle zur Beratung Deutscher Juden isimli bu şirkete verilen görev ise, Filistin'e göç etmek isteyen Alman Yahudileri'nin Alman makamlarındaki sorunlarını halletmekti.

1933-1939 arasında 50.000 Yahudi Ha'avara vasıtasıyla Almanya'yı terk ederek Filistin'e göç etti. Yine, 1933-1939 arasında 63 milyon sterline yakın bir sermaye Filistin'e transfer edildi... 1933-1939 arasında yürürlükte olan gerçek Alman politikası da, Filistin'deki Yahudileri Araplara karşı desteklemekti.[34]

Ha'avara adlı göç anlaşması ile hem bir kısım Siyonistlerin en büyük hedefi olan Filistin'e Yahudi göçü gerçekleştirilmiş, hem de boykot nedeniyle sıkıntıda olan Nazi ekonomisi rahatlatılmış oluyordu. Göç eden Yahudilerin mal varlığı ile Alman sanayi ürünleri satın alınıyor, bunlar Filistin'de satılıyor ve elde edilen karla da göç eden Yahudinin Almanya'da bıraktığı para karşılanıyordu.

Dünya Siyonist Örgütü'nde bazı kesimler, Yahudi boykotunu kırmakla kalmadı, aynı zamanda Nazi mallarının Ortadoğu ve Kuzey Avrupa'daki en büyük dağıtımcısı oldu. WZO, Tel-Aviv'de, kurduğu Trust and Transfer Office Ha'avara adlı şirketle, Filistin'e getirilen Alman mallarının temel satış hakkını aldı. Alman-Yahudi zenginlerinden temin edilecek parayla, büyük miktarlarda Nazi malı satın alınacaktı. Böylece WZO, Ortadoğu bölgesinde, Nazilerin geniş pazar olanaklarına kavuşmasını sağlamış oldu. Döviz işlemleriyle ilgilenen Alman Bürosu, 7 Aralık 1937'de, şunu

açıklıyordu: "Dış satıma dayalı transfer işlemleri, Filistin'e 1933'ten beri 70 milyon altın mark kar getirmiştir."

Radikal Siyonist liderler ile Nazilerin arasında var olan bu ilişkiler, özellikle de Ha'avara göç anlaşması, başka birçok kitapta da uzun uzadıya incelenmiştir. Örneğin: Lenni Brenner *Zionism in the Age of Dictators (Diktatörler Çağında Siyonizm)*'da Ha'avara göç anlaşmasını anlatır. İsrail'de Moshe Shanfield tarafından yayınlanan *The Holocaust Victims Accuse, Documents and Testimony on Jewish Criminals (Soykırıma Maruz Kalanlar Suçluyor, Yahudi Kriminaller Hakkında Belgeler ve İfadeler)* ya da Amerikalı tarihçi Francis R. Nicosia tarafından kaleme alınan *The Third Reich and the Palestine Question (III. Reich ve Filistin Sorunu)* isimli kitaplarda da Naziler ve radikal Siyonistler arasındaki göç anlaşması konu edilmektedir.

Wilhelmstrasse'nin gizli arşivleri de, Hitler İmparatorluğu ile Yahudi Ajansı arasında, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçlerini kolaylaştırmak amacıyla bir antlaşma imzalandığını ortaya koymaktadır. Alman Dış İşleri Bakanlığı'na ait 22 Haziran 1937 tarihli bu belge, Nazilerin önayak olmasıyla bir Yahudi Devleti'nin kurulabileceğini şöyle not eder:

İç politika koşullarının dikte ettirdiği bu Alman tedbiri, hiç kuşkusuz Yahudiliğin Filistin'de kuvvetlenmesine yardım edecek ve bu ülkede bir Yahudi devletinin kuruluşuna yardımcı olacaktır. [35]

Aynı belgede Yahudi göçünün Hitler tarafından koordine edildiği, Alman diktatörünün konu ile özel olarak ilgilendiği de vurgulanmaktadır.

Bugün bunlar pek çok kişiye şaşırtıcı gelen bilgilerdir. Bunun nedeni, tarihin bu ilginç ittifakının resmi tarih tarafından özenle gizlenmiş olmasıdır. İş birliğinin en hızlı biçimde yürütüldüğü yıllarda bile radikal Siyonistler ve Naziler bu ittifakı gizli tutmak için çalışmışlar ve iki taraf arasındaki ilişkiler dünya kamuoyunun gözlerinden gizli tutulabilmiştir. Yalnızca bazı söylentilerin dolaşması engellenememiştir. Amerikalı yazar Edward Tivnan, ülkesindeki Yahudi lobisinin politik gücünü incelediği *The Lobby: Jewish Political Power in US Foreign Policy (Lobi: ABDDış Politikasında Yahudilerin Siyasi Gücü)* adlı kitabında, bir kısım Siyonistler ile Nazilerin yaptığı ittifak ile ilgili olarak 1930'ların sonunda Amerikalı Yahudiler arasında söylentiler dolaştığını ve bunun büyük bir huzursuzluk doğurduğunu not ediyor.[36]

Göç anlaşması 1933'ten savaşın patlak verdiği 1939 yılına dek kesintisiz uygulamada kalmıştır. Göç işleminin 1939'da durmuş olmasının nedeni de, iki taraf arasındaki herhangi bir anlaşmazlık değil, savaş şartlarının Alman gemilerinin İngiliz mandası olan Filistin'e gidişini mümkün kılmayışıdır. Bu dönem boyunca da 60 bine yakın Alman Yahudisi Filistin'e transfer edilmiştir.

Aralık 1937'de Alman İç İşleri Bakanlığı tarafından yayınlanan bir rapor, Ha'avara'nın sonuçlarını şöyle anlatmaktadır:

Ha'avara anlaşmasının Filistin'in 1933 yılından bu yana yaşadığı hızlı gelişimde çok büyük payı olduğuna kuşku yoktur. Anlaşma sayesinde Filistin'e hem en büyük para

kaynağı, hem de en zeki ve entelektüel göçmenler yöneltilmiştir. Ülkenin gelişimi için gerekli olan makinelerin ve endüstri ürünlerinin büyük kısmı da yine Ha'avara ile ulaştırılmıştır.[37]

Anlaşmayı sekteye uğratan tek şey, II. Dünya Savaşı'nın patlak vermesidir. Aksi halde Nazi- radikal Siyonist iş birliğiyle yürütülen Yahudi göçünün artarak devam edeceğine kuşku yoktur. Nitekim 1938 ve 39 yıllarında göç eden Yahudi sayısı eskiye oranla daha da artmıştır. 10 bin Alman Yahudisinin ise Ekim 1939'da Filistin'e transfer edilmesine karar verilmiş, ancak Eylül ayında savaşın başlamasıyla bu "rezervasyon" iptal edilmiştir. Ha'avara uygulaması 1941'e kadar kesintili olarak sürmüştür. Sonuçta 1933-41 yılları arasında 60 bin Alman Yahudisi Nazi-radikal Siyonist iş birliği ile Filistin'e transfer edilmiştir ki, bu da o dönem Filistin'deki Yahudi nüfusunun %15'ini oluşturmaktadır. Ha'avara'nın ekonomik sonuçları da, az önce vurguladığımız gibi, oldukça önemlidir. Tarihçi Edwin Black, Ha'avara'yı konu edinen *The Transfer Agreement (Transfer Sözleşmesi)* adlı kitabında Ha'avara'nın Filistin'de "ekonomik bir patlama yaratarak, İsrail Devleti'nin kuruluşuna büyük bir katkıda bulunduğunu" yazmaktadır.[38]

Nürnberg Kanunları ve 'Juden Raus! Auf Nach Palastina!' (Yahudiler Defolun! Doğruca Filistin'e)

Naziler Alman Yahudilerini göç ettirmek için bazı Siyonistlerle ortak programlar düzenlerken, bir yandan da yine birtakım Siyonistlerin tasdiki ile Alman Yahudilerinin ırk bilincini artıracak politikalar uyguladılar. Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*'da Nazilerin ırkçı politikalarının sözkonusu Siyonistleri ne denli sevindirdiğini sık sık vurgular. Örneğin Nazilerin 1935'te yayınladığı Almanlar ve Yahudiler arasındaki evlilikleri yasaklayan Nürnberg kanunları bunların başında gelmektedir.

1935 Eylülü'nde açıklanan Nürnberg kanunları, Yahudilerin Alman toplumundan çok keskin bir biçimde izole edilmesine yöneliktir. "Alman Kanı ve Onurunun Korunması Yasası" başlıklı düzenleme ile Yahudiler Alman yurttaşlığından çıkarılmış ve sosyal haklardan mahrum paryalar haline getirilmişlerdir. Yahudilerin resmi dairelerde çalışmaları, öğretmenlik, gazetecilik, çiftçilik yapmaları, radyo, tiyatro ve filmlerde yer almaları yasaklanmıştır. Yahudiler ile Almanlar arasındaki evlilik de yasaklar arasındadır. Yasaklar arasında, bir Yahudi'nin Alman bayrağı dalgalandırması da vardır. Tüm bunlar, Yahudilerin kesinlikle Alman olmadıklarını düşünen bir zihniyetin ürünüdür. Bu zihniyet, en az Naziler kadar bazı Siyonistler tarafından da paylaşılmaktadır.

Brenner, Nürnberg kanunları ile ilgili olarak o dönemin Alman gazetecilerinden Alfred Berndt'in ilginç bir yorumunu aktarır. Berndt, bu kanunların yayınlanmasından yalnızca iki hafta önce Dünya Siyonist Örgütü'nün (WZO) tüm dünya Yahudilerine

yönelik bir deklarasyon yayınladığını ve onları nerede yaşarlarsa yaşasınlar, ayrı bir millet, farklı bir halk olduklarını unutmamaya çağırdığını hatırlatmış ve şöyle demiştir: "Hitler'in yaptığı şey, Yahudilere ırksal bir azınlık statüsü vererek WZO'nun isteğini yerine getirmek olmuştur." Lenni Brenner, bu nedenle Nazi Almanyası'nda yalnızca "iki bayrağın dalgalanmasına izin verildiğini" söyler: Gamalı haçla süslü Nazi bayrağı ve ortasında Siyon yıldızı bulunan mavi-beyaz Siyonist bayrağı! [39] O sıralar Amerikalı Siyonist lider Haham Stephen Wise, kendi yayın organı *Congress Bulletin*'de konu hakkında şu yorumu yapmıştır:

Hitlerizm, en büyük hedefi olan Alman ulusunu içindeki Yahudi elementten kurtarma isteği sayesinde Siyonizmle olan 'akrabalığını' keşfetti. Bu nedenle Siyonizm, Nazi Partisi dışında, Reich sınırları içindeki tek legal parti haline geldi. Siyonist bayrak da, Nazi bayrağı dışında, Reich sınırları içinde legal olarak dalgalanabilen tek bayrak oldu.[40]

Lenni Brenner, Naziler'in konu hakkındaki politikalarını "philo-Zionism" (Siyonizm sevgisi, Siyonizm taraftarlığı) olarak adlandırarak hemen her konuda radikal Siyonistlere destek olduklarını yazar. Örneğin Naziler, Yahudilerin asimilasyondan kurtulmaları ve kendi ırksal kimliklerinin bilincinde olmaları için çeşitli kanunlar çıkarmıştır. 1936 yılında yayınlanan bir kanun, hahamların sinagoglardaki ayinlerde Almanca kullanmalarını yasaklamış ve daha da önemlisi, İbranice kullanılması zorunluluğunu getirmiştir. Bu, tüm dünya Yahudilerini Filistin'e toplayarak hepsini artık unutulmaya başlanan bir dil olan İbraniceyi konuşmaya zorlayan bazı Siyonistler için büyük bir destektir elbette.[41]

Nazilerin Alman Yahudilerine ırk bilinci kazandırmak için yaptıkları çalışmalar bununla sınırlı değildir. Brenner'ın yazdığına göre, 1934 Baharı'nda Nazi Almanyası'nın Hitler'den sonraki en güçlü adamı olan SS Şefi Heinrich Himmler'e yakın kurmayları tarafından bir rapor sunulur. Durum Raporu-Yahudi sorunu başlıklı raporda, Alman Yahudilerinin önemli bir kısmının hala kendilerini "Alman" olarak hissettikleri bildirilmekte ve bu sorunun çözümü için de bazı yöntemler önerilmektedir. Bu yöntemler nedir dersiniz? Brenner şöyle yazıyor:

Raporda Yahudilerin 'Alman' kalmakta gösterdikleri direncin kırılması için, onların kültürel kimliklerinin vurgulanması gerektiği yazılıydı. Bunun için de sistemli bir biçimde özel 'Yahudi okulları' açılması, İbranice sanat ve müzik faaliyetlerinin teşvik edilmesi, sportif faaliyetler düzenlenmesi öneriliyordu.[42]

Brenner'ın yazdığına göre, 27 Ekim 1938 gecesi Hanofer kentinde Yahudilere karşı yapılan gösteri sırasında Hitler'in SA'ları tarafından "Juden Raus! Auf nach Palästina!", yani "Yahudiler defolun! Doğruca Filistin'e!" sloganı ısrarla kullanılmış ve daha sonra da bu slogan tüm ülkeye yayılmıştı. Bu slogan, tüm Yahudileri Almanya'dan çıkarıp Filistin'e yollamak isteyen bazı Siyonistlerle Nazilerin ne denli iyi anlaştıklarının çok özlü bir ifadesidir.

SS-Radikal Siyonist İş Birliği

Nazi Partisi ve devlet aygıtı içinde en radikal, en fanatik ve en acımasız kadronun, Hitler'e bağlı devlet-üstü bir örgütlenme olan SS'ler olduğu sık sık söylenir. Schutzstaffel (Koruma Birlikleri) isminin baş harfleriyle anılan SS'ler, Hitler'in emri ile Heinrich Himmler tarafından örgütlenmiş ve Nazi sisteminin beyin kadrosu olarak işlev görmüştür.

Lenni Brenner SS'lerin birtakım Siyonistlerle olan ilişkilerini ise şöyle anlatıyor:

1934 yılında SS örgütü Nazi Partisi içindeki en Siyonist-yanlısı kanat haline geldi. Öteki Naziler onların Yahudilere karşı fazla 'yumuşak' olduklarını söylüyorlardı. SS subayı Baron von Mildenstein, 6 aylık Filistin gezisinden ateşli bir Siyonist sempatizanı olarak dönmüştü. Kısa süre sonra SS'lerin Güvenlik Servisi'ndeki Yahudi departmanının başına getirildi. İbranice öğrenmeye ve İbranice plaklar dinlemeye başladı; Siyonist dostu Kurt Tuchler ile Filistin'e yaptığı gezi sırasında dinlediği Yahudi müziklerini çok sevmişti. SS karargahında Siyonizmin Almanya'daki hızlı ve sevindirici gelişimini gösteren haritalar asılıydı.[43]

Mildenstein radikal Siyonizmi öven yazılar yazmakla kalmadı, Goebbels'i ikna etti ve *Der Angriff* (Hücum) adlı önde gelen Nazi yayın organında ırkçı Siyonizmi öven 12 bölümlük bir yazı dizisi yayınlanmasını sağladı. Bu dizi *Der Angriff*'in 26 Eylül-9 Ekim sayılarında yayınlandı. Yazı dizisinde ırkçı Siyonizmin Filistin'deki çabalarına uzun övgüler yapılıyordu. Yazılanlara göre radikal Siyonizm, SS'lere Yahudi sorununun nasıl çözüleceğini göstermişti. "Toprak kendisini reforme etmiş, bu yeni Yahudi bambaşka bir Yahudi olacak" diyordu Mildenstein. Baron'un bu keşfini kutlamak üzere Goebbels, bir yüzünde gamalı haç, öteki yüzünde de altı köşeli Siyon yıldızının yer aldığı bir madalyon yaptırdı.[44]

Mayıs 1935'te ise o sıralar SS Güvenlik Servisi'nin şefi olan Reinhardt Heydrich, SS'lerin *Das Schwarze Korps* adlı resmi yayın organında ırkçı Siyonizmi öven bir yazı yazdı. Heydrich, Yahudiler arasında iki temel grup (asimilasyonistler ve Siyonistler) olduğunu ve radikal Siyonistlerin de kendileri gibi ırk düşüncesine sahip olduğunu yazıyordu. Ona göre asimilasyonistler tehlikeliydi, ama ırkçı Siyonistlerle iş birliği yapmak çok makuldü. Yazısının sonunda söz konusu kendisi gibi düşünen Yahudilere duygusal mesajlar vermişti:

Filistin'in binlerce yıldır hasret olduğu kızlarına ve oğullarına kavuşacağı zaman uzak değildir. Onlara tüm iyi dileklerimizle birlikte resmi desteğimizi de sunuyoruz.[45]

SS'ler Adına Casusluk Yapan Bazı Siyonistler ve Bu Siyonistlere Gönderilen SS Silahları!..

Kısa süre sonra SS'ler ile silahlı Yahudi örgütlerinden bazıları arasında da yakın ilişkiler kuruldu. Bu örgütlerin en önemlisi, WZO'ya bağlı olan Jewish Agency'nin Filistin'deki silahlı kolu olan Haganah'tı. (Haganah, İsrail Devleti'nin kurulmasıyla birlikte İsrail Ordusu'nun çekirdeğine dönüşmüştür. Moshe Dayan, Yithzak Rabin gibi İsrail liderleri eski birer Haganah üyesidirler.) 1937 yılında Haganah ile SS'lerin Güvenlik Servisi SD (Sicherheitsdienst) arasında gizli görüşmeler başladı. 26 Şubat'ta Haganah'ın Filistin'deki ajanlarından Feivel Polkes, gizlice Berlin'e geldi ve SD'nin Yahudi göçü sorumlusu olan SS Subayı Adolf Eichmann ile görüştü. Eichmann, üstü olan Baron von Mildenstein gibi ateşli bir radikal Siyonizm yanlısıydı; Herzl'in kitaplarını okuyor ve bir yandan da İbranice öğreniyordu. Eichmann ile Polkes arasındaki görüşmelerin kayıtları, Eichmann'ın üstü olan Franz-Albert Six'e bir rapor halinde sunulmuştu. Savaş sonrasında SS arşivlerinde bulunan bu belgeye göre, Polkes, radikal Siyonistlerin Nazilere yeni petrol kaynakları bulabileceklerini söylemiş ve Almanya'dan Filistin'e düzenlenen Yahudi göçünün daha da artarak devamını istemişti. Six, Polkes'un söylediklerinden hoşlanmış ve birtakım Siyonistlerle olan ilişkilerin daha da genişletilmesi gerektiğine karar vermişti. SS komutanı, konu hakkındaki düşüncelerini şöyle yazıyordu:

Almanya'dan göç eden Yahudilerin başka herhangi bir ülkeye değil de, yalnızca ve yalnızca Filistin'e gitmelerini sağlayacak bazı düzenlemeler yapabiliriz. Bu tür bir eylem tamamen Alman çıkarlarına uygun sonuçlar doğuracaktır. Zaten Gestapo'nun son düzenlemeleri de bu yöndedir. Polkes'un sözünü ettiği Filistin'de bir Yahudi çoğunluğu oluşturma hedefi de bu düzenlemeler sayesinde gerçeğe dönüştürülebilir.[46]

Polkes'un Berlin'de yaptığı bu görüşmelerin "iade-i ziyaret"i de aynı yıl içinde gerçekleşti. 2 Ekim 1937 günü Romania adlı bir yolcu gemisi Hayfa limanına vardı. Yolcu listesinde gemide iki Alman "gazeteci"nin var olduğu yazıyordu. Oysa bu gazeteciler iki kıdemli SS subayıydı: Herbert Hagen ve Adolf Eichmann. Gemiden iner inmez Filistin'deki Nazi ajanlarından Reichert ile, birkaç saat sonra da Haganah'taki dostları Feivel Polkes ile buluştular. Polkes iki SS'i yeni kurulan bir kibutza götürdü. (Kibutz: İsrail'in ilk yıllarında İsrail'e göç edenYahudiler tarafından kurulan komünal tarım çiftlikleri.) Eichmann gördüklerinden çok etkilenmişti. Yıllar sonra Arjantin'de teybe aldığı anılarında Polkes ile yaptığı gezinin izlenimlerini şöyle anlatıyordu:

Yahudi kolonicilerin yurtlarını inşa edişlerine hayran olmuştum. Ben de bir idealist olduğum için, yaşama azim ve hırsları beni çok etkilemişti. Daha sonraki yıllarda karşılaştığım Yahudilere hep şunu söyledim: Eğer ben de bir Yahudi olsaydım, mutlaka fanatik bir Siyonist olurdum. Başka bir ihtimal düşünemiyorum. Hiç kuşku yok, Siyonistlerin en ateşlisi ben olurdum.[47]

Haganah üyesi Polkes ile SS'ler arasındaki bu görüşme sırasında Polkes da önemli sözler söylemişti. "Aşırı milliyetçi Yahudi çevrelerinde, radikal Alman politikasına karşı büyük bir sempati var. Bu sayede Filistin'de bir Yahudi çoğunluk oluşturulabileceği

konuşuluyor" diyen Polkes, Şubat ayında Berlin'e yaptığı ziyaret sırasında da, sözünü ettiği Naziler adına casusluk önerisini belirtmişti.

SS'ler ile radikal Siyonistler arasındaki yakın ilişkiler, kuşkusuz en üst düzeyde, yani "Führer" düzeyinde de geçerliydi. 1938 yılının ilk günlerinden birinde, yıllardır Naziler ile radikal Siyonistler arasında aracılık yapan Otto von Henting, söz konusu Siyonist dostlarını arayarak "Führer konuyla yakından ilgilenerek Filistin'e göçü yavaşlatan tüm engellerin kaldırılması için acil bir emir verdi" müjdesini vermişti.

Naziler bazı Siyonistlere verdikleri destekte o denli ileri gitmişlerdi ki, Filistin'de Araplara karşı savaşan militanlara silah bile veriyorlardı. Amerikalı tarihçi Francis R. Nicosia, *The Third Reich and the Palestine Question* adlı kitabında, Dünya Siyonist Örgütü'nün Filistin'deki silahlı kolu olan Haganah'a, SS'ler tarafından Araplara karşı kullanmaları için silah yardımı yapıldığını yazar.[48]

Yahudilerin Kaçışının Radikal Siyonistlerce Engellenişi

Lenni Brenner *Zionism in the Age of Dictators*'da şöyle diyor:

Alman Yahudilerinin önemli bir bölümünü Filistin'e istemediklerine göre, Siyonistlerin bu kardeşleri için başka güvenli sığınaklar buldukları sanılabilir. Ama hiç de öyle olmamıştır.[49]

Gerçekten de radikal Siyonistler, Alman Yahudilerinin Nazi zulmünden kurtulmaları için hiçbir şey yapmamışlardır. Yahudi soykırımı söylentilerinin ayyuka çıktığı dönemlerde bile radikal Siyonistlerin tavrında hiçbir değişiklik olmamıştır. Hatta bu durum, konuyla ilgili çevrilen pek çok filmde de ele alınmıştır.

Ünlü Yahudi yazar Elie Wiesel de, David Wyman'ın *L'Abandon des Juifs* (Yahudilerin Terk Edilişi) isimli kitabı için yazdığı önsözde, bazı Siyonist liderlerin Yahudi halkı kurtarmamasından dolayı, "galeyana gelenler"dendir:

Yahudiler terk edilmişti... Üzücü ve insanı galeyana getirecek başka bir sonuç daha vardı: Büyük Yahudi organizasyonları, Yahudi cemaatinin önemli şahsiyetleri bir kurtarma cephesi kurmayı istememişlerdi.

David S. Wyman da, Elie Wiesel'in görüşlerini kitabının ilerleyen sayfalarında tasdik eder:

Amerikan Yahudi cemaatlerinin hiçbiri Avrupa'daki Yahudileri kurtarmak için bir operasyondan bahsetmediler. Hiçbiri, özellikle Yahudi cemaatleri, Yahudileri kurtarmak istemiyorlardı... B'nai B'rith, 1943 Ocağı'nda Pittsburg'da yapılan toplantıda, Yahudilerin kurtarılması yolunda yapılan tüm propagandaların, Filistin'de Yahudi Devleti kurulması yolunda bir propagandaya dönüştürülmesini istedi...

1938 yılında WZO'nun Weizmann'dan sonraki ikinci adamı (ve sonradan İsrail'in ilk Başbakanı olacak olan) David Ben Gurion, İngiltere'deki "Sosyalist İşçiler Toplantısı"nda yaptığı konuşmada, bu radikal Siyonist mantığı şöyle açıklar:

Bilsem ki, Almanya'daki bütün Yahudi çocuklarını kurtarmak için ya hepsi İngiltere'ye nakledilecek ya da yarısı İsrail'e götürülecek; ben ikinci şıkkı seçerim.[50]

Aslında işin en ilginç yanı radikal Siyonistlerin Yahudileri kurtarmak için bir şey yapmamış olmaları değildir. Asıl ilginç olan şey, radikal Siyonistlerin Yahudilerin Almanya'dan Filistin harici üçüncü ülkelere göç etmelerini de engellemiş olmalarıdır.

1943 yılında, Alman Yahudilerinin kurtuluşunu engellemek için ünlü bir radikal Siyonist ortaya atılır: Haham Stephen Wise. Siyonizmin Amerika'daki baş sözcüsü olan Wise, Birleşik Devletler Kongresi'nde, "Avrupa'da ölümle karşı karşıya kalan Yahudileri kurtarma tasarısı"nın aleyhinde bir konuşma yapar. Yine aynı Haham Stephen Wise, 1938 yılında, Amerikan Yahudi Kongresi'nin (AJC) lideri olarak yazdığı bir mektupta, Yahudi halka Amerika'ya göç hakkı tanınmamasını savunur. Wise, "Yahudilere Amerika'da sığınma hakkı tanıyacak" herhangi bir yasa değişikliğine de karşı olduğunu söyler.

Aynı Amerika gibi İngiltere'nin kapıları da yine radikal Siyonistler tarafından Alman Yahudilerine kapatılır:

Zor durumda olan Yahudilere, Britanya topraklarında sığınma hakkı sağlanması için, İngiliz Parlamentosu'nun 277 üyesi kendi hükümetlerine bir çağrıda bulundular. Ne var ki, Yahudi olmayanların, Yahudileri kurtarmak isteği ile yaptığı bu teklif, Siyonist liderlerin hışmına uğradı: 27 Ocak 1943 yılında, İngiliz Parlamentosu'ndaki yüzü aşkın Hıristiyan parlamenter, Yahudileri kurtarmak için neler yapabileceklerini tartışırken, bir Siyonist sözcü kalkıp bu önergeye esasta karşı olduklarını, çünkü önergenin Filistin'in sömürgeleştirilebilmesi için, gereken hazırlıkları içermediğini söyleyebilmişti.[51]

Aslında radikal Siyonistlerin, Yahudilerin Nazilerden kaçışını engellemelerinin de basit bir mantığı vardır. Eğer Amerika ya da İngiltere kapıları Yahudilere açılsa, ırkçı Siyonistlerin istemedikleri vasıfsız Alman Yahudileri yanında, Filistin'e göç ettirmeye çalıştıkları vasıflı Yahudiler de büyük olasılıkla bu ülkelere yöneleceklerdir. Bu nedenle hedef kitleyi Filistin'e götürebilmek için, diğer Alman Yahudilerini Nazi baskısı altında yaşamaya mahkum ederler.

Ve kuşkusuz bu hareket kendi halklarına karşı işledikleri bir ihanettir. Bunu görenlerden birisi, Slovakyalı Haham Dov Michael Weissmandel, bu konuda önemli yorumlar yapmıştır. Weissmandel, savaş dönemi boyunca Yahudilerin Nazi baskısından kurtarılması için çabalar, ama çabaları Siyonistler tarafından baltalanır. Hele (radikal Siyonistlerin yaydığı) Yahudi soykırımı söylentileri üzerine Weissmandel iyice çileden çıkar. Bunun üzerine, 1944 yılının Temmuzu'nda radikal Siyonist liderlere yazdığı mektupta şöyle isyan eder:

Neden şu ana kadar hiçbir şey yapmadınız? Bu korkunç ihmalin sorumlusu kim? Siz değil misiniz? Yahudi kardeşlerimiz! Sizler olanları böylesine soğukkanlı bir

suskunlukla seyredebildiğinize göre, insan değilsiniz ve sizler de katilsiniz, çünkü Yahudi insanlarının yok edilmesini şu an, şu saat durdurabilecek ya da geciktirebilecek iken kollarınızı bağlamış oturuyor ve hiçbir şey yapmıyorsunuz. Sizler kardeşlerimiz, İsrailoğulları, yoksa aklınızı mı yitirdiniz? Bizleri saran cehennemin farkında değil misiniz? Paralarınızı kimlere saklıyorsunuz? Katillere mi?[52]

Weissmandel'in sezgileri güçlüydü. Gerçekten de radikal Siyonistler "paralarını katillere saklıyor", yani önceki sayfalarda incelediğimiz gibi, Nazilere büyük finansal destekler veriyorlardı. Bir Yahudi devleti kurabilmek için Yahudi düşmanlarıyla iş birliği yapmanın, onların Yahudiler üzerinde uyguladıkları baskıları desteklemenin gerektiğine inanıyorlardı. Kendi soydaşlarına baskı yapsınlar diye Nazilere kolaylıkla para verebiliyorlardı.

Mussolini ve İtalyan Faşizminin Radikal Siyonistlerle İlişkileri

Radikal Siyonizm yalnızca Alman antisemitleri, yani Naziler ile ittifak yapmakla kalmadı. Hareket, Avrupa'nın, hatta dünyanın dört bir yanındaki Yahudileri Filistin'e götürmek istiyordu. Bu nedenle 1930'lu ve 40'lı yıllarda Almanya dışında daha pek çok ülkede bazı Siyonistler ile faşist güçler arasında gizli ilişkiler kurulmuştur. Bunun en ilginç örneklerinden biri de, Hitler'in en önemli müttefiki olan Mussolini'dir.

1920'lerin başında İtalya'nın başına geçerek "faşizm" adını verdiği totaliter bir sistem uygulamaya başlayan Mussolini, Akdeniz'le ve dolayısıyla Ortadoğu'yla yakından ilgileniyordu. Habeşistan'ı işgal etmesinin nedenlerinden biri, eski Roma İmparatorluğu'nun toprakları üzerinde yeni bir İtalyan etkinliği oluşturmaktı. Bu noktada Mussolini'nin Filistin sorununu görmezlikten gelmesi mümkün değildi. Öyle de oldu. Faşist diktatör, Filistin'le de ilgilendi ve radikal Siyonistlerin safında yer tuttu. Radikal Siyonizmin önemli bir güç olduğunun farkındaydı ve bunun hamiliğini İngiltere'den devralmayı hesaplıyordu.

Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators*'da, Mussolini ile radikal Siyonizmin her iki kanadı arasındaki ilişkileri ayrıntılı olarak anlatır. Buna göre, ilginç noktaların başında, Mussolini'nin partisindeki Yahudiler vardır. Faşist hareketin kurucuları arasında 5 İtalyan Yahudisi vardır. Mussolini ilerleyen yıllarda İtalyan Ticaret Bankası *Banca Commerciale Italiana*'nın başına da bir Yahudiyi getirmiştir. Mussolini'nin Dış İşleri Bakanlığı'nı yapmış olan iki isim, Sidney Sonnino ve Carlo Schanzar da Yahudi asıllıdırlar.

1920'li yılların ikinci yarısında Dünya Siyonist Örgütü (WZO)’nün bazı temsilcileri ile Mussolini arasında bazı görüşmeler yapılmıştır. Ancak bu görüşmelerle ilgili açık tutanaklar yoktur. Mussolini ile görüşmeler yapan Weizmann da bu konuyu ört-bas etmeye çalışmıştır. Lenni Brenner, kitabının 39. Sayfasında, Weizmann'ın anılarında

Mussolini ile ilgili bilgilerin "kasıtlı olarak örtülü ve hatta yanlış yönlendirici" olduğunu söyler. Ancak Mussolini ile Weizmann'ın oldukça iyi anlaştıklarına kuşku yoktur. 17 Eylül 1926 günü Weizmann Roma'ya "Duce" ile görüşmeye çağrılmış, Mussolini görüşmede radikal Siyonistlere Filistin'de ekonomik yardım sözü vermiş, hemen ardından da İtalyan basınında radikal Siyonizmi öven yazılar yayınlanmıştır. Bir ay sonra bu kez WZO'nun ikinci adamı Nahum Sokolow İtalyan diktatör ile görüşmüş ve Mussolini radikal Siyonizme olan desteğini bir kez daha vurgulamıştır.

Mussolini'nin Dünya Siyonist Örgütü'nden ayrılan bazı Siyonistlerle olan ilişkileri ise daha da kapsamlı ve verimliydi. Brenner, hem *Zionism in the Age of Dictators* hem de *The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir* adlı kitaplarında bu ilginç ilişkileri anlatır. Buna göre, söz konusu Siyonistler, WZO'dan ayrıldıklarında İngiltere yerine kendilerine yeni bir müttefik aradılar. İtalya bu iş için en uygun adresti. Jabotinsky, İtalya ile ittifak içinde yeni bir Akdeniz düzeni hayal ediyordu. 1935'te verdiği bir demeçte, "Biz bir Yahudi İmparatorluğu istiyoruz, Akdeniz'de bir İtalyan İmparatorluğu olduğu gibi, doğuda da bir Yahudi İmparatorluğu olmalıdır" demişti... Bu "Yahudi İmparatorluğu" Filistin ile beraber Ürdün'ü de içerecek, Mısır'ı ve Irak'ı da kısmen kapsayacak sınırlara sahip olacaktı. Kendisini Mazzini ya da Garibaldi'nin Yahudi versiyonu olarak görüyordu.

Mussolini de Jabotinsky önderliğindeki Siyonistlere büyük sempati duyuyordu. Onları "Siyon'un faşistleri" olarak tanımlamıştı. Kasım 1934'te, Mussolini'nin emriyle, faşist partisinin milis gücü olan Karagömlekliler'e ait olan Civitavecchia'daki bir askeri eğitim merkezinde, revizyonistlerin milis gücü olan Betar'a özel bir bölüm ayrıldı. Betar militanları bu askeri merkezde Karagömlekliler'le birlikte uzun süre eğitim gördüler ve daha sonra Irgun saflarında savaşmak için Filistin'e gönderildiler.

Jabotinsky ve taraftarları faşizme iyice ısınmışlardı. Hareketin önde gelen isimlerinden Abba Achimeir ve Wolfgang von Weisl, Jabotinsky'nin kendi "Duce"leri olduğunu söylüyorlardı. Jabotinsky, kendi liderliğinde düzenlenen Siyonist Kongre'nin, faşist İtalya'nın Trieste kentinde yapılmasını istemişti; bunun Batı kamuoyundan fazla tepki toplayacağı düşünüldüğü için kongreden vazgeçildi.

Bu arada Jabotinsky liderliğindeki Siyonistlerin Hitler'e ve Nazilere büyük bir hayranlık duyduklarını da not etmek gerekir. Hareketin önde gelen isimlerinden Abba Achimeir bir konuşmasında şöyle demişti: "Evet, biz revizyonistler Hitler'e karşı büyük bir hayranlık besliyoruz. Hitler Almanya'yı kurtarmıştır. O olmasa, en geç dört yıl içinde ülke yıkılırdı." [53]

Söz konusu kişilerin Nazi sempatisi dış görünüşlerine bile yansıyordu. Betar üyeleri kendilerine üniforma olarak Hitler'in SA'larının giydiği kahverengi üniformanın aynısını yaptırmışlardı.

Bu arada radikal Siyonistlerin Hitler ve Mussolini ile eş zamanlı olarak kurdukları ilişkiler, bir üçüncü bağlantı daha doğurmuştu: Francisco Franco. Cumhuriyetçilerle yaptığı iç savaş sonucunda 1939'da İspanya'da iktidarı ele geçiren ve falanjizm olarak

bilinen kendi faşizm versiyonunu uygulamaya koyan Franco, Hitler-Mussolini ikilisinden büyük destek görmüştü. Bu durumda doğal olarak radikal Siyonistler de Franco'nun yanında saf tuttular. Franco'ya karşı savaşan cumhuriyetçiler arasında çok sayıda Yahudi olduğu bilinir; ama bunların hepsi asimilasyonist Yahudilerdi. Oysa, Lenni Brenner'ın vurguladığı gibi, radikal Siyonistler hiçbir zaman Franco'ya karşı savaşan Yahudileri desteklememiş, aksine bu Yahudilere şiddetle karşı çıkmışlardır.

Tüm bunlar, Hitler-Mussolini-Franco triosu ile radikal Siyonistler arasındaki gerçek ilişkinin resmidir. Ancak Avrupa'daki ırkçılar Hitler ya da Mussolini'den ibaret değildi. İspanya'dan Avusturya'ya, Polonya'dan Romanya'ya pek çok Avrupa ülkesinde kendilerine Hitler'i ya da Mussolini'yi örnek alan ve giderek de güçlenen faşist güçler vardı. Bu, ırkçı Siyonizm için yeni müttefikler anlamına geliyordu.

Avusturya, Romanya ve Japon Antisemitleriyle İttifaklar

Avusturya'da Yahudilerin nüfus içindeki oranları ancak %2.8'di. Ancak yine de bu ülkede I. Dünya Savaşı sonrasında güçlü bir antisemitizm gelişti. Yahudilerin çoğunluğu sosyal demokratlara oy veriyorlardı. Buna karşın Avusturya'da, özellikle Hitler'in de etkisiyle, güçlü bir antisemit eğilim hızla gelişti. Hıristiyan Sosyaller adlı sağcı partinin lideri ve de Başbakan olan Engelbert Dollfuss ve onun 1934'teki ölümünden sonra yerini alan Kurt von Schuschnigg, Nazilere paralel Yahudi aleyhtarı kanunlar çıkardılar. Asimilasyonistler bu uygulamalardan fazlasıyla rahatsız olmuşlardı. Irkçı siyonistler ise, tahmin edilebileceği gibi, Avusturya'da antisemitizmin güçlenmesinden çok memnundular. WZO lideri Nahum Sokolov, antisemit Başbakan Dollfuss için "Siyonizmin Yahudi olmayan dostlarından biri" ifadesini kullanmıştı.[54]

"Siyonizm dostu" Dollfuss, 1930'ların ortalarından itibaren antisemit kanunlar çıkarmaya başlamıştı. Yahudilerin hükümet kademelerinde ve üst düzey resmi görevlerde bulunmaları yasaklandı. 1935 yılında hükümet, bundan böyle okullarda Yahudi çocukların Hıristiyanlarla birlikte eğitim göremeyeceklerini açıklamıştı. Asimilasyonist Yahudiler doğal olarak bu gettolaştırma kararına tepki gösterdiler. Avusturya parlamentosuna seçilebilmiş tek Yahudi ve radikal Siyonist hareketin de liderlerinden biri olan Robert Stricker ise, karardan dolayı birtakım Siyonistlerin ne denli sevindiklerini hükümete bildirmişti.

Tüm bu olaylar üzerine asimilasyonistler Batı kamuoyunun dikkatini çekebilmek için ülkede tehlikeli bir antisemitizm geliştiğini duyurdular. Ancak kısa bir süre sonra Avusturya Siyonist Federasyonu'nun yayın organı *Der Stimme* "Avusturya'da Yahudilere baskı yapıldığı iddialarını kesinlikle yalanlıyoruz" diyerek antisemit hükümete arka çıktı. Brenner'ın yazdığına göre, Avusturya Hükümeti, Yahudiler üzerine yeni hukuki kısıtlamalar getirdiği günlerde, bazı Siyonistlerin desteği sayesinde ihtiyaç duyduğu bazı ekonomik yardımlara kavuşabilmişti.

Benzer şeyler Romanya'da da yaşanmıştı. Yahudiler nüfusun %5.4'ünü oluşturuyorlardı. Ülkede oldukça eskilere dayanan bir antisemitizm geleneği vardı ve II. Dünya Savaşı öncesi atmosferde bu Yahudi düşmanlığı iyice kabardı. 1920'lerde antisemitler Yahudilere fiili saldırılar düzenleyecek kadar ileri gitmeye başlamışlardı. 1933'te Hitler'in iktidara gelişiyle birlikte ise antisemitler tümüyle saldırgan bir eğilim içine girdiler.

Romanya'daki antisemitizm, liderliğini Corneliu Codreanu'nun yaptığı Archangel Michael Lejyonu adlı faşist parti tarafından körükleniyordu. Partinin Demir Muhafızlar adı verilen bir milis gücü vardı. Demir Muhafızlar 1929 ve 1932 yıllarında Yahudilere karşı çeşitli sokak saldırıları düzenlemişlerdi. Hitler'in iktidarının etkisiyle de güçleri giderek arttı. Bu noktada Yahudi liderlere düşen şey, antisemitizm aleyhinde ciddi bir kampanya başlatmak ve anti-faşist güçlerle siyasi ittifak yapmaktı. Oysa bazı liderler bu yönde bir tavır almadılar. Yahudi liderlerin çoğu radikal Siyonistti. WZO liderlerinin bazıları antisemitizmin ülkede iktidara gelmesinin faydalı olacağını, bu sayede Ha'avara'nın bir benzerini de Romanya'da uygulayabileceklerini düşünüyorlardı. Antisemitler "Jidanii in Palestina!" (Yahudiler Filistin'e!) sloganını dillerine dolamışlardı. Aynı sıralarda ise WZO'nun birtakım liderleri, "Romanya'ya, sınırları içindeki çok fazla sayıdaki Yahudiden kurtulması için yardımcı olmak"tan söz ediyorlardı.[55] 1941 yılında Demir Muhafızlar Bükreş'te Yahudilere karşı kanlı bir saldırı düzenlediler. 2 bin Yahudi öldürüldü. Bunların 200 tanesinin boğazı kesilmişti. Ama radikal Siyonistlerden yine de hiçbir tepki gelmedi.

Avusturya, Romanya gibi örneklerin yanı sıra, radikal Siyonizm-antisemitizm ittifakı Uzakdoğu'ya kadar uzandı. Uzakdoğu'nun en önemli faşist gücü, I. Dünya Savaşı'nın hemen ardından yayılmacı politikalar izlemeye başlayan ve bir süre sonra da Hitler-Mussolini paktına katılan Japonya'ydı. Japon rejimi ile Nazilerin arası o kadar iyiydi ki, Hitler bu Uzakdoğu'lu ırka "fahri Aryan'"lık ünvanı bile vermişti.

Radikal Siyonistlerin Japonya ile ittifak aramalarına neden olan şey ise, Japonya'nın 1931'de Çin'in Mançurya bölgesini işgal etmesiydi. Mançurya'da büyük bir Yahudi cemaati yaşıyordu ve bazı Siyonistler, Hitler ile yaptıkları ittifakın bir benzerini Mançurya Yahudilerini göç ettirebilmek için Japonlarla yapabileceklerini düşünmüşlerdi. Öyle de oldu; Japonya'nın işgal altındaki Mançurya'da kurduğu "Mançukuo" rejimi, radikal Siyonizmin Uzakdoğu'daki iş birlikçisine dönüştü.

Lenni Brenner, Japon yönetiminde, özellikle orduda yaygın bir antisemitizm olduğuna dikkat çekiyor.[56] Japon generalleri, tüm dünyayı saran bir "Yahudi komplosu" olduğuna inanıyor ve yerel Yahudileri de bu komplonun ajanları olarak algılıyorlardı. Bu nedenle Mançurya'daki Yahudilerden bir an önce kurtulmak istiyorlardı. Çözüm olarak da Hitler'le aynı yolu izlemeyi, yani radikal Siyonizm'e destek olmayı düşündüler.

1937 yılının Aralık ayında Mançurya'nın Harbin kentinde Uzakdoğu Yahudi Konseyi tarafından bir konferans toplandı. Konferans, asıl olarak Harbin'deki Siyonistlerin lideri olan Abraham Kaufman tarafından organize edilmişti. Duvarlarda Japon, Mançukuo ve

Siyonist bayrakları yanyana asılıydı. Jabotinsky'nin kurduğu Siyonist Betar örgütüne bağlı bazı yöneticiler de "şeref misafiri" olarak toplantıya katılmışlardı. Şeref misafirleri arasında Japon İstihbarat Servisi'nden General Higuchi, antisemit Beyaz Muhafızlar örgütünden General Vrashevsky ve Mançukuo'daki Japon kuklası yönetimin üst düzey yetkilileri de vardı. Konferans sonucunda önemli bir karar alındı ve dünyanın dört bir yanındaki büyük Yahudi örgütlerine duyuruldu. Kararda Mançurya'daki bu Siyonistlerin "Asya'da Yeni Düzen'in kurulması için Japonya ve Mançukuo yönetimleri ile iş birliği" yapacakları yazılıydı. Japonya buna karşılık radikal Siyonizmi ulusal Yahudi hareketi olarak tanıyacak ve destekleyecekti. Nitekim kısa bir süre sonra Mançukuo yönetimi ile Betar arasındaki ilişkiler iyice gelişti. Betar üyeleri, antisemit rejimin hemen her davetinde ve kutlamasında boy gösteriyorlardı.[57]

Mançurya'daki bu ilginç ittifakın sonucunda çok büyük bir şey elde edilemedi. Ancak çok az sayıda Mançurya Yahudisi Filistin'e transfer edilebildi.

Polonya Antisemitleri veRadikal Siyonistler

1920'li yıllarda Polonya'da 2.8 milyon Yahudi yaşıyordu. Avrupa'nın en büyük Yahudi cemaatini barındıran ülkede, radikal Siyonizm de oldukça etkin ve güçlüydü. Ancak ülke nüfusunun %10'unu oluşturan Yahudilere karşı bir de oldukça yaygın ve fanatik bir antisemitizm vardı. Güçlü bir radikal Siyonizm ve güçlü bir antisemitizm... Bu ikili, artık bir kural olduğu üzere, birbirleriyle iş birliği yapma durumundaydılar.

Lenni Brenner Polonya antisemitleri ile radikal bir kısım Siyonistler arasındaki ilişkileri ayrıntılı olarak anlatıyor. Buna göre, ilk temas, 1925 yılında antisemit Başbakan Wladyslaw Grabski ile ülkedeki radikal Siyonist hareketin iki önemli ismi Leon Reich ve Osias Thon arasında gerçekleşmişti. Temaslar sonucunda Ugoda adı verilen bir pakt anlaşması imzalandı. Paktı imzalayan kişi, antisemit Başbakan Wladyslaw Grabski idi. Grabski Amerika'dan ekonomik destek bulma ümidindeydi ve radikal bazı Siyonistlerle yaptığı anlaşmanın bu konuda kendisine yardımcı olacağını düşünmüştü. Bu Siyonistler ise kendilerince önemli kazançlar elde etmişlerdi. Lenni Brenner, antisemit Başbakan ile yaptıkları bu anlaşma nedeniyle Reich ve Thon'un bazı Yahudilerce hain olarak görüldüğünü yazıyor.[58]

Ancak bu pakt uzun ömürlü olmadı, çünkü Mayıs 1926'da iktidar askeri bir darbe ile değişti. İktidara el koyan Josef Pilsudski bir dikta rejimi kurdu. Pilsudski de önceki lider gibi bir antisemitti ve yine radikal bazı Siyonistlerle yakın ilişkiler kurdu. 26 Ocak 1934'de Pilsudski Hitler ile on yıllık bir barış ve dostluk anlaşması imzaladı. Radikal Siyonistlerle olan dostluğu 12 Mayıs 1935'teki ani ölümüne kadar sürdü. Pilsudski'nin ölümü üzerine söz konusu Siyonist hareketin önde gelenlerinden Osias Thon ve Apolinary Hartglas Filistin'de diktatörün anısına bir "Pilsudski Ormanı" kuracaklarını

ilan etmişlerdi. Filistin'deki Jabotinsky yanlısı Siyonistler ise diktatörün adına bir göçmen merkezi kuracaklarını açıkladılar.[59]

Pilsudski'nin ölümünden sonra ülkedeki antisemitizm daha da gelişti. Ordudaki albaylar arasında güçlü antisemitik eğilimler vardı. En fanatik antisemitler ise Naras (nasyonalist radikaller) adlı Nazi hayranı ırkçı partide toplanmıştı. 1930'ların son yıllarında Yahudilere Naras tarafından organize edilen saldırılar başladı. Solcu asimilasyonist Yahudi örgütü Bund, Naras'a karşı mücadele etmek için sokak birlikleri oluşturuyor ve bir yandan da propaganda yolunu kullanıyorlardı. Oysa radikal Siyonistler hiçbir zaman Naras'a karşı herhangi bir tepki göstermediler.

Çünkü Naras'ın söylediği şeyler işlerine çok yarıyordu. Naras militanlarının en sık kullandıkları sloganlardan biri, "Moszku idz do Palestyny!", yani "Yahudiler Filistin'e!" şeklindeydi. Lenni Brenner, Polonya'daki Yahudilerin radikal Siyonizme ilgi göstermeyişlerinin en önemli nedenlerinden birinin, radikal Siyonizmin Naras tarafından teşvik edildiğini görmüş olmaları olduğunu yazıyor. Brenner, ayrıca ordudaki antisemit albayların da en az Naras kadar "philo-sionist" (Siyonizm taraftarı) olduklarına dikkat çekiyor.[60]

Antisemitlerin radikal Siyonizm taraftarı olduğu kadar, radikal bazı Siyonistler de antisemitizm taraftarıydılar. Ülkedeki en önde gelen radikal Siyonist liderlerden biri olan Yitzhak Gruenbaum, Polonya'da "bir milyon kadar fazla Yahudi yaşadığını" ve bu Yahudilerin "ülkeye fazla yük" olduklarını söylemişti. Filistin'deki radikal Siyonist hareketin önderlerinden biri olan Abba Achimeir ise, daha da ileri giderek günlüğüne şu inanılmaz cümleyi yazmıştı: "Bir milyon kadar Polonya Yahudisinin öldürülmesini çok isterdim. Belki bu sayede bir getto içinde yaşadıklarının farkına varabilirler."[61]

Stern Çetesi'nin Nazilerle Askeri İttifak Girişimi

WZO'da hakim olan sol eğilime karşı ırkçı bir ideolojik taban üzerine kurulan revizyonizm, 1930'lu yılların sonlarından itibaren Filistin'deki silahlı faaliyetlerini artırdı. Silahlı mücadele hem Araplara hem de kısmen Yahudi göçüne sınırlamalar getiren İngiliz manda yönetimine karşıydı ve Irgun adlı silahlı radikal Siyonist örgüt tarafından yönetiliyordu. Ancak II. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle birlikte Irgun içinde iki ayrı fraksiyon belirdi. Jabotinsky'e bağlı olan birinci grup, onun direktifleri üzerine, savaş boyunca İngiltere'ye karşı askeri bir mücadele yapılmayacağına, bunun ancak savaş sonrasında yürütülebileceğine karar vermişti. Daha küçük ve radikal olan ikinci grup ise her durum ve şart altında, egemen bir Yahudi Devleti kurulmasına izin vermedikçe, İngiltere'ye karşı mücadeleyi savunuyordu. Avraham Stern'in liderliğini yaptığı bu grup Eylül 1940'da Irgun'dan ayrıldı ve kendi örgütünü kurdu. Stern Çetesi adıyla bilinen bu en radikal Siyonist grup, daha sonra kendisine

seçtiği LEHI (*Lohamei Herut Yisrael:* İsrail'in Özgürlüğü Savaşçıları) ismiyle de anılır.

Örgütün oldukça iddialı hedefleri vardı. Avraham Stern'in 18 prensibinde belirtildiğine göre, örgütün hedeflerinin başında; Eski Ahit'in Tekvin bölümünde belirtilen topraklar yani "Nil'den Fırat'a" kadar üzerinde kurulacak bir Yahudi Devleti, bu topraklardan Arapların sürülmesi ve Kudüs'teki Hz. Süleyman Mabedi'nin yeniden inşa edilmesi geliyordu.

Stern İngiltere'ye karşı mücadele kararında olduğu için, bir an önce İngiltere'nin düşmanlarıyla ittifak yapmayı düşündü. Eylül 1940'ta, Irgun'dan ayrılmalarından yalnızca birkaç hafta sonra, Kudüs'teki bir İtalyan ajanı ile bağlantıya geçtiler ve Mussolini'nin bir Yahudi devleti kurulması hedefine aktif olarak yardım etmesi karşılığında, faşist İtalya ile askeri ittifak yapmayı önerdiler. Ancak İtalyanlar örgütün gücünü pek önemsemedikleri için net bir sonuç alınamadı. Bunun üzerine Stern, örgütün önde gelenlerinden Naftali Lubentschik'i Beyrut'a Almanlarla görüşmesi için yolladı. Lubentschik burada Rudolf Rosen ve Otto von Hentig adlı iki Nazi ile bağlantı kurdu. Ve Lubentschik Nazilere oldukça kapsamlı bir askeri ittifak önerisi sundu.

Lubentschik'in Stern Örgütü adına Nazilere yaptığı bu teklifin metni, savaş sonrasında Türkiye'deki Alman Büyükelçiliği dosyalarında bulundu. Bu nedenle belgeye "Ankara Belgesi" denmiştir. Ankara Belgesi'nin bir kopyası, daha sonra III. Reich'ın gizli arşivlerini araştıran Alman tarihçi Klaus Polkhe tarafından da ortaya çıkarıldı. Buna göre, 11 Ocak 1941 tarihinde, radikal Siyonist Stern Örgütü, Nazi yönetimine resmi bir askeri antlaşma öneriyordu. Ankara Belgesi'nde özetle şunlar yazılıydı:

1- Yahudi kitlelerinin Avrupa'dan çıkarılması Yahudi sorununun çözümü için ön koşuldur; ancak bunun gerçekleşebilmesi, bu kitlelerin Yahudi halkının ana vatanı olan Filistin'e yerleştirilmesine ve tarihi sınırları içinde bir Yahudi Devleti'nin kurulmasına bağlıdır. Dolayısıyla Avrupa'da (Nazi egemenliğinde) kurulacak olan Yeni Düzen, ortak çıkarlar oluşturabilir.

2- Yeni Almanya ile İbrani alemi arasında bir iş birliği mümkündür.

3- Ulusal ve totaliter temelde tarihi bir Yahudi Devleti'nin Alman Reich'ıyla yapılacak bir antlaşma çerçevesinde kurulması gelecekte Ortadoğu'daki güçlü Alman çıkarları açısından da gereklidir. Bu düşüncelerden yola çıkarak Filistin'deki Ulusal Askeri Örgüt (Stern-Irgun Örgütü), İsrail Özgürlük Hareketi'nin yukarıda belirtilen ulusal hedeflerinin Alman Hükümeti tarafından tanınması koşuluyla, savaşta Almanya'nın yanında aktif olarak yer almayı teklif eder.[62]

Aralık 1941'de Stern, bu kez örgütün önemli isimlerinden Nathan Yalin-Mor'u Nazilerle kontak kurması için Türkiye'ye yolladı. Ancak Yalin-Mor yolda tutuklandı ve planlanan görüşme gerçekleşemedi. Brenner'ın belirttiği gibi, Nazilerin bu teklife nasıl bir cevap verdiğine dair arşivlerde herhangi bir bilgi bulunamamıştır. Büyük

olasılıkla Naziler Stern'i küçük ve etkisiz bir örgüt olarak görmüş ve öneriyi fazla dikkate almamışlardır. Ancak burada önemli olan, radikal Siyonist bir örgütün Nazilere, hem de Yahudi soykırımının başlangıç tarihi olarak kabul edilen 1941 yılında, askeri bir ittifak önerebilmiş olmasıdır. Nazilerin kurmak istedikleri Yeni Düzen ile Yahudiler arasında önemli ortak çıkarlar olduğunu söyleyen Stern'in çarpık mantığı, kuşkusuz atlanmaması gereken bir noktadır. Yalin-Mor, örgütünün Nazilerle iş birliği aramasının ardında yatan çarpık mantığı, 1942'de, savaşın en kızgın olduğu günlerde şöyle özetlemiştir: "Yahudileri yığınlar halinde göçe razı etme projemiz, Almanya'nın hedeflerinden biri olan, Avrupa'yı Yahudilerden temizleme amacına uygun düşüyordu."[63]

Bir diğer önemli ve ilginç nokta da Ankara Belgesi'nin Nazilere verildiği sıralarda Stern'in en üst birkaç yetkilisinden birisinin İsrailli oluşudur. Bu kişi, Yithzak Şamir'dir. Evet, Nazilere askeri ittifak öneren örgütün başında, 1977-92 yılları arasındaki Likud iktidarı sırasında İsrail'de önce Dış İşleri Bakanlığı, sonra da Başbakanlık yapacak olan Yithzak Şamir vardır. 1940'lı yıllarda aynı hocası Menahem Begin gibi sivillere yönelik pek çok saldırının ardında olan Şamir, Ankara Belgesi'nden birkaç yıl sonra da İngiliz ve Arap hedeflerine düzenleyeceği kanlı saldırılar ile de adını duyuracaktır.

Şamir'in, Stern'in Nazilerle ittifak çabalarındaki rolünün ne olduğu kuşkusuz önemli bir konudur. Şamir yıllar sonra Ankara Belgesi'nin ortaya çıkmasıyla birlikte kendisine yöneltilen soruları cevapsız bırakmıştır, ama konuyla ilgili hemen her kaynağın kabul ettiği gibi, Stern'in Nazilere yaptığı teklifin arkasındaki birkaç önemli beyinden birisi odur.

Yitzhak Şamir'in bu sicili, ilk defa 1989 yılında kendi yurttaşları tarafından öğrenildi. Ankara Belgesi ile ilgili öykünün İsrail'in en büyük gazetelerinden biri olan *Jerusalem Post*'ta yayınlanması tam manasıyla bir şok yaşanmasına sebep oldu. Bu "sakıncalı" ilişkiler üzerine konuşma yasağı, ilk defa delinmiş oluyordu. Hem de bir Yahudi basın organı tarafından... *Jerusalem Post*'un bu haberi, 11 Mart 1989 tarihli *Zaman Gazetesi* aracılığıyla bizim basınımıza da yansımıştı. Haberin başlığı, "İsrail'de Gerçeğe İlk Adım, Şamir-Nazi İş Birliği Ortaya Çıkarıldı" idi. *Zaman*'ın *Jerusalem Post*'u ana kaynak olarak gösterdiği bu haberde, önemli bazı bilgiler yer alıyordu: Örneğin radikal Siyonizm-Nazizm iş birliğinin ilk defa yazılı olarak 1989 yılında ortaya konabildiği, bu tarihe kadar, bu konudan bahsedilmesinin, yani bazı Siyonist liderler ile ileri gelen Nazi devlet adamlarının arasındaki iş birliğini gündeme getirmenin İsrail Devleti tarafından yasaklanmış bir konu olduğu yazılmıştı.

Bugün konuyla ilgili kitapların önemli bir kısmında Ankara Belgesi'nden söz edilir. Ancak çoğu yazar, en başta da Yahudi yazarlar, Stern-Nazi ilişkisini tarihin anlaşılamaz çelişkilerinden biri olarak yorumlar. Örneğin İsrail Ordusu'ndan emekli subay Yehoshafat Harkabi *Israel's Fateful Hour (İsrail'in Kader Anı)* adlı kitabında,

bu olayı "Yahudi tarihinin anlaşılamaz bir kesiti" olarak yorumlar. Oysa olayın hiçbir yönü "anlaşılamaz" değildir. Bu tür yorumlar yapılmasının nedeni, çoğu kişinin Nazi-radikal Siyonist ittifakı ile ilgili olarak yalnızca Stern'in girişiminden haberdar oluşudur. Çünkü bir tek Stern dosyası kamuoyuna açıkça anlatılmıştır. Önceki sayfalarda incelediğimiz WZO-Nazi ilişkileri ise hala pek çok kimse tarafından hiç duyulmamıştır.

Bu konuda göz atılması gereken son bir kaynak, aynı Brenner gibi "anti-Siyonist" bir Yahudi olan Hannah Arendt'in *Eichmann in Jerusalem (Eichmann Kudüs'te)* adlı kitabıdır. Çünkü Arendt, Adolf Eichmann'ı merkez alarak, Nazilerle bazı radikal Siyonistler arasındaki iş birliğinin daha önce değinmediğimiz bazı yönlerine değinir.

Adolf Eichmann'ın Öyküsü

Hannah Arendt'in yazdığı *Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil* (Eichmann Kudüs'te: Şeytaniliğin Basitliği Üzerine Bir Rapor) adlı kitap radikal Siyonistlerle Nazi ilişkilerinden söz eden kaynakların en önemlilerindendir. Kitap önemlidir, çünkü yazarı Bayan Arendt, Amerikan Yahudi toplumunun önde gelen isimlerinden biri ve ünlü bir siyaset bilimcidir.

Arendt, kitabında asıl olarak, Nazi Subayı Adolf Eichmann'ın (ya da ona benzer bir figüranın), 1960 yılında Mossad ajanları tarafından Arjantin'de yakalanıp İsrail'e götürülmesiyle kurulan mahkemeyi ve Eichmann'ın mahkemedeki ifadelerini konu edinir. Önceki sayfalarda da birkaç kez değindiğimiz Eichmann çok önemli bir isimdir, çünkü Gestapo şefi Heydrich'in emri altında "Yahudi sorunu"nu çözmekle özel olarak görevlendirilen kişidir. Adolf Eichmann'ın ilginç bir hikayesi vardır.

Arendt, kitabında bazı ilginç gerçeklere değinir. İlk olarak, kitabın hemen girişinde, Nazilerin 1935'te yayınladıkları Nürnberg Kanunları'ndaki ilginç hükme dikkat çeker: Kanunlar, önceki sayfalarda değindiğimiz gibi, Yahudileri Alman toplumundan tümüyle izole etme amacına yöneliktir. Arendt, bunun "İsrail Evi'nin birliğini korumaya çalışan" bazı Yahudiler açısından hiç de olumsuz bir şey olmadığını söyleyerek, İsrail'de de bugün aynı kanunun yazılı olmasa da geçerli olduğunu, bir Yahudinin bir "goyimle" (Yahudi olmayan) evlenmesinin yasak kabul edildiğini hatırlatır.[64]

Arendt, ilerleyen sayfalarda Eichmann'ın geçmişinden söz ederken de ilginç bilgiler vermekte, onun gençliğinde hiçbir zaman antisemit olmadığını, hatta bazı Yahudilerle çok yakın ilişkileri olduğunu (örneğin Austrian Vacuum Oil Company'nin müdürü olan Yahudi Bay Weiss'le) anlatır. Arendt'in bildirdiğine göre Eichmann, masonluğa da ilgi duymuş, bir süre Schlaraffia Locası'na gidip gelmiştir.

Ama Eichmann'ın asıl görevi, 1934 yılında SS'ler içinde kurulan özel ve gizli bir bölüm olan SD'ye girmesiyle başlar. SS şefi Himmler'in kurdurduğu SD, bir istihbarat servisidir ve Gestapo şefi Heydrich tarafından yönetilmektedir. Eichmann, kısa süre sonra servisin "Yahudi departmanı"na girer ve zamanla da bir "Yahudi uzmanı" olur. Eichmann bu yıllarda Almanya'daki bazı Siyonist liderlerle ilk görüşmelerini yapar.[65] Arendt, o dönemde Eichmann'ın bir de Theodor Herzl'in yazdığı *Der Judenstaat* (Yahudi Devleti) adlı kitabı okuduğunu, kitaptan çok etkilendiğini ve böylece Siyonizmi benimsediğini şöyle anlatıyor:

Eichmann, Albert Speer'in kendine verdiği *Der Judenstaat*'ı okuduktan sonra Siyonizme bağlandı. O tarihten sonra, sık sık Yahudi sorununa 'siyasi çözüm' aranması gerektiğini savunmaya başladı ve 'amacım, Yahudilere, ayak basabilecekleri sağlam bir toprak verebilmektir' dedi. Bu düşüncelerini de, broşürler dağıtarak ve sözlü telkinlerde bulunarak diğer SS'ler arasında yaymaya başladı. İbranice öğrendi. Daha sonra Siyonizmin temel eserlerinden biri olan Adolf Böhm'ün *History of Zionism* adlı kitabını da okudu. Hayatı boyunca gazeteden başka bir şey okumamış biri için oldukça büyük bir başarıydı.[66]

Eichmann'ın Siyonizme olan bu yakınlığı, radikal Siyonistlerin hedefleriyle Nazi amaçları arasındaki paralelliği görmesinden kaynaklanıyordu. Radikal bazı Siyonistler de aynı Naziler gibi tüm Yahudileri Reich sınırlarından çıkarmak istiyorlardı. Bu Naziler için Reich'ın Judenrein ("Yahudiden arındırılmış") olması anlamına geliyordu; aynı şey bazı Siyonistler için bir Yahudi Devleti demekti.

Aslında Eichmann'ın bazı Siyonistlerle paylaştığını söylediği ve "idealizm" diye adlandırdığı şey, ırkçılıktı. Her iki tarafın da ırkçıları, Almanların ve Yahudilerin birarada yaşamalarını istemiyorlar ve bu nedenle de kendilerince çok iyi bir asgari müşterekte anlaşıyorlardı. Nazilerin Filistin'e Yahudi göçü için büyük destek vermesi, buna dayanıyordu.

Eichmann, radikal Siyonistlerle böyle yakın ilişkiler kurduğu dönemlerde bir yandan da Alman Yahudilerini tedirgin edecek eylemler düzenliyordu. Bağlı olduğu SS Güvenlik Servisi SD (*Sicherheitsdienst*), Yahudilerin dükkanlarının yağmalanmasıyla patlak veren *Kristallnacht* (Kristal Gecesi) gibi ayaklanmaları kışkırtıp organize ediyordu. Amaç, Yahudileri asimilasyondan kurtarmak ve göçe ikna etmekti.

Tüm bu bilgileri inceledikten sonra, önemli bir gerçeği yeniden hatırlamak gerekir: Yahudilerin vatan sahibi olmaları doğal haklarıdır, bunun için atalarının toprağı olan Filistin'e göç etmeyi istemeleri de son derece doğaldır. Siyonizm de meşru çerçeveler içinde Yahudilerin bu haklarını savunduğu müddetçe makul bir ideolojidir. Ancak bazı radikal Siyonistlerin bu toprakları yalnızca kendilerine ait olarak düşünmeleri, üstelik buna ek olarak bölgedeki diğer bazı toprakları da işgal etmeyi planlamaları, dünya hakimiyeti hedefi gütmeleri ve buna göre bir politika izlemeleri hem tarihi gerçeklere hem günümüz koşullarına aykırıdır. Filistin

toprakları Yahudiler için olduğu gibi Müslümanlar ve Hıristiyanlar için de kutsaldır. Bu topraklarda her üç dinin mensupları da birarada huzur içinde yaşayabilmeli, ibadetlerini diledikleri gibi yerine getirebilmeli, aradıkları güvenliği bulabilmelidir. Bir toplumun diğerini yok sayması, en temel insani haklarını görmezden gelmesi, birbirlerine yaşam hakkı tanımayan bir anlayışın olması ise kabul edilebilir değildir.

İKİNCİ BÖLÜM
Yahudi Soykırımı

1933 yılında tüm Almanya'ya karanlık çöktü. Yıllardır sokak çatışmaları, kin ve nefret mitingleri, ırkçı saldırılar ve savaş çığırtkanlığı ile Almanya'yı sarsan Nazi Partisi, iktidara geldi. Nazi lideri Hitler, seçimlerde en yüksek oyu alarak Şansölye ilan edildi. Kısa sürede, Almanya'nın tartışılmaz diktatörü haline gelecekti.

1933'ten 1945'e kadar geçecek olan 13 zorlu yıl, dozu giderek artan bir vahşete sahne olacaktı. Naziler önce siyasi rakiplerini öldürmeye başladılar. Sonra kendi saçma ırk teorilerine göre "zararlı" buldukları masum insanları (akıl hastalarını ve sakatları) katletmeye giriştiler. Bir yandan da Yahudilere ve Almanya'da yaşayan diğer azınlıklara karşı baskı ve işkence yapmaya başladılar. Baskı ve işkence, 1939 yılından itibaren toplu katliamlara dönüştü. Naziler kurdukları korkunç "çalışma kampları"nda toplam 11 milyon insanı göz kırpmadan öldürdüler. Bu kamplar, teknolojinin sistemli olarak insan öldürebilmek için kullanıldığı, küçücük çocukların, kundaktaki bebeklerin, yaşlı, hasta, zavallı insanların sadistçe katledildiği birer soykırım makinesine dönüştü. Naziler, hastalıklı ideolojileri uğruna başlattıkları II. Dünya Savaşı boyunca da, işgal ettikleri her ülkede, özellikle de kendilerince "aşağı ırk" olarak gördükleri Doğu milletlerinin topraklarında sayısız toplu cinayet gerçekleştirdiler. Bu savaşta toplam 55 milyon insan öldü ve bunların en az 30 milyonu Naziler tarafından öldürülen sivil insanlardı.

Kısacası 1933 ve 1945 yılları arasında, dünya daha önce benzerini görmediği bir vahşete sahne oldu.

Benzer cinayet ve soykırımların bir daha asla yaşanmamasını, aynı hastalıklı fikirlerin bir kez daha güçlenmemesini sağlamak tüm insanlığın üzerine bir borçtur. Bunun için de, Nazi vahşetini dünyanın her yerinde ve her fırsatta yeniden hatırlamak, bu vahşetin masum kayıplarını anmak ve elbette bu vahşetin fikri dayanaklarının ne kadar saçma ve çürük olduğunu açıklamak gerekmektedir. Kitabın bu bölümünde işte bu konu işlenecektir.

Nazi İdeolojisi ve Düşmanları

Nazi Partisi 1920'li yıllarda kuruldu ve gelişti. Hitler ve diğer Nazi kurmayları da bu yıllarda ortaya çıktılar. Ancak kuşkusuz bu partinin ideolojisinin önemli bazı öncüleri vardı.

Nazizm'in en temel öğretisi, ırkçılık yanılgısıydı. Bütün ideoloji, Alman ırkının üstün olduğu, bu üstünlüğün aşağı ırklar tarafından tehdit edildiği, bu tehdidin kaldırılması için de eyleme geçilmesi gerektiği şeklindeki ırkçı bir şablona dayanıyordu. Bu hastalıklı ideolojinin kaynağı ise, "sosyal-Darwinizm" olarak bilinen bir 19. yüzyıl icadıydı.

Sosyal-Darwinizm, Darwin'in evrim teorisinin sosyal bilimlere uyarlanmasından başka bir şey değildi. Darwin 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* ve ardından 1871 yılındaki *İnsanın Türeyişi* adlı kitaplarında, canlıların bir "ırk mücadelesi" sonucunda geliştiklerini ve doğanın güçlü ırkları diğerlerine üstün kıldığını ileri sürmüştü. Darwin doğada İlahi bir düzen ve uyum olduğu gerçeğini inkar etmiş, tüm canlıların ve canlı "ırklarının" daimi bir çatışma içinde oldukları yalanını öne sürmüştü. Dahası beyaz ırkın diğer ırklardan üstün olduğu ve onları yakın gelecekte yeryüzünden sileceği gibi akıl ve mantık dışı bir görüşü savunmuştu. Bu görüş, bilimsel bir kanıtı olmamasına rağmen, ideolojik nedenlerle birtakım çevreler tarafından benimsendi ve desteklendi.

Darwin'in teorisi, ırkçılığın bir anda Avrupalı bazı fikir çevrelerinden revaç bulmasına neden oldu. Bu çevreler genellikle din ahlakının yaşanmasına karşı olanlardı. Herbert Spencer adlı İngiliz düşünür, Darwin'in daha ziyade biyolojik terimlerle ifade edilmiş olan teorisini toplum bilimlerine adapte etti ve "sosyal-Darwinizm"i oluşturdu. Sosyal-Darwinizm yanılgısının en ateşli savunucuları, modern ırkçılığın babası sayılan Fransız yazar Arthur Gobineau ve onun ırkçı teorilerini daha da fanatik bir noktaya sürükleyen İngiliz yazar Houston Stewart Chamberlain'di. Chamberlain, İngiliz olmasına rağmen bir Alman hayranıydı. Ari ırkın (Hint-Avrupa kökenli beyaz ırkların) Semitik ırka (Yahudiler ve Araplar gibi Ortadoğulu ırklara) göre üstün oldukları aldatmacasını savunan Chamberlain, koyu bir Yahudi düşmanıydı. Chamberlain İsrail soyunu, Almanların putperest atalarına göre kendince geri görüyor ve onlardan nefret ediyordu.

Chamberlain 1927 yılında öldü. Ölüm döşeğinde ünlü bir ziyaretçisi vardı: Adolf Hitler. Hitler, Chamberlain ve benzeri sosyal-Darwinist ideologların yanılgılarından etkilenerek Nazi ideolojisini oluşturmuştu. Irkçı görüşlerini açıkladığı *Kavgam* isimli kitabının başlığını sosyal-Darwinizm'in "ırklar arası çatışma" tezinden almıştı. Hitler'in sapkın mantığına göre tüm dünya tarihi Alman ırkına göre şekilleniyordu:

1) Hitler, Alman ırkının hem fiziksel hem de zihinsel ve kültürel olarak diğer ırklardan üstün olduğu yalanına inanmıştı. Özellikle de Semitik ve Slav ırkların aşağı olduğu gibi hastalıklı bir düşünceye sahipti. Onun sapkın görüşlerine göre Alman ırkının daha fazla "yaşam alanı"na ihtiyacı vardı ve bunu, Almanya'nın doğusundaki Semitik ve Slav halkları (Yahudiler, Polonyalılar, Ruslar vs.) yok ederek kazanmalıydı.

2) Hitler, kendince Alman ırkının "saf" kalmasına büyük önem veriyordu. Hitler'in akıl dışı düşüncelerine göre ırkın sözde saf kalması için hem fiziksel önlemler alınmalı

(yani Almanlar ile başka ırktan insanların evlenmeleri engellenmeli) hem de kültürel tedbirler uygulanmalıydı. ("Alman olmayan fikirler ve inançlar" yok edilmeliydi.)

3) Hitler'in sapkın ırk saflığı kavramı, aynı zamanda Alman ırkının adeta bir hayvan türü gibi "ıslah" edilmesi, bu amaçla kalıtsal hastalıklara sahip insanların toplumdan dışlanması ve son olarak yok edilmesi gibi insanlık dışı bir eylemi de öngörüyordu.

4) "Alman olmayan fikirlerin yok edilmesi", Nazi ideolojisine uygun düşmeyen fikir ve inançların da yok edilmesi anlamına geliyordu. Dindar Hıristiyanlar, liberaller veya farklı dini mezhepler, Nazilerin sapkın inanışlarına göre yok edilmeleri gereken unsurlardı.

İşte bu sosyal-Darwinist, ırkçı ve acımasız ideoloji, dünyanın gördüğü en büyük soykırım ve katliamları doğurdu. İlerleyen sayfalarda Nazi vahşetinin masum kayıplarının hikayesini inceleyeceğiz. Önce Nazilerin en büyük hedefi olan Yahudileri, ardından da Yahudiler kadar acı çekmelerine rağmen çoğu kez göz ardı edilen diğer insanları, yani "unutulan soykırım"ların kayıplarını ortaya çıkaracağız.

Yahudi Soykırımının Ayak Sesleri

Naziler iktidara geldikten sonra düşman olarak gördükleri toplum kesimlerine karşı sistemli bir baskı başlattılar. Nazilerin sapkın ideolojisinde "dünyadaki kötülüklerin kaynağı" olarak tasvir edilen Yahudiler, bu toplum kesimlerinin başında geliyordu.

Nazilerin SA'lar (Yıldırım Kıtaları) adı altında örgütledikleri sokak çeteleri, iktidara gelmeden önce de ülkedeki Yahudilerin evlerine ve iş yerlerine saldırılar düzenliyorlardı. İktidarla birlikte SA taşkınlıkları daha da arttı. Sokaktan geçen yaşlı bir Yahudi veya okuluna giden küçük bir Yahudi çocuk, SA'lar ve diğer Nazi çeteleri tarafından kolaylıkla taciz edilir hale geldi. Aynı yıl içinde Naziler Yahudi dükkanlarına ve iş yerlerine yönelik bir boykot başlattılar. "Yahudilerin mallarını satın almayın" sloganlarıyla ve Yahudileri çirkin ve korkunç gösteren resimlerle dolu posterler, Almanya'nın dört bir yanına asıldı. Aynı yılın Eylül ayında yayınlanan bir kanun, Yahudilerin toprak sahibi olmasını yasakladı. Kasım ayında, Yahudilerin gazete editörü olmaları yasaklandı.

1934 yılında Yahudileri sendikalardan, sağlık sigortasından, avukatlık ve hakimlikten dışlayan kanunlar yayınlandı. 1935 yılında ordudaki tüm Yahudiler atıldılar.

1935'te yayınlanan Nürnberg Kanunları ise, Yahudilerin Alman toplumunun pek çok mevkisinde çalışma ve iş bulma imkanını sona erdirdi. Yahudilerin Almanlarla evlenmeleri yasaklandı ve bir suç haline getirildi. 1937 yılında "Alman halkını fikren veya bedenen zehirleyecekleri" gerekçesiyle, Yahudilerin öğretmen, doktor veya dişçi olmaları yasaklandı. Aynı yılın Kasım ayında Eternal Jew (Ezeli Yahudi) isimli antisemik film tüm Almanya'da gösterilmeye başlandı.

Okullarda ise öğretmenler öğrencilerini sözde "Yahudi tehlikesi"ne karşı eğitiyorlardı. Derslerde Yahudileri hem fiziksel hem de manevi yönden aşağılayan telkinler veriliyordu. Aşağıda yer alan bir anı, Nazi Almanyası'nda toplumun beyninin nasıl yıkandığını göstermesi açısından ibret vericidir:

Bugün, Mr. Birgmann'ın 7. sene sınıfında bir canlılık var. Öğretmen, Yahudiler hakkında konuşuyor. Mr. Birgmann, tahtaya bazı şekiller çizmiş ve bunlar, herkesin inanılmaz ilgisini çekmiş. ... Mr. Birgmann, saate bakar:

"Öğlen oldu çocuklar. Şimdi önceden öğrendiklerimizin bir özetini yapmalıyız. En son neler konuşmuştuk?"

Herkes parmaklarını kaldırır ve Mr Birgmann da, ön sırada oturan Karl Scholtz'a söz verir.

"Yahudileri nasıl tanıyacağımızı öğrenmiştik..."

"Güzel! Peki biraz daha açar mısın?'

Küçük Karl, ayağa kalkar ve tahtadaki şekilleri göstererek devam eder:

"Yahudileri, burunlarından tanımak çok kolaydır. Burunları, '6' sayısına benzer ve 'Yahudi altısı' denir. Yahudi olmayan bazı insanların da kemerli burnu vardır, fakat

onlarınki yukarı doğru kıvrılmıştır, aşağı doğru değil. Böyle burunlar kanca burun veya kartal burundur, Yahudi burnuyla alakası yoktur."

"Çok güzel" der öğretmen... "Evet şimdi de Richard buraya gelip Yahudileri ayırmanın yollarından bahsetmeye devam edebilir."

Güleç yüzlü sarışın Richard, tahtaya kalkar: "Bir Yahudi hareket ve davranışlarından da anlaşılabilir. Yahudi kafasını sürekli ileri geri sallar. Yürüyüşü de bir gariptir, sağa sola sallanır. Konuştuğu zaman el hareketleri yapar. Sesi de gariptir, sanki burnundan konuşur. Kötü, tatlımsı bir kokusu vardır. Burnunuz iyi koku alıyorsa, bir Yahudi'yi kokusundan da tanırsınız."

Öğretmen tatmin olmuştu.

"İşte böyle çocuklar. Dikkatli olun! Eğer okuldan çıktığınızda bunları aklınızda tutup dikkat ederseniz, Yahudiler sizleri aldatamaz!"

Öğretmen tahtanın arkasını çevirir ve öğrencilerden biri de tahtada yazan şiiri okur:

Bir Yahudi'nin yüzünden,
Kötü şeytan bize konuşur
Her bir ülkede
Bulaşıcı bir veba olan şeytan Yahudilerden kurtulalım
Yeniden neşeli ve mutlu olalım
Tüm gençler savaşmalı
Bu şeytanları aldatmalı![1]

Bu telkinlerle "eğitilen" Alman toplumu içinde Yahudi düşmanlığı giderek arttı. Nazilerin Yahudiler üzerine uyguladıkları her yeni baskı, toplumdan onay görüyordu. 1938 yılında Yahudilere ait tüm mal, mülk ve para fişlendi ve yeni yaptırımlar getirildi.

9-10 Kasım 1938 gecesi yaşanan Kristallnacht (Kristal Gecesi) olayı ise, Yahudilere yönelik zulmün yeni bir dönemini başlatıyordu. Bu olay, 7 Kasım günü, ailesine Naziler tarafından eziyet edilmiş olan Herschel Grynszpan adlı 17 yaşındaki Polonyalı bir Yahudi gencin, Paris'teki Alman Büyükelçiliği'ndeki bir görevliyi vurmasının ardından patlak verdi. Bu olayı bir provokasyon malzemesi olarak kullanan Naziler, tüm Almanya çapında Yahudi ibadethanelerine, evlerine ve iş yerlerine yönelik saldırılar düzenlettiler.

Bir gecede 1350 sinagog yakılıp yıkıldı. 90'dan fazla Yahudi öldürüldü. 30 bin Yahudi, toplama kamplarına gönderildi. 7000 Yahudi iş yeri yağmalandı, binlerce Yahudi evine de zarar verildi. Geceye "Kristal Gecesi" denmesinin nedeni ise, yağmalanan binaların kırılan camlarının ortaya çıkardığı görüntüydü. Bütün bunların üzerine bir de Alman Hükümeti, bu olaylardan Yahudileri sorumlu tuttu ve "kırılan camların karşılığı" olarak Alman Yahudilerine 1 milyar mark gibi akıl almaz bir tazminat çıkardı.

Kristal Gecesi'nin ardından Yahudilere yönelik baskı ve işkenceler arttı. Almanya'nın 1938'de Avusturya ile birleşmesiyle birlikte, sayıları 55 bin kadar olan Alman Yahudilerine 200 bin kadar da Avusturya Yahudisi eklendi ve tüm bu insanlar

Nazilerle iş birliği içinde olan bir grup Siyonist hariç korku dolu bir yaşam sürmeye başladılar.

Ancak asıl vahşet, savaşla beraber başlayacaktı.

Savaş Yılları ve Soykırımın Başlangıcı

Nazi orduları 15 Mart 1936'da Çekoslovakya'yı işgal ettiler. Aynı yılın 1 Eylül günü Polonya'yı işgal ettiklerinde ise, İngiltere ve Fransa Almanya'ya savaş ilan etti ve II. Dünya Savaşı başlamış oldu. Polonya'nın işgali, Nazilerin "Yahudi sorunu" dedikleri saplantılarına yeni bir boyut getiriyordu. Ülkenin Almanya tarafından işgal edilen bölgesinde (kalan bölgeyi ise Sovyetler Birliği işgal etmişti) 1 milyondan fazla Yahudi yaşıyordu. Naziler birbiri ardına çıkardıkları kararnamelerle bu Yahudileri ya dev gettolara (kapalı alanlara) ya da yeni kurulan toplama kamplarına kapattılar. Tüm Yahudilerin, kimliklerini belli eden sarı renkli ve altı köşeli yıldız şeklinde bir işaret takmaları emredildi.

Gestapo Şefi Heydrich, SS Einsatzgruppen (SS Özel Aksiyon Birlikleri) olarak anılan ölüm mangalarına, tüm işgal altındaki bölgelerde Yahudileri tek tek aramaları için emirler verdi. Gettolarda ve kamplarda Yahudileri ya ölüm ya da ölümden beter bir yaşam bekliyordu.

Nazi orduları 1940 sonbaharına dek; Danimarka, Norveç, Fransa, Belçika, Hollanda, Lüksemburg, Bulgaristan, Yugoslavya ve Yunanistan'ı da işgal ettiler. Daha önce Nazi Almanyası'yla ittifak yapmış olan İtalya ve Japonya'ya ilave olarak Macaristan, Romanya ve Slovakya da Alman müttefiki olduklarını ilan ettiler. Nazi orduları en büyük işgal operasyonunu ise 22 Haziran 1941'de Sovyetler Birliği'ne saldırarak başlattı. Alman Ordusu 12 haftada Kiev'i ele geçirdi, bundan bir ay kadar sonra ise Moskova yakınlarına kadar ilerledi.

Kısacası II. Dünya Savaşı'nın ilk iki yılında, Fransa sahillerinden Moskova'ya, Danimarka'dan Yunanistan'a kadar neredeyse tüm kıta Avrupası Hitler'in veya müttefiklerinin eline geçti. Naziler 1945 yılındaki çöküşe dek, tüm işgal ettikleri bölgelerde acımasız bir soykırım başlattılar. En başta Yahudiler, sonra da ileride inceleyeceğimiz diğer etnik veya dini gruplar, Naziler tarafından sistemli bir biçimde öldürülmeye başlandı. Almanya'nın savaşı kaybedeceği 1944 yılında açıkça ortaya çıktıktan sonra bile, Naziler soykırımı sürdürdüler. Hatta savaşın bu son evresinde Yahudileri ve diğer sözde "aşağı ırk" olarak görülen Çingene, Leh ve Slavları yok etmek, Nazilerin birinci amacı haline geldi. Hitler, savaşı kaybedeceğini biliyor, ama bundan önce tüm Yahudileri yok etmek istiyordu. Bu soykırımın birkaç ana "uygulama alanı" vardı:

1) Gettolar: Yahudilerin zorla hapsedildikleri bu açık hava hapishaneleri, insanları yavaş yavaş öldürmek için kullanıldı.

2) Toplama Kampları: Söz konusu kamplar önce Yahudileri ve diğer tutukluları "köle işçi" olarak kullanmak için kurulmuştu. Ancak 1942 yılının başından itibaren bu kamplarda tutukluların toplu olarak imhasına başlandı. Toplam 11 milyon insan (5.5 milyon Yahudi ve buna ilave olarak 500 bin Çingene, 3 milyon Polonyalı, 400 bin özürlü, yüz binlerce Rus, Slav ve diğer milletlerden savaş esiri) bu kamplarda sistemli biçimde öldürüldü.

3) İşgal edilen bölgelerdeki toplu kıyımlar: Başta "Yahudileri bulmak ve öldürmek"le sorumlu olan SS Einsatzgruppen birlikleri olmak üzere, Alman Ordusu'nun özel birlikleri, pek çok yerde sivil halkı kurşuna dizdi.

Gettolarda Yaşam ve Ölüm

Gettoların en büyüğü, Varşova Gettosu'ydu.

Naziler gelmeden önce, Varşova'nın 1 milyonluk nüfusunun yaklaşık üçte biri Yahudilerden oluşuyordu. Nazi işgalinin ardından kente başka bölgelerden de Yahudiler transfer edildi ve önce 330 bin olan Yahudi nüfusu 450 bine çıktı. Ancak Naziler, bu kadar kalabalık bir nüfusu şehrin, etrafı duvarlarla çevrilen %2.3' lük bölümünde sıkıştırdılar. Şehrin en fakir mahallesi Yahudilere ayrıldı ve tüm diğer semtlerdeki Yahudiler zorla buraya getirildiler. İçeriye girmeden önce üzerlerindeki tüm para ve değerli eşyalara el kondu.

Gettoda yaşam çok feci şartlardaydı. Bir odaya ortalama 7 aile sıkışıyordu. İçeriye çok az yiyecek veriliyordu ve herkes ölüm sınırında yaşıyordu. Binalar fare ve böcek doluydu. Gettoda yaşayanlar Nazilerden her an dayak, alay, küfür gibi muamelelere maruz kalabiliyorlardı. Naziler yürüyemeyecek kadar bile çökmüş durumda olan yaşlı Yahudilere sokakları su ve sabunla yıkatır, çektikleri sıkıntıya gülerlerdi. Gettodaki insanlara rastgele dayak atılır, Naziler yaşlıların dini inançları gereği uzattıkları perçemlerini veya sakallarını keserek bununla eğlenirlerdi. Günde ortalama 100 kişi açlıktan, hastalıktan veya dayak ve işkenceden dolayı yaşamını yitiriyordu. Varşova Gettosu'ndaki aç, sefil, hasta çocukların resimleri, buradaki masum insanlara ne gibi acılar çektirildiğini tüm açıklığıyla hissettirir.

Varşova Gettosu'nda yaşamış olan bir Yahudi'nin aşağıdaki anıları, şehirdeki durumu gözler önüne sermesi açısından önemlidir:

Zulüm, Almanlar şehre girer girmez, 34 masum Yahudi'yi vahşice öldürdüklerinde başlamıştı. Alman SS'ler Yahudileri öldürmek için öylesine bahaneler arıyorlardı. SS, Yahudi olmayan birine, Yahudilerin nerelerde yaşadıklarını sordu. O, Itzhak Goldfliess'in evini işaret etti. SS, arkadaşımın evinin içine girdi, anne-babasını, karısını ve 2 çocuğunu öldürdü. İşgalin ilk Şabat'ında, Almanlar tüm Yahudileri toplamış ve şehrin merkezine büyük, geniş bir çukur kazmalarını emretmişlerdi. Sonra da bu çukurları doldurmak için kovalarla moloz ve umumi tuvaletlerden kanalizasyon suyu getirmelerini

emretmişlerdi. Daha sonra eve gidip, Şabat giysilerini giydikten sonra, öğle vakti yeniden orada toplanmaları söylenmişti. Herkesin şaşkın bakışları içinde, Yahudiler, pislik dolu çukurların içine sokulup sıraya geçirildiler. Yahudileri, iğrenç kanalizasyon pislikleriyle dolu çukurda 1 gün boyunca durmaya zorlamışlardı. Almanlar, onları sopalarla dövüyor, bazen de eli sopalı, odunlu, tırmıklı Ukraynalılara Yahudilere saldırmaları için fırsat veriyorlardı. Ne zaman birisi çukurdan çıkmaya çalışsa, hemen Alman SS subayları veya Ukraynalı siviller tarafından dövülür, geriye düşmesi sağlanırdı.[2]

1942 yılı boyunca gettoda bulunan 300 bin kişi yaşamını yitirdi. Bazıları açlık ve salgın hastalıklardan dolayı öldü, diğerleri de gönderildikleri toplama kamplarında katledildi. Nisan 1943'te gettoda kalan yaklaşık 60 bin Yahudi'den bir kısmı, ümitsiz bir ayaklanma başlattılar. Hemen hiçbir silahları olmadığı halde tam 3 hafta boyunca Nazilerle göğüs göğüse çarpıştılar. Sonunda Naziler tekrar kontrolü ele geçirdi ve gettodaki tüm Yahudileri öldürdüler. Sonuçta Varşova Gettosu'nun ilk başta 500 bin olan nüfusundan, sadece bir avuç insan hayatta kalabildi.

Naziler tarafından kurulan diğer gettolarda da yüzbinlerce Yahudi sefalet, açlık, korku ve işkence altında yaşadıktan sonra katledildi.

"Nihai Çözüm" ve Toplama Kamplarının Kurulması

1942 yılının başlarında, Hitler ve kurmayları Yahudiler konusunda "Nihai Çözüm"e varmayı kararlaştırdılar. Nihai Çözüm, tüm Yahudilerin sistemli bir biçimde katledilmesi, Nazi yönetimi altındaki topraklarda tek bir Yahudi'nin bile sağ bırakılmaması anlamına geliyordu.

Toplama kampları bu karar uyarınca birer "imha kampı"na dönüştürüldü. Sonra da Almanya'nın kendi topraklarındaki Yahudiler başta olmak üzere, Polonya, Fransa, Çekoslovakya, Hırvatistan, Romanya, Sırbistan, Yunanistan, Rusya, Ukrayna, Macaristan gibi Nazi işgali altındaki ülkelerde Yahudiler bu iş için görevlendirilmiş özel SS birliklerinin denetiminde söz konusu kamplara transfer edilmeye başlandılar. Yahudilere kamplarda işçi olarak çalışacakları söyleniyordu. Oysa kamplara vardıklarında çoğu hemen öldürülecek, diğerleri ise işçi olarak sömürüldükten sonra katledilecekti.

Yahudilerin toplama kamplarına götürülme süreci bile, Nazilerin ne denli insanlık dışı bir zulüm uyguladıklarını göstermeye yeterlidir. Evlerinden veya kapatıldıkları gettolardan silah zoruyla, dövülüp sövülerek sökülüp çıkarılan Yahudi aileler, daha önceden hayvan veya yük taşımak için kullanılan trenlere doldurulmuşlardır. Bu trenlere bindirilmek için götürülen insanların yüzlerindeki korku ve onlara emirler yağdıran Nazilerin sadist nefreti, bu olayları belgeleyen fotoğraflarda açıkça okunmaktadır. Küçük çocuklar, zorlukla yürüyen yaşlı kadın veya erkekler, hamile kadınlar; bunların

hepsi Naziler tarafından acımasız ve vicdansız bir biçimde ite kaka, silah zoruyla, korkutularak ve hatta kırbaçlanarak sürüklenmişlerdir.

Soykırımdan canlı kurtulabilmiş bir Yahudi'nin aşağıdaki anıları, Yahudilerin yaşadıkları yerlerden transfer edilme sürecinin bile ne kadar zalimce gerçekleştirildiğini gösterir:

Bizi sabah saat 9'da toplamışlardı, Chortkow'a vardığımızda ise akşam olmuştu. Bütün günü, aç olarak, hiç mola vermeyerek ve karda yürüyerek geçirmiştik. Herkes yorgunluktan bitkindi.

Sonra bizi hapise götürdüler. Orada bir sıra SS subayı ve Ukraynalı polisin önünden geçmek zorundaydık, her biri elinde bir sopayla herhangi bir Yahudinin kafasına vurmak için sabırsızlıkla bekliyordu. Neredeyse 80 kişi kadardılar ve bir Yahudi'nin 80 kişilik bir sıradan dövülerek geçebilmesi epey uzun zaman alıyordu... Hücreme sokulduğumda her tarafım morarmıştı ve kanlar içindeydi. Acaba Almanlar bizi öldürmek mi istemişlerdi, yoksa sadece eğleniyorlar mıydı?

Bu olaydan sonra, 60 kişiyle dolu küçücük bir hücreye tıkılmıştım. Oturacak, uzanacak hiçbir yer yoktu. Sıkışık bir şekilde, her tarafımızdan kanlar akarken, aç, susuz ve ağrılar içinde ayakta durmak zorundaydık...

Sabah olunca bizleri dışarı çıkartacaklarından ve biraz yiyecek vereceklerinden emindik. Fakat yanılıyorduk. Sabah, hiçbir şey değişmedi. İkinci gün boyunca, hatta gece de aynen ayakta ve sıkışık biçimde kaldık...

Birçok insan, ölmeden önce söylenmesi gereken Şema Yisrael duasını mırıldanmaya başlamıştı. Tam o sırada Almanlar kapıları açtılar ve bizi hücrelerden dışarı çıkarttılar. Herkes, vücudunu oynatmaya ve derin nefes almaya çalışıyordu... Sonra, Alman askerlerinden biri, yemek masasından sokak köpeklerine yiyecek atarmış gibi bizlere ekmek parçaları fırlatmaya başladı. İnsanlar, hayvanlar gibi ekmeklere saldırıyordu ve başkası onu kapamadan ağızlarına tıkıştırıyorlardı. Bir küveti suyla doldurmuşlardı ve hepimiz inekler gibi oradan su içtik. Su içmeye tam başlamışken, bir asker gelip bizi dövmeye başladı: "Haydi, haydi ilerleyin!"...

Hapishaneden 1 kilometre uzaklıktaki tren yoluna bizleri koşturdular. Yol boyunca, Alman askerleri ellerindeki sopalarla istedikleri herşeyi yapabiliyorlardı. Her an, birisi, boynuna yiyeceği bir sopayla veya karnına yiyeceği bir tekmeyle yere yığılabilirdi. Bu yüzden o zayıf halimize rağmen, koşabildiğimiz kadar hızlı koşmaya çalışıyorduk. Tren istasyonuna vardığımızda, tren yolunda sığır vagonlarını gördük. Kapılara giden hiçbir merdiven veya rampa yoktu, bu nedenle SS askerleri öndeki insanları, merdiven oluşturmaları ve diğer insanların onların üstüne basarak trene binebilmeleri için "Yere eğilin, yere eğilin" diyerek dövüyorlardı...

Almanlar, yeterince insanın vagonlara doldurulduğuna inanınca, içeri birkaç ekmek attılar ve kapıları kapadılar. Bizi dışarıdan kitlediklerini duyduk. O zamanlar, benim kasabamda, Auschwitz veya Majdanek ölüm kampları hakkında bir şey duymamıştık,

'Nihai Çözüm'ün ne olduğunu da bilmiyorduk. Bildiğimiz, Almanların Yahudileri iş hayvanı olarak kullanmak istemeleriydi. Katliam planlarından habersizdik.[3]

Trenler

Nazilerin tutukladıkları insanları toplama kamplarına taşımak için kullandıkları trenler de ayrı bir işkence aracı olmuştur. Küçük bir yük vagonunun içine kadın, erkek, çocuk, yaşlı onlarca insan tıka basa sokulmuş, üzerlerinden kapılar kilitlenmiş ve günler süren yolculuk boyunca su ve yemek verilmeksizin, hava almalarına dahi fırsat tanınmaksızın yolculuk sürdürülmüştür. Birkaç dakika bile bulunmanın insana büyük bir sıkıntı vereceği bu ızdırap ortamında, çok sayıda insan açlık, susuzluk ve nefes darlığından ölmüştür. Diğerleri, en sevdikleri yakınlarının cesetleri hemen yanlarında olduğu halde hiçbir şey yapamadan yolculuğa devam etmek zorunda kalmışlardır.

Bu korkunç şartları yaşayan bir görgü tanığının ifadeleri, Nazi vahşetini tüm detaylarıyla gösterir:

"Polisler, silahlarını sırayla savurup ateşleyerek, hala daha fazla insanı, zaten dolmuş olan arabalara sıkışmaya zorluyorlardı. Silah sesleri devam ediyor, büyük kalabalık öne doğru itiliyordu. Trene en yakın olanlar dayanılmaz bir baskı altında eziliyorlardı... Öndeki bu insanlar, üstlerinde tüm ağırlığı hissettiklerinden çaresiz durumdaydılar ve destek için saçlarını, giysilerini çekiştiren, boyunlarını, yüzlerini, omuzlarını çiğneyen, kemiklerini kıran, bağırıp çağıran insanlara acı dolu inlemelerle karşılık veriyorlardı. Vagonlar, normal kapasitelerini çoktan aşmış olmalarına rağmen, birçok adam, kadın ve çocuk bu şekilde binebiliyorlardı. Daha sonra polisler, demir parmaklıklardan neredeyse fışkıracak, sıkıştırılmış insanların yüzüne kapıları kapattı.

Almanlar, hayvan vagonlarına 120 Yahudi'yi balıklar gibi sıkıştırmadan evvel, her vagonu 7 cm kalınlığında yakıcı kireçle kaplıyorlardı. Normalde, yapı işlerinde kullanılan bu kireç, tene değdiği anda yakıyordu. Bu yüzden, yüzlerce Yahudi daha Belzec'e gelmeden önce ölmüştü bile...

"Vagonların tabanı, kalın, beyaz bir tozla kaplıydı. Bu, sönmemiş kireçti. Kirece temas eden çıplak deri, hemen su kaybedip yanıyordu. İçerdeki insanlar, gerçek anlamda yandıklarından çoktan ölüyorlardı. Kemiklerin etrafındaki et, eriyip gidiyordu. Kireç de, cesetlerin hastalık yaymalarını önlüyordu.

Her bir kompartmanda iki kova bulunurdu. Birinde su vardı. Diğeri ise, mümkünse, ayaklarla itile itile tuvalet olarak kullanıldı.[4]

Bu şartlarda günlerce süren yolculuktan sonra varılan yer ise Auschwitz, Treblinka, Majdanek, Belsen gibi korkunç ölüm kamplarıydı:

Almanlar, "Los scnell! Los schnell!" diye bağırıyorlardı. "Çabuk olun, çabuk olun!" Bir yandan da bizlere sopalarla ve tüfeklerle vuruyorlardı. Merdiven veya rampa olmadığından, trenden 1-1.5 metre yukarıdan atlayarak çıkıyorduk. Hemen yanımızda

bekleyen Alman askerlerinin tekmelerinden kurtulmak için de çarçabuk ayağa kalkmaya çabalıyorduk. Açlıktan ölüyorduk, susuzduk ve çok zayıf düşmüştük. Yine de, vagonlar boşaldıklarında, çalışma kampına doğru 2 kilometre boyunca koşturulduk. Bazı kişiler, korkudan, bazıları ise rahatlamadan dolayı ağlıyordu. Kendimizi o kadar kaptırmıştık ki, manzarayı fark etmemiştik bile. Kampa ulaştığımızda, tüm grup sessizliğe büründü. Bakıp, dikkatlice dinledik. Tüm alan, inanılmaz sessizdi. Karşımızda duran kampa ölüm sessizliği hakimdi.[5]

Ölüm Kampları

Nazi vahşetinin en büyük uygulama alanı, kuşkusuz yaklaşık 11 milyon insanın can verdiği korkunç ölüm kamplarıdır. Bu kamplar, din ahlakından yüz çeviren, vicdanını yok eden insanların ne kadar acımasız ve cani olabildiklerinin tarihi bir kanıtıdır.

Bu kamplar öncelikle birer "çalışma kampı" olarak kurulmuştur. Başta Auschwitz olmak üzere hemen hepsi büyük endüstri komplekslerinin yanında açılmış ve kamplara getirilen tutsaklar Alman savaş endüstrisine köle iş gücü olarak hizmete koşulmuştur. Ancak habis Nazi ideolojisi bu "pragmatik" zulümle kalmamış ve bu kampları birer ölüm kampına dönüştürerek "istenmeyen ırkların imhası"na girişmiştir. 1941 yılının son aylarından 1944 yılının sonlarına kadar geçen 3 yıla yakın bir süre boyunca, bu kamplarda 5.5 milyonu Yahudi olan toplam 11 milyon insan; gaz odalarında ve diğer toplu imha araçlarıyla katledilmiş ya da açlık, hastalık ve işkence sonucunda yaşamını yitirmiştir. Naziler, küçük bebeklere, masum çocuklara, yaşlı ve zavallı insanlara, sakat veya hastalara dahi hiç acımamışlar, sadist bir vahşetle tarihin en büyük kıyımını gerçekleştirmişlerdir.

Toplama kamplarında Ziklon B gazı kullanılıp kullanılmadığına dair tartışmalar vardır. Ancak burada önemli olan, bu kamplarda masum insanların katledilip katledilmediğidir. Bu acımasız katliam için nasıl bir yöntem kullanıldığı ise neticeyi değiştirmemektedir. Hangi yöntem uygulanmış olursa olsun milyonlarca mazlum ve zavallı insan vahşice yok edilmiştir. Neticede ortada çok büyük bir Nazi vahşeti ve bir Yahudi soykırımı bulunduğu kesindir. Toplama kamplarının müttefikler tarafından kurtarıldığı sırada görüntülenmiş olan insan cesetleri ve cesetten farksız olan zavallı insanlar, yaşanan akıl almaz trajediyi ispatlamak için yeterlidir.

Soykırım, tutsaklar kamplara adım attıkları andan itibaren fiili olarak başlamıştır. Bu insanlara reva görülen "yaşam", zaten yavaş yavaş ölümden farklı bir şey değildir. Kamionka toplama kampından kurtulabilmiş bir Yahudi tutsağın anıları, kamplardaki "yaşam standardı"nı gözler önüne serer:

Kampın kapısından yürüdüğüm zaman, bazı korkunç sahneler gördüm. Alman askerleri, ellerinde makinalı tüfeklerle, gözetleme kulelerinden bizleri izliyorlardı. İçeride bulunan herkes, 50 kadar Rus, 100 kadar Polonyalı ve bin kadar da Yahudi

korkunç bir haldeydi. Herkesin üstünde, 5 santime 5 santimetre kare bir kumaş parçası vardı. Ruslar'ın ve Polonyalılarınki kırmızı, Yahudilerinki ise sarıydı. Herkes o kadar zayıftı ki, neredeyse yarı ölü sayılırlardı. Adamlar, pislik dolu bahçede uykuda gezer gibi dolaşıyordu. Çoğunun, vücutları hala yaşadığı halde, ruhları tamamen ölmüştü. Bizim grubumuz girişte durmuştu ve uzun boylu bir Alman asker önümüzdeydi. Sürekli bizi izliyordu. Bize seslenmeden önce boğazını temizledi:

"Üstünüzdeki saatleri, değerli eşyaları, mücevherleri teslim edin! Eğer üstünüzde herhangi bir şey bulunursa, hemen vurulacaksınız."

Onun pis yüzüne ve güçlü silahına bakınca, dediklerine uymaktan başka çarem olmadığını anladım. Saatimi çıkarıp, cebimdeki bozuklukları ararken, Alman askerler midelerimize sopalarıyla vurmaya veya suratlarımıza tokat atmaya başlamışlardı bile. Bu sadist eğlenceden hiç vazgeçmiyorlardı...

O ilk gece, bir bardak 'çorba' içtikten sonra, barakalara götürüldük. O yerin zavallılığını anlatmak çok zor. Aslında hayvanlar için yapılmıştı ve insanlar için yapılan tek değişiklik ahırlara, 2-3 katlı tahtadan bitmemiş yatakların eklenmiş olmasıydı. Rüzgar, duvarlardaki çatlaklardan içeri giriyordu. Her yer pirelerle doluydu ve birkaç gün içinde pireler hepimize bulaşmıştı! Kısa zamanda, pirelerle yaşamaya alıştım. Pireler, tifüs taşıdıkları halde, kampın diğer sorunlarıyla karşılaştırıldığında, çok da önemli değillerdi...

Sabah saat 5:30'da uyandırıldıktan sonra, bize giyinmemiz için 2 dakika verdiler. Hazırlanamayan biri olursa, dövülecekti. Ancak herkes hazır olduktan sonra, bir bardak kahve alabilmek için sıraya girebiliyorduk. Kahve dedikleri aslında çok pis sıcak sudan başka birşey değildi. Bunun yanında bir dilim ekmek de verirlerdi; unun kumla karıştırılmış olduğu sert, yenilmesinin çok zor olduğu bayat bir dilim... Bunlar bütün gün için verilen tek yiyecek olduğundan, bazıları ekmeklerinin bir bölümünü 'öğle yemeği' için saklardı, bazılarıysa açlığa dayanamayarak o an hepsini çiğneyip yerdi. Ben bir bölümünü günün geri kalanı için saklardım. Bütün gün çalıştırılacağımızı, tüm fiziksel kuvvetimin eriyip gideceğini ve açlığımın daha da dayanılmaz boyutlara ulaşacağını biliyordum.[6]

Diğer tüm toplama kamplarında da bundan farklı bir yaşam standardı yoktur. Çalıştırılan insanlara hiçbir acıma ve merhamet gösterilmemiş, sadist Nazi subaylarının keyfi hakaretleri, tehditleri, işkenceleri altında, açlıktan ve yorgunluktan bitap şekilde yıllarca köle hayatı sürmüşlerdir.

Bazı toplama kamplarında tutsaklar üzerinde çok daha korkunç işkenceler de yapılmıştır. Bunların başında, en büyük ölüm kampı olan (yaklaşık 1.5 milyon insanın katledildiği) Auschwitz'in cani doktoru Josef Mengele'nin insanlar üzerinde yaptığı deneyler gelir. Mengele, kamp tutsakları arasından "kobay" olarak seçilen yetişkinler ve çocuklar üzerinde, insan vücudunun acıya veya soğuğa ne kadar dayanabildiğini anlamak için korkunç denemeler yapmıştır. Soğuk kış gününde buz dolu sulara zorla sokulup bekletilen insanların, donmadan önce kaç dakika yaşayabildikleri test edilmiştir.

Mengele'nin, denekleri üzerinde hiçbir anestezi yapmadan cerrahi operasyonlar yürüttüğü, örneğin insanların kollarını, bacaklarını veya midelerini canlı canlı kestiği bilinmektedir.

Mengele'nin en zalim deneyleri ise, kampa gelen ikiz çocuklar üzerinde olmuştur. Mengele kampa gelen tüm ikizleri diğer tutsaklardan ayırmış ve üzerlerinde farklı denemeler yaparak kalıtımsal faktörlerin etkisini ölçmüştür. Ancak kullandığı metodlar inanılmaz derecede zalimdir. İkizlerin kanını birbirine enjekte ederek tepkiyi ölçmüş, çoğunda ikizlerin biri veya ikisi şiddetli ağrılar ve yüksek ateş yaşamıştır. Mengele göz renginin kalıtsal olarak değiştirilip değiştirilmeyeceğini ölçmek istemiş ve bu amaçla ikizlerin gözlerine mavi mürekkep enjekte etmiştir. Çoğu denek büyük acılar çekmiş ve bir kısmı kör olmuştur. Küçük çocuklara çeşitli hastalıkların mikropları enjekte edilmiş ve bu hastalıklara ne kadar dayanabildikleri ölçülmüştür. Pek çok masum çocuk, Mengele adlı bu Nazi canavarının elinde işkence çekmiş, sakat kalmış veya ölmüştür.

Kamplardaki korkunç vahşet, ancak müttefiklerin savaşın sonlarında Nazi ordularını yenmesi ve kampların bulunduğu bölgeleri kontrol altına alması ile ortaya çıkmıştır. Kampları kurtaran Sovyet, İngiliz ve Amerikan birlikleri, karşılaştıkları korkunç manzara karşısında şoke olmuşlardır. Bergen-Belsen kampını kurtaran İngiliz birliklerinin düştüğü kayıt şöyledir:

Burası, ünlü Belsen Toplama Kampı'dır.
İngilizler tarafından 15 Nisan 1945'te kurtarılmıştır.
Burada 10 bin gömülmemiş ölü bulunmuştur.
13 bin insan da o zamandan bu yana dek ölmüştür.
Hepsi, Avrupa'daki Alman "Yeni Düzen"inin birer eseridir,
Ve Nazi kültürünün birer örneğidir.

Einsatzgruppen: Nazilerin Ölüm Mangaları

Gettolar ve toplama kamplarından başka Yahudi soykırımının bir başka uygulama alanı, daha önce de sözünü ettiğimiz ölüm mangalarıdır.

Bu mangalar, Nazilerin Polonya'yı işgal etmesinin ardından, Hitler'in talimatı ile Gestapo Şefi Heydrich'e verilen bir yetkiyle kurulan "Einsatzgruppen" timleridir. Bu özel birliklerin görevi, işgal edilen bölgelerde düzenli ordunun ardında hareket ederek, imha edilmesi gereken grupları bulmak ve öldürmektir. Bu grupların başında Yahudiler gelmektedir. Einsatzgruppe (çoğulu Einsatzgruppen) timleri, önce Polonya'da, ardından da işgal edilen Soyvet topraklarında şehirleri ve köyleri didik didik arayarak Yahudi avına çıkmışlar, buldukları insanları kadın-çocuk ayrımı yapmadan acımasızca kurşuna dizmişlerdir.

Einsatzgruppe komutanları tarafından Berlin'e verilen "başarı rakamları", işlenen cinayetlerin çapını gözler önüne sermektedir. Bu rakamlara göre Polonya ve Ukrayna

ağırlıklı olmak üzere, Nazi işgalindeki bölgelerde toplam 1 milyonun üzerinde Yahudi kurşuna dizilerek öldürülmüştür. Einsatzgruppe, bir şehre girdiğinde oradaki Yahudileri biraraya toplamış, sonra topluca şehir dışına götürmüş, burada onlara dev bir çukur kazdırmış, sonra da çukurun başında hepsini kurşuna dizerek cesetleri toplu mezar şeklinde gömmüşlerdir. Bazı kişiler çukura düştüklerinde henüz ölmemiş oldukları için, toprağın altında havasızlıktan boğularak can vermiştir.

Kiev kentinin 19 Eylül 1941 günü işgal edilmesinin ardından, bu kentteki Yahudilere karşı gerçekleştirilen Einsatzgruppe infazı, uygulanan vahşete dair bir fikir verebilir. 29 Eylül günü kentte anonslar yapılmış ve Yahudiler "yeniden yerleştirme yapılacağı" ilan edilerek şehrin dış mahallelerindeki bir mezarlığa çağrılmıştır. Yanlarına yemek, sıcak tutacak giysiler, evraklar, para ve değerli eşyalarını da almaları emredilmiş, böylece olayın bir katliam olduğunun anlaşılmaması sağlanmıştır. Olayın gelişimi, daha sonra yargılanan Nazi iş birlikçisi Ukraynalı bir subay tarafından şöyle anlatılmaktadır:

Bir tür toplu göç gibi olmuştu... Yahudiler dini şarkılar söyleyerek yürüyorlardı. Tren yoluna gelindiğinde ellerindeki yiyecekler ve eşyalar onlardan toplandı. Sonra da Almanlar onları itekleyerek daha dar şekilde sıraladılar. Çok ağır hareket ediyorlardı. Uzun bir yürüyüşten sonra iki tarafı Alman polisleri tarafından çevrili bir koridora getirildiler. Burada sopalar ve kırbaçlarla dövüldüler ve bazı polisler yanlarındaki polis köpeklerini Yahudilerin üzerine saldırttılar... Yahudilerin çoğu kan ve yara içinde kaldılar. Almanlar onları biraz daha yürüttüler ve Babi Yar'a getirdiler. Önlerinde derin vadi uzanıyordu. Ukrayna milisleri, Almanların talimatıyla, Yahudilere kıyafetlerini tamamen çıkarmalarını emretti. Reddedenlere, karşı koyanlara saldırdılar ve kıyafetlerini parçaladılar. Vücutlarından kan akan çıplak insan bedenleri her taraftaydı. Çığlıklar ve kahkahalar birbirine karışıyordu.[7]

Bundan sonra ise Yahudiler topluca kurşuna dizilmiş ve cesetleri derin vadinin içine atılmıştır. Kayıtlar o gün yaklaşık 33.700 kişinin bu şekilde katledildiğini göstermektedir.

Einsatzgruppe timlerinin infazları, soykırımın varlığını reddeden "revizyonist"lerin genelde görmezden geldikleri bir konudur. Soykırım konusundaki iddialarını genellikle gaz odalarının teknik kapasitesi veya Ziklon B gazının fonksiyonu üzerinde odaklamakta, ancak gettolardaki vahşeti ve Einsatzgruppe cinayetlerini konu edinmemektedirler. Oysa sadece bu timlerin varlığı bile, Nazilerin Yahudilere yönelik bir soykırım amaçladıklarını ve uyguladıklarını göstermeye yeterlidir. Masum insanları kadın, çocuk ayrımı yapmadan kurşuna dizen, bu katliamı gerçekleştirmek için özel timler kuran bir rejimin, aynı insanlara toplama kamplarında neler yapabileceği ortadadır.

Nazilerin Din Düşmanlığı

Yahudi soykırımı değerlendirilirken, önemli bir soruya cevap bulmak gerekir: Nazilerin Yahudilerden bu kadar nefret etmelerinin nedeni nedir?

Bu sorunun cevabı, sapkın Nazi ideolojisinde gizlidir. Bu kitabın giriş kısmında da belirttiğimiz gibi, Nazizm, "yeni paganlık" (yeni putperestlik) olarak tanımlanabilecek bir harekettir. Hitler ve Rosenberg gibi Nazi ideologları, Alman milletinin Hıristiyanlık öncesi batıl pagan kültürüne özlem duyma cehaletini göstermişlerdir. Bu pagan kültürün temel vasıfları, sapkınca kibiri, savaşı ve şiddeti yüceltmesidir; Hıristiyanlık ise tevazuyu, barışı ve merhameti yücelten ahlak anlayışı ile buna tamamen zıt bir kültür getirmiştir. Söz konusu Hıristiyanlık nefreti, ilk başta Nietzsche ile doğmuş, onun takipçisi olan Martin Heidegger ile devam etmiş ve bu iki ideoloğun batıl fikirlerini devralan Hitler ve Rosenberg'de doruğa çıkmıştır.

Hıristiyanlık nefretinin doğal bir sonucu ise Yahudi düşmanlığıdır. Çünkü Naziler kendilerince Hıristiyanlığı "Yahudi kültürünün Avrupa'yı istila etmesi" olarak yorumlamışlardır. Bunun nedeni, Hıristiyanlığın gerçekte Yahudiliğin içinden doğmuş bir din olmasıdır. Hıristiyanların inandığı Kitab-ı Mukkades'in büyük bölümü (Eski Ahit kısmı) Yahudilerin de kutsal kitap olarak kabul ettiği "Tora"dan oluşur. Yahudi peygamberlerinin hepsini Hıristiyanlar da sever ve benimserler. Dahası Hz. İsa ve onun havarileri de Yahudi soyundandır. Tüm bunlar, Naziler ve benzeri yeni paganların Hıristiyanlığı kendilerince bir "Yahudi komplosu" olarak görmelerine neden olmuştur. Naziler bu ırkçı nefrete bir de Yahudileri ırk yönünden aşağı gören sosyal-Darwinist bir nefret eklemişler, böylece son derece fanatik bir Yahudi düşmanlığı formüle etmişlerdir.

Nazi zulmüne maruz kalan Yahudilerin anılarında, Nazilerin Yahudi düşmanlığının aslında bir "din düşmanlığı"nın sonucu olduğunu gösteren pasajlar vardır. Nazilerin Yahudilerin dini sembollerine ve dini inançları nedeniyle giydikleri giysilere veya uzattıkları saç ve sakallarına olan saldırıları bunun en bilinen örnekleridir. Pek çok dindar Yahudi, özellikle de yaşlı insanlar, SS'ler ve diğer Nazi grupları tarafından sokak ortasında çevrilmiş, dini inançları gereği uzattıkları sakalları ve perçemleri makasla kesilmiştir. Yahudilerin dini kitapları yakılmış ve parçalanmıştır. Varşova Gettosu'nda yaşanan bir olay, görgü tanığı bir Yahudi'nin ifadelerinde şöyle anlatılmaktadır:

Bir öğlen, eve dönerken, bir grup genç insanın elleri havada duvar kenarında sıraya geçtiklerini gördüm.

Bu da neydi? Merak edip biraz yaklaştım. Acaba bir hırsızlık mı olmuştu? Bu çocuklar ne yapmıştı? Almanlar, bu kişileri bu şekilde neden sıraya sokmuşlardı?

Orada, parlak siyah botlarıyla elinde bir kamçı tutan bir SS subayı duruyordu. Görünüşü bana, hırsını karşısındakinin acısını görerek tatmin eden bir köpek eğitimcisini çağrıştırmıştı. Diğer bir SS görevlisi, elinde makasıyla, acı dolu kanayan suratlardan sakalları kesmekle uğraşıyordu.[8]

Nazilerin söz konusu din düşmanlığı, gerçekte Nazi zulmünün tarihte Firavun, Nemrud, Neron gibi pek çok örnekleri görülmüş olan dinsiz despotların yeni bir örneği

olduğunu göstermektedir. Naziler, kendi ideolojilerini kabul etmeyen herkesi, özellikle de dindarları yok etmeye uğraşmışlardır. Bu dindarlar arasında Yahudiler olduğu gibi, Katolikler veya Yehova Şahitleri de vardır. Bunun detaylarını ilerleyen sayfalarda inceleyeceğiz.

Nazi zulmüne maruz kalan dindar Yahudilerin de onları Firavun'la özdeş olarak görmüş olmaları anlamlıdır. Toplama kamplarında çalışmış bir Yahudi'nin aşağıdaki anıları, bu konuda oldukça dikkat çekicidir:

…Tırmıkları çamura saplıyor, tekrar çıkarmaya çalıştığımızda ise ağırlıklarından ürküyorduk. El arabasına doğru yaklaşırken, çamur, tırmığın dişleri arasından akıyor, geriye azıcık kalıyordu. Yeniden daha kalın bir çamur parçasını hedefleyerek eğiliyorduk. Yine de, el arabasına varana kadar pek azı kalıyordu. Tekrar ve tekrar zayıf vücutlarımızı zorluyorduk. Bu iğrenç, mantıksız ve umutsuz işi yaparken arkadaşlarımı gözlüyordum ve aklımda trajik bir sahne canlanıyordu: Mısır'da Firavun'un şehirlerini kuran esir Yahudiler…

Yahudiler açlık sınırında yaşamaya çalışıyorlardı. Günlük öğünleri; başparmağı kalınlığındaki bir dilim siyah ekmekten, bir parçacık margarinden ve çorba olduğu iddia edilen bir kap sıvıdan ibaretti. Ara sıra içinde yüzen birşeylere belki rastlanabilirdi. 24 saat için tüm yiyecek buydu.

İlkel darağaçları kurulmuştu. Platformda, 6 genç adam durmaktaydı. Cellat, ipleri boyunlarından geçirmekteydi. Genç adamlardan ikisini tanıdığımı zannettim: Bunlar Spielman'ın kardeşleri değiller miydi? Evet, gerçekten de onlardı! Bu onların 'daha merhametli ' cezalarıydı.

"Herkes baksın!" diye her taraftan emirler yağdı. Ürperdim.

Birden Spielmanlar'dan birinin konuştuğunu duydum. Nazilere meydan okuyarak, ölümün yüzüne gururla baktı: "Siz bizi öldürebilir, binlerce Yahudi'yi de yok edebilirsiniz. Fakat Yahudi ulusunu asla yok edemeyeceksiniz! Her zaman olduğu gibi hayatta kalmayı başaracaklar, …."Bununla, Şema İsrael'i söylemeye başladılar: Ölmeden önce mırıldanmayı başarabildiler: "Aşem Ehad-Allah birdir."[9]

Soykırım Yıllarında Radikal Siyonistler

Bu bölüm boyunca incelediğimiz gerçekler, II. Dünya Savaşı yıllarında korkunç bir Yahudi soykırımı yaşandığını açıkça göstermektedir. Tarihin en büyük zulümleri arasında yer alan bu büyük trajediyi şiddetle ve nefretle kınamak, her vicdan sahibi insanın görevidir.

Ancak ne ilginçtir ki, bazı insanlar, hem de Yahudilerin içinden çıkmış bazı insanlar, bu vahşete karşı çıkmak yerine, bu vahşetin sorumlusu olan Nazilerle iş birliği yapmışlardır. Bu kişiler, kitabın ilk bölümünde incelediğimiz gibi, radikal Siyonistlerdir. Filistin'de bir Yahudi Devleti kurmak için Nazi Almanyası ile kirli bir iş birliği yapan bazı

Siyonistler, soykırım yıllarında bile Nazilerle dirsek temasını korumuşlar, dahası Yahudilerin Nazi zulmünden kurtarılması için en ufak bir girişimde bulunmamışlardır.

Bu, tarihsel kanıtlarla belgelenmiş bir gerçektir. Amerikalı Yahudi tarihçi Lenni Brenner, *Zionism in the Age of Dictators* adlı kitabında, II. Dünya Savaşı sırasında asimilasyonist Yahudi organizasyonlarının Nazi işgali altındaki ülkelerdeki Yahudileri kurtarmak için ellerinden gelen herşeyi yaptıklarını yazar. Ancak Brenner'ın özellikle vurguladığı gibi, birtakım Siyonistler Nazilerin elindeki Yahudilerin kurtarılması konusu ile hiç ilgilenmemişler, hatta bu konudaki çabaların bir kısımını engellemişlerdir. Brenner, WZO'nun (Dünya Siyonist Örgütü) bu konudaki tepkisizliği karşısında, pek çok Yahudi'nin "Avrupalı kardeşlerimiz katledilirken, siz nasıl buna sırt çevirebilirsiniz?" mantığı ile isyan ettiğini yazar.[10] Polonyalı Siyonist lider İzak Gruenbaum, bu konuda bazı Siyonistlere yöneltilen suçlamaları ve kendilerinin cevabını 1943'teki bir yazısında şöyle anlatır:

Şu içinde bulunduğumuz dönemde, Erez İsrail'de bazı yorumlar yapılıyor. Bize, 'Erez İsrail'i (İsrail topraklarını) şu zor günümüzde öncelikli hedef yapmayın, Yahudiler yok edilirken yalnızca Filistin ile ilgilenmeyin' diyorlar. Ben bunu kabul etmiyorum. Ve insanlar bize 'Keren Hayesod'dan (Filistin'deki Siyonist fon) Avrupalı Yahudileri kurtarmak için para ayıramaz mısınız?' diye soruyorlar. Ben de 'Hayır' diyorum. Tekrar ediyorum, 'Hayır'... Bence Siyonist hareketi ikinci sıraya koymaya çalışan bu eğilime karşı çıkmalıyız. Ve bu yüzden insanlar bize 'antisemit' diyorlar, Yahudileri kurtarma işlerine öncelik tanımadığımız için.[11]

Gruenbaum, yazısının sonunda ise "Siyonizm herşeyin üzerindedir" diyordu.

Radikal Siyonistlerin mantığı açıktı: Onlara göre, Avrupalı Yahudileri kurtarmakla uğraşmak Siyonizme ihanet olurdu. Ellerindeki tüm güç ve imkanı Filistin'de bir Yahudi devleti kurmak için kullanıyorlardı ve Avrupalı Yahudileri Nazilerin elinden kurtarmak için hiçbir girişimde bulunmayacaklarını açıkça ifade ediyorlardı.

Peki neden kendi soydaşlarına karşı bu denli acımasız davranabiliyorlardı? Siyonist HeChalutz Örgütü'nün İsviçre temsilcisi Nathan Schwalb'ın Siyonist dostlarına yazdığı bir mektup bu sorunun cevabını bulmak açısından oldukça değerlidir. Şöyle yazmıştır Schwalb:

Aynı I. Dünya Savaşı'ndan sonra olduğu gibi, bu savaş bittiğinde de galip devletler dünya coğrafyasını yeniden belirleyeceklerdir. Dolayısıyla, savaş sonunda Erez İsrail'in İsrail Devleti'ne dönüşmesi için elimizden gelen herşeyi yapmalıyız. Ancak şunu bilmeliyiz ki, savaş sırasında müttefik ülkelerin çok kanı dökülmüştür ve dökülmektedir. Bu durumda, eğer bizim hiç kanımız dökülmezse, savaş sonunda kurulacak pazarlık masasında nasıl ne hakla toprak isteyebiliriz?.. Yalnızca kanımızı akıtarak toprağa sahip olmamız mümkündür.[12]

Kısacası bazı Siyonistler Yahudilerin topluca öldürülmesinin, savaş sonrasında Filistin'i isterken kendilerine büyük bir haklılık kazandıracağını düşünmüşlerdir. Bu

nedenle Avrupalı Yahudileri soykırımdan kurtarmak için hiçbir girişimde bulunmamışlardır.

Bunun pek çok kanıtı vardır. Örneğin Amerika'da Siyonist hareketin önderi olan Stephen Wise, asimilasyonist Yahudiler ve insan hakları savunucuları tarafından kurulan "Avrupa Yahudilerini Kurtarmak İçin Acil Komite" (Emergency Committee to Save the Jewish People of Europe) adlı kuruluşun Nazi topraklarındaki Yahudileri bir an önce güvenli bölgelere kaçırma çabalarına şiddetle karşı çıkmıştır. Çünkü bu kurtarılacak Yahudiler Filistin'e değil, başka herhangi bir yere transfer edilecektir. Bunun üzerine çileden çıkan Komite yöneticilerinden Peter Bergson, Wise'a şöyle demişti: "Eğer yanan bir evin içinde olsaydınız, dışardaki insanların ne diye bağırmalarını isterdiniz; 'şu yananları kurtarın' diye mi, yoksa 'şu yananları Waldorf Astoria Oteli'ne götürerek kurtarın' diye mi?"[13]

Kısacası birtakım Siyonist liderler, Nazi vahşeti altında zulüm gören ve can veren soydaşlarına açıkça ihanet etmişlerdir. Bugün bu gerçek, radikal Siyonizme karşı çıkan Yahudiler tarafından ısrarla dile getirilmekte ve ihanetin hesabı sorulmaktadır.

Soykırımın Bazı Siyonistlerce Sömürülmesi

Yahudi soykırımı bir gerçektir. Asla unutulmaması, asla küçümsenmemesi gereken büyük bir insanlık trajedisidir. Bu, sadece Yahudilerin değil, tüm insanlığın acısıdır ve bu şekilde görülmesi gerekir.

Ancak soykırım gerçeğinin siyasi amaçlar veya ekonomik çıkarlar uğruna sömürülmesi, propaganda malzemesi yapılması asla kabul edilemez. Bu, soykırımda hayatlarını kaybedenlerin anısına yapılabilecek bir ihanettir. Hem de bunu yapanlar, bir zamanlar Nazilerle iş birliği yapmış olan radikal Siyonistler olunca...

İsrail'in resmi söylemlerine bakıldığında, neyi kastettiğimiz anlaşılabilir. İsrail, bilindiği gibi, 1967'den bu yana Arap topraklarını işgal altında tutan bir devlettir. Dahası bu işgali son derece acımasız yöntemlerle korumuş, özellikle Filistin halkına karşı uzun vadeli bir zulüm politikası yürütmüştür. İsrail'in bu tutumları aleyhinde Birleşmiş Milletler'de çıkarılan pek çok karar vardır.

İsrail söz konusu politikasını dengelemek, dünya kamuoyunda sempati kazanmak içinse, kimi zaman soykırımı öne sürmektedir. Naziler tarafından katledilmiş olan 5.7 milyon Avrupa Yahudisi'nin trajedisi, bazı radikaller tarafından kendi suçlarını hafifletmek için sözde psikolojik bir dayanak gibi kullanılmaktadır.

Bu yöntem, sadece İsrail yönetimindeki bazı kesimler tarafından değil, Batılı ülkelerdeki birtakım "İsrail lobileri" tarafından da kullanılmaktadır. Bu durum, konuya daha samimi yaklaşan Yahudiler tarafından da eleştirilmektedir.

Örneğin Fransa'daki *Ecole Pratique des Hautes Etudes* adlı eğitim kurumundaki Çağdaş Yahudi Tarihi Kürsüsü'nün Başkanı Esther Benbassa, 11 Eylül 2000 tarihli

Liberation gazetesinde yayınlanan yazısında, "**Yahudi soykırımının neredeyse bir din haline getirildiğini**" belirtmiş ve şöyle yazmıştır: "**Kendini soykırım mağduru konumuna sokma, her Yahudiyi eleştiriye karşı güvence altına alıyor ve böylelikle İsrail'i de eleştirilere karşı güvence altına alıyor.**"[14]

Yahudi soykırımının siyasi ve ekonomik bir propaganda aracı haline geldiği gerçeğini vurgulayan en önemli çalışma ise, New York Üniversitesi'nden Yahudi asıllı tarihçi Norman G. Finkelstein'in *The Holocaust Industry: Reflections on the Explotation of Jewish Suffering* (Soykırım Endüstrisi: Yahudilerin Acılarının Sömürülmesi Üzerine Düşünceler) adlı kitabıdır. Kendi öz anneannesi de Nazi toplama kamplarında tutsak olarak yaşamış bir soykırım mağduru olan Finkelstein, 2000 yılı basımı olan kitabında, soykırım kavramının gerek İsrail gerekse Batı'daki Yahudi örgütleri tarafından tam anlamıyla sömürüldüğünü anlatmaktadır.

Bilindiği gibi, II. Dünya Savaşı'nın ardından kurulan uluslararası mahkemelerin kararıyla, Almanya Nazi mağduru tüm Yahudilere büyük bir tazminat ödemiştir. Milyar dolarlarla ifade edilen bu tazminatın taksitleri, Almanya tarafından İsrail'e ve dünyanın farklı ülkelerindeki Yahudilere on yıllardır ödenmiştir ve halen ödenmeye devam etmektedir. Sadece Almanya değil, başta İsviçre olmak üzere çeşitli Avrupa ülkeleri, İsviçre'nin birer finans imparatorluğu niteliğindeki uluslararası bankaları, hatta Nazi işgali sırasında Yahudilere yardım etmeyen Doğu Avrupa ülkeleri de defalarca Nazi mağduru Yahudilere "tazminat" ödemişlerdir.

Finkelstein, *Holokost Endüstrisi* adlı kitabında, tüm bu tazminatların kullanılmasında çok büyük yolsuzluklar yapıldığını, Nazi mağduru Yahudilere verilmek üzere Almanya ve benzeri hükümetlerden çok büyük paralar alındığını, ancak bunların gerçek sahiplerine, yani Nazi mağduru Yahudilere değil, radikal Siyonist örgütlerin finansmanına kullanıldığını anlatmaktadır.

Örneğin Yahudi örgütleri geçtiğimiz yıllarda "Nazi kamplarında köle işçi olarak çalıştırılan Yahudilerin emeklerinin tazminatı" olarak Almanya'dan yeni bir ödeme istemişlerdir. Bu ödemeden yararlanacak Yahudilerin sayısı olarak verdikleri rakam ise 135 bindir. Oysa Finkelstein, resmi istatistiklere dayanarak, Nazi kamplarında işçi olarak çalıştırılmış olup halen hayatta bulunan Yahudilerin sayısının 14-18 bin civarında olduğunu açıklamaktadır. Arada kalan büyük fark, "tazminat" adı altında Siyonist örgütlerin kasasına aktarılmaktadır.[15]

Soykırımın sömürülmesine yönelik benzer bir eleştiri de, Amerikan Soykırım Anma Müzesi'nde (US Holocaust Memorial Museum) görevli olan Tim Cole tarafından yazılan *Selling the Holocaust: From Auschwitz to Schindler, How History is Bought, Packaged and Sold* (Soykırımı Satmak: Auschwitz'ten Schindler'e, Tarih Nasıl Satın Alınıyor, Paketleniyor ve Satılıyor) isimli kitapta yapılmaktadır. Cole, 1999 basımı kitabında, soykırımın ticari bir meta haline getirildiğini anlatmakta ve bunu şiddetle eleştirmektedir.

Sonuç

Bu bölümde Nazi Almanyası'nın Yahudilere karşı yürüttüğü soykırımı ana hatlarıyla inceledik. Kuşkusuz bu konuda daha yüzlerce cilt kitap yazılabilir ve Nazi vahşetinin detayları açıklanabilir. Ancak burada özetlediğimiz bilgiler dahi, Yahudi soykırımının tarihin büyük zulümlerinden biri olduğunu göstermeye yeterlidir.

Ancak bu noktada dikkatli olmak gerekir. Çünkü birileri, söz konusu zulmü sömürerek kendi siyasi veya ekonomik hedefleri için kullanma çabasındadır. Bunların böyle bir şey yapmaya hiç hakları yoktur, çünkü 1930'lu yıllar boyunca Nazilerle iş birliği yaparak antisemitizmi körükleyen, soykırım başladığında ise Avrupa Yahudilerini yüzüstü bırakanlar onlardır. Onlar, yani radikal Siyonistler, soykırımı kullanarak yeni bir soykırıma (İsrail'in Filistinlilere karşı yürüttüğü etnik temizliğe) dayanak bulmak amacındadırlar ki, bu asla kabul edilemez.

Radikal Siyonist propagandanın geçersizliğini göstermek içinse, iki önemli şeyi yapmak gerekir:

1) Nazilerle bazı Siyonistler arasındaki iş birliğini ortaya çıkarmak

2) II. Dünya Savaşı yıllarında yaşanan soykırımı, "sömürü malzemesi" olmaktan kurtarmak, tarihteki gerçek yerine oturtmak

Elinizdeki kitabın ilk bölümünde, Nazi- radikal Siyonist iş birliğini detaylarıyla incelemiştik. Bu bölümde ise, II. Dünya Savaşı yıllarında yaşanan soykırımı ele aldık. Ancak hem tarihsel gerçeklerin anlaşılması hem de konunun bir sömürü malzemesi olmaktan kurtarılması için, önemli bir gerçeği daha belirtmek gerekmektedir: Nazi vahşetinin mağdurları, sadece Yahudiler değildir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Unutulan Soykırımlar

Soykırımın anlatımındaki yanlışların başında, Nazi vahşetinin Yahudiler dışındaki hedeflerinin göz ardı edilmesi gelir. Oysa Naziler sadece Yahudilere değil; Çingeneler, Polonyalılar ve Slavlar gibi etnik gruplara, akıl hastalarına, sakatlara ve Katolikler veya Yehova Şahitleri gibi dini cemaatlere karşı da soykırım yürütmüşlerdir. Bu bölümde, söz konusu gruplara karşı yürütülen, ancak çoğu zaman konusu bile edilmeyen "unutulan soykırım"ları inceleyeceğiz.

Zavallı İnsanlara Korkunç Bir Vahşet: Özürlülerin Soykırımı

Çoğu insan, Nazi soykırımının Yahudilerin katledilmesi ile başladığını zanneder. Oysa Nazi katliamlarına Yahudilerden daha önce maruz kalmış bir grup vardır: Alman toplumu içindeki akıl hastaları, sakatlar ve kalıtsal hastalar. Tarihçi Henry Friedlander *The Origins of Nazi Genocide* (Nazi Soykırımının Kökenleri) isimli kitabında şöyle demektedir:

Savaş sonrası dünyada, Auschwitz 20. yüzyıldaki katliamın sembolü haline geldi. Ama Auschwitz, Nazilerin sadece en son ve en kusursuz imha merkeziydi. Gerçekte tüm imha operasyonu, daha önce, Ocak 1940'ta, en çaresiz insanların katledilmesi ile başlamıştı; bunlar özürlü hastalardı.[1]

Bu soykırımın nedenini anlamak için, Nazi ideolojisine bakmak gerekir. Bilindiği gibi, Nazizmin temelini ırkçılık oluşturur. Irkçılığın pratikteki uygulamalarından biri ise, "öjeni" sapkınlığıdır. İnsan ırkının aynen bir hayvan türü gibi "ıslah" edilmesini öngören batıl öjeni teorisi uyarınca, Naziler kendilerince "ırka zararlı" olarak kabul ettikleri tüm sakat ve kalıtsal hastalık sahibi insanları yok etmeye karar vermişlerdir.

Öjeni kavramı, Darwin'in evrim teorisiyle birlikte doğmuştu. Darwin, *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, bölümler boyunca "hayvan ırklarının ıslahı"ndan söz etmiş, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında ise insanların da bir hayvan türü olduğu yalanını öne sürmüştü. Darwin'in kuzeni Francis Galton ise, amcasının bu sapkın iddialarını bir adım ileri götürmüş ve öjeni teorisini formüle etmiştir.

Galton yanılgılarını ilk olarak 1869'da yayınlanan *Heredity Genius* (Kalıtsal Deha) adlı kitabında açıkladı. Kitapta İngiliz tarihinde tespit ettiği bazı sözde "deha"lardan söz ediyor ve bunların kendilerine has ırksal özellikler taşıdığı yanılgısını öne sürüyordu. Galton bu iddiasının ardından, İngiliz milleti içinde genetik olarak diğerlerinden üstün olan ayrı bir kanın bulunduğu ve bu kanın

korunması için önlemler alınması gerektiği batıl düşüncesini ileri sürüyordu. Galton'a göre, bu sapkın teori sadece İngilizler için değil, tüm ırklar için de geçerliydi.

Öjeni sapkınlığının Galton'dan sonra en hararetli savunucusu ise, Nazilerin fikri öncülerinden biri olarak kabul edilen Alman Darwinist biyolog Ernst Haeckel oldu. Haeckel, öjeni amacıyla cinayet işlenmesi vahşetini ilk kez açık açık dile getirdi: *Wonders of Life (Yaşamın Harikaları)* adlı kitabında, **"sakat doğan bebeklerin hiç vakit yitirilmeden öldürülmesi"** gibi insanlık dışı bir düşünceyi savundu ve bu bebeklerin henüz bir bilince sahip olmadıklarını ileri sürerek sözde "bunun bir cinayet sayılmayacağını" iddia etti.[2] Haeckel sadece sakat doğan bebeklerin değil, toplumun sözde evrimine engel olan tüm hasta ve sakat insanların "evrim yasaları" gereğince ayıklanması gibi bir vahşeti istemiştir. Hastaların tedavi edilmesine karşı çıkmış, kendince bu tedavinin doğal seleksiyonu engellediğini ileri sürerek şöyle yazmıştır:

İyileşmesi mümkün olmayan yüz binlerce hasta, örneğin akıl hastaları, cüzzamlılar, kanser hastaları yapay olarak hayatta tutulmakta, ama bu kendilerine veya toplumun geneline hiçbir yarar getirmemektedir... Bu kötülükten kurtulabilmek için, yetkili bir komisyonun kararı ve gözlemiyle **hastalara hızlı ve etkili bir zehir verilmelidir.**[3]

Haeckel'in teorisini kurduğu bu vahşet, Nazi Almanyası tarafından uygulamaya konacaktı.

Naziler, sosyal-Darwinizm aldatmacasının kusursuz uygulayıcıları olarak, öjeni sapkınlığını da aynen benimsediler. Nazilerin özürlü ve hasta insanlara karşı yürüttükleri soykırımı anlatan ve Disability Rights Advocates (Özürlü Hakları Savunucuları) adlı uluslararası kuruluş tarafından hazırlanan *Forgotten Crimes* (Unutulmuş Suçlar) adlı raporda, Nazilerin bu mazlum insanlar hakkındaki cani bakış açısı şöyle anlatılır:

Özürlülüğü her toplumda var olan yaşamın doğal bir yönü olarak kabul etmek yerine, Alman (Nazi) ideolojisi özürlülüğü bir tür dejenerasyon işareti olarak görüyor ve neredeyse tüm özürlü insanları "yaşamaya hakkı olmayan hayatlar" olarak tanımlıyordu. Her türlü özürlü insan; depresyon geçirenler, felçliler, kanserliler, organları eksik özürlüler, "yavaş öğrenenler" (zeka özürlüler), sağırlar ve körler, bunların hepsi Naziler tarafından "faydasız yiyiciler" olarak damgalanmıştı. (Bu) özürlü insanlar, Hitler'in üstün bir ırk yaratma çabasının ilk hedefi oldular. Özürlü insanların yok edilmesi, Nazilerin Aryan ırkını "saflaştırma" planının merkezi bir öğesi oldu.[4]

Nazilerin özürlü insanlara karşı uyguladığı soykırımın ilk aşaması, "kısırlaştırma" oldu.

1933'ten II. Dünya Savaşı'nın başladığı 1939 yılına kadar, söz konusu kısırlaştırma politikası büyük bir acımasızlıkla yürütüldü. Yüz binlerce özürlü insan,

kaldıkları hastane veya kliniklerden veya evlerinden toplanarak "sterilizasyon merkezleri"ne götürüldü ve zorla ameliyat edildi. Son derece acımasız ve hoyratça yürütülen bu operasyonlar sonucunda bazı hastalar ölmüş, çoğu aylar süren korkunç acılar yaşamış, dahası pek çoğu da yaşadıkları olayın psikolojik etkisinden yıllar boyu kurtulamamıştır. Savaş sonrasında yapılan bir araştırma, kısırlaştırma mağdurlarının bazılarının, olaydan on yıl kadar sonra bile şiddetli sancılar çektiklerini, üçte birinin de hala şiddetli bir psikolojik travma yaşadıklarını göstermiştir.[5]

Kısırlaştırmanın ardından, Hitler'in kurmaylarına verdiği ve Aktion T-4 olarak bilinen bir talimatla özürlülerin katledilmesine başlandı:

Hitler'in stratejisi aşama aşama ilerledi. Önce kısırlaştırma başladı. 1933'ten itibaren 400 binden fazla özürlü insan zorla kısırlaştırıldı… Daha sonra Aktion T-4 olarak bilinen resmi öldürme programı başladı. Bu program özel olarak özürlü insanlar için tasarlanmıştı. Nazilerin Yahudiler için kullanacakları imha yöntemleri, örneğin "duş odaları"na sokulan insanların burada karbon monoksit ile zehirlenmesi, ilk önce özürlülere yönelik programda geliştirilmiş ve en verimli hale getirilmişti. Sonuçta, Aktion T-4 programı çerçevesinde 275 binden fazla özürlü insan katledildi. Bu rakama, Aktion T-4 resmen sona erdikten sonra toplama kamplarında yaşamlarını yitiren özürlüler dahil değildir. Savaş sırasında da, sayıları bilinmeyen daha pek çok özürlü insan Naziler tarafından işgal ve istila edilen bölgelerde öldürüldü. Naziler hakimiyetleri altındaki bölgeleri büyüttükçe, ırklarına, dinlerine ve siyasi görüşlerine aldırış etmeksizin, özürlü erkekleri, kadınları ve çocukları katlettiler.[6]

Nazi ideolojisi ile beyni yıkanmış olan doktorlar ve diğer pek çok resmi görevli, bu akıl almaz vahşeti adeta bir "görev bilinci" ile gerçekleştirmiştir. Nazizmin özündeki sosyal-Darwinist öğretinin toplumda yaygınlaşmasının, din ahlakının insanlara emrettiği şefkat, merhamet gibi ahlaki erdemlerin kaybolmasının doğal bir sonucu olmuştur bu durum. Aşağıdaki alıntı, Nazilerin Aktion T-4 programı çerçevesinde özürlüleri katletmek için kurdukları altı merkezden biri olan Hadamar'da yaşanan bir olayı aktarmakta ve Nazi ideolojisinin Alman toplumunu ne hale getirdiğini gözler önüne sermektedir:

Örneğin (altı temel katliam merkezinden biri olan) Hadamar'da özürlülere yönelik katliam, bürokratik bir düzen ve "verimlilik" içinde gerçekleştirilmiştir. Bu operasyonun yürütülmesi için moralin yüksek tutulmasına önem verilmiştir. Hem "verimliliğin" yüksek tutulması hem de hastane görevlilerinin moral düzeyinin optimumda korunması için, hastane yöneticileri öldürme programının önemini sık sık vurgulamışlardır. 1941 yazında, Hadamar'ın sağ tarafındaki lobide yapılan seremoni, öldürme programında önemli bir kilometre taşı oluşturur. Tüm hastane personeli davete katılmış, kendilerine içki ikramı yapılmıştır. Giriş eğlencelerinden sonra, tüm katılanlar hastanenin bodrum katına davet edilmiş ve "on bininci hastanın yakılması" anısına yapılan törene dahil olmuşlardır. Maktulün cesedi taze

çiçeklerle ve küçük Nazi bayraklarıyla süslenmiş ve doktorlardan biri Hadamar'da yürütülen işin önemi hakkında katılımcılara kısa ve duygusal bir konuşma yapmıştır. Daha sonra ceset yakılmış, bazı katılımcılar, ölen kişinin ruhuna yönelik ancak alaycı "anma konuşmaları" yapmışlar, diğerleri bunları gülerek dinlemiş sonra da Polka müziği eşliğinde bir parti verilmiştir.[7]

Sakat ve zeka özürlü çocuklara ve bebeklere karşı yürütülen katliam ise ayrı bir felakettir. Her ne kadar bu yönde bir "çalışma" 1933'ten beri yürütülüyor olsa da, bu konu asıl olarak Ciddi Kalıtsal Hastalıklar Hakkında Bilimsel Araştırma İçin Reich Komitesi (Reich Committee for Scientific Research of Serious Illness of Hereditary and Protonic Origin) adlı kurumun 18 Ağustos 1939'da yayınladığı "çocuk ötenazisi" isimli kararla hız kazanmıştır. Bu kararda, "ciddi kalıtsal hastalıklara" sahip olduğundan şüphe duyulan 3 yaşın altındaki tüm bebeklerin ve yeni doğanların komiteye bildirilmesi emredilmiştir. Söz konusu "ciddi kalıtsal hastalıklar", Down Sendromu, fiziksel deformasyonlar, felç gibi kategorileri içermektedir. Bu hastalıklara sahip oldukları şüphesiyle "rapor edilen" bebekler, doktor kontrolünden geçirilmiş ve çoğunun hastalığı tespit edilerek, evrakları (+) işaretiyle işaretlenmiş ve öldürme merkezlerine gönderilmişlerdir. Dönemin Nazi doktorlarından Dr. Karl Brandt "bu bebekleri toplamanın amacı, onları doğumlarından hemen sonra olabildiğince çabuk şekilde imha etmekti" demektedir. Almanya'nın farklı bölgelerindeki hastanelerde toplam 30 "çocuk ötenazi bölümü" açıldığı ve bunların her birinde yüzlerce bebeğin katledildiği bilinmektedir.

Bebeklerin öldürülmesi, bazen kalbe zehir enjekte edilmesiyle gerçekleştirilmiştir. Ancak bazı Nazi doktorları daha da canavarca davranmış ve bebekleri aç bırakarak yavaş yavaş ve acı çekerek ölmelerini sağlamışlardır. Bunlardan biri olan Dr. Hermann Pfannmuller'in, yönetimindeki hastaneyi üstlerine gezdirirken, açlıktan can çekişmekte olan bir bebeği ayaklarından tutarak havaya kaldırdığı ve "bunun daha birkaç günü var" dediği aktarılmaktadır.[8]

Bu insanlık dışı, şeytani vahşetin en kötü yönlerinden biri ise, büyük ölçüde "unutulmuş" olmasıdır. Disability Rights Advocates (Özürlü Hakları Savunucuları) adlı kuruluşun raporunda, bu gerçek şöyle vurgulanmaktadır:

Soykırım hakkında son yıllarda büyük ölçüde artmış olan ilgiye rağmen, Nazi rejiminde özürlü erkeklere, kadınlara ve çocuklara yapılan büyük vahşetler konusunda hala sessizlik sürmektedir. Nazi döneminde özürlü insanlara yapılan gaddar ve sistemli zulüm, hem tarihsel araştırmalarda hem de soykırım hakkındaki kollektif hafızamızda büyük ölçüde göz ardı edilmiş ve önemsizleştirilmiştir. Bunun sonucu, bu vahşetler hakkında yaygın bir bilgisizliktir ve bu bilgisizlik politikacıların, akademisyenlerin ve medyanın ilgisizliği ile beslenmektedir... Bazı insanlar, çok yanlış bir şekilde, katledilen özürlü sayısının göreceli olarak az olduğunu sanmaktadır. Oysaki kesin deliller, hem Almanya'da hem de Naziler tarafından ele geçirilen bölgelerde özürlü insanların köle işçi haline getirildiğini,

mallarının yağmalandığını ve katledildiğini göstermektedir. Diğer katledilenlerin, örneğin Yahudilerin, acı çektiği ve kaybettiği gibi, özürlüler de acı çekmiş ve kaybetmiştir...

(Ancak) bugün dünyada özürlülerin soykırımını özel olarak ele alan bir müze ve anı merkezi yoktur... Dahası, yüzlerce uluslararası soykırım müzesi bulunmasına rağmen, bunların içinde özürlüler hakkında birkaç cümleden başka bilgi veren kaynak dahi yok gibidir. Çoğu soykırım sırasında özürlülere uygulanan vahşetlerden tek kelime dahi söz etmemektedir... Özürlüler hiçbir savaş tazminatı da almamışlardır.[9]

Kısacası Nazi vahşetinin önemli bir boyutunu oluşturan "özürlü soykırımı" büyük ölçüde unutulmuş durumdadır. Bunun tehlikeli sonuçlarından biri, bu konudaki hassasiyetin kaybolmasıdır ve Nazi cinayetlerini tekrarlama hayalleri kuran neo-Naziler bu boşluktan yararlanmaya çalışmaktadırlar. Dahası, özürlülere yönelik olumsuz bakış açısının temeli olan sosyal-Darwinist sapkın mantık hala hakimdir ve bu da durumu ciddileştirmektedir. Disability Rights Advocates (Özürlü Hakları Savunucuları) adlı kuruluşun *Forgotten Crimes (Unutulmuş Suçlar)* adlı raporunda (bu rapor daha sonra kitap haline getirilmiştir), "özürlü düşmanlığı"nın Almanya'da ne yazık ki hala etkili olduğu şöyle açıklanmaktadır:

Günümüzdeki Alman toplumunda da, pek çok özürlü insan ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmekte ve ekonomik bir yük ve bir huzursuzluk nedeni sayılmaktadırlar. Bu ayrımcı bakış açısı, özürlüleri hedef alan şiddet olaylarına yol açmıştır ki, bunlar toplum içinde tartaklama, hakaret, taciz, saldırı, dövme ve hatta öldürmelere kadar varabilmektedir. Neo-Naziler (Dazlaklar) bu saldırıları yürütenlerdir. Raporlar, dazlakların kör bir adamı öldüresiye dövdüklerini, beş sağır çocuğu döverek ciddi şekilde yaraladıklarını, tekerlekli sandalye kullanan bir adamı merdivenlerden aşağı yuvarladıklarını ve "Dachau'da sizi unutmuş olmalılar" veya "Hitler olsaydı, şimdiye çoktan gaz (odalarına) gitmiştiniz" şeklinde sloganlar attıklarını bildirmektedir. *İngiliz Özürlü İnsanlar Organizasyonları Konseyi* dergisinin bildirdiğine göre, 1000 kadar özürlü Alman vatandaşı bir yıl içinde fiili olarak veya sözle saldırıya uğramıştır.[10]

Bu acı gerçekler bizi önemli bir sonuca götürür. Özürlü soykırımı asla unutulmamalı, "bir daha asla" sloganı özürlüler için de zihinlere yerleştirilmeli, özürlülerin haklarının korunması için tüm dünya çapında çok daha etkili bir strateji yürütülmelidir.

Çingene Soykırımı

Unutulan bir başka soykırım, Çingenelere yönelik Nazi vahşetidir.

Nazilerin ırkçı ideolojisi, sadece Yahudileri değil, Çingeneleri de "yok edilmesi gereken sözde aşağı ırklar" kategorisine dahil ediyordu. Nazilerin iktidara gelmesiyle birlikte, Almanya'da yaşayan Çingeneler üzerinde de baskı politikası başladı. Sanat yetenekleriyle ve özgün yaşam tarzlarıyla dünyanın pek çok ülkesinde kültürel bir renk olarak kabul edilen ve hoşgörülen Çingeneler, Nazi Almanyası'nda insanlık dışı bir nefretin hedefi oldular.

Nürnberg Kanunları'nın hazırlayıcılarından olan Dr. Hans Globke 1936 yılında yaptığı açıklamayla, "Çingenelerin yabancı bir ırk" olduğunu söyledi. 14 Aralık 1937'de yayınlanan bir karar ise Çingeneleri "iflah olmaz suçlular" olarak tanımladı ve Alman toplumundan izole edilmelerini karara bağladı. 1938'in başından itibaren, Çingeneler Nazi görevlileri tarafından yakalanıp toplama kamplarına gönderilmeye başladılar. Daha sonra Alman Sağlık Bakanlığı'nın Irk Araştırmaları Bölümü'nden Eva Justin hazırladığı bir doktora tezinde, Çingeneleri "Alman ırkının saflığı için çok büyük bir tehlike" olarak tanımladı. Buchenwald kampında Çingeneler için özel bir bölüm oluşturuldu. Mauthausen, Gusen, Dautmergen, Natzweiler ve Flossenburg kamplarına gönderilen Çingenelerin de çoğu buralarda katledilecekti.

Bir yandan da Çingenelere yönelik zoraki bir kısırlaştırma programı uygulamaya kondu. Dusseldorf-Lierenfeld'teki bir hastanede yapılan ameliyatlarda, Çingene olmayan erkeklerle evlenen Çingene kadınlar zorla kısırlaştırıldı. Bazıları kısırlaştırma sırasında hayatlarını yitirdiler. Özellikle de hamile kadınlar üzerinde yapılan kısırlaştırma ameliyatlarının çoğunda hastalar öldü.[11]

1938 yılında Nazi Almanyası'nın ikinci adamı olan SS Şefi Himmler "Çingene sorunu"na el koydu ve daha önceden Münih'te bulunan Çingene İşleri Merkezi'ni Berlin'e taşıttı. Bundan sonra Çingenelerin imhası da, aynı Yahudilerin imhası gibi, Nazi Almanyası'nın hedeflerinden biri haline gelecekti.

Çingenelerin toplu imhası 1941 Yazı'nda başladı. Bu dönemde Çingeneleri bulmak, öldürmek ya da toplama kamplarına göndermek için özel Einsatzgruppe timleri kuruldu. Almanya'dan on binlerce Çingene (kadın, yaşlı, çocuk ve bebek dahil) Polonya'ya ve oradan Belzec, Treblinka, Sobibor ve Majdanek toplama kamplarına gönderildiler. Hollanda, Fransa ve Belçika'dan yola çıkarılan 30 bine yakın Çingene de Auschwitz'e gönderildi. Bu insanların çok büyük bir bölümü Naziler tarafından öldürüldü. Auschwitz Müzesi Tarih Bölümü Müdürü Dr. Franciszek Piper'e göre, Auschwitz'in bir parçası olan "Birkenau'ya 23 bin Çingene transfer edilmiş ve bunların 21 bini öldürülmüştü. Auschwitz kumandanı Rudolf Hess'in anılarında yazdığı gibi, öldürülen bu Çingenelerin arasında "çok sayıda çocuk, yaşı neredeyse yüze varan ihtiyarlar ve hamile kadınlar" vardı.

Çingeneler de aynı Yahudiler gibi Nazilerin toplu imha planının hedefi oldular. Yahudilere uygulanan tüm katliam araçları Çingenelere de uygulandı. Einsatzgruppe timleri, Çingeneleri de buldukları yerde öldürdüler. UNESCO yayınları arasında yer alan

"Nazi Terörünün Mağduru Çingeneler" başlıklı bir makalede, bu konuda şu bilgiler verilir:

Polonya'da ve Sovyetler Birliği topraklarında Çingeneler hem ölüm kamplarında hem de açık arazide katledilmişlerdir... Nazilerin geçtikleri her yerde Çingeneler tutuklanmış, sürülmüş ve öldürülmüştür. Yugoslavya'da Yahudilerin ve Çingenelerin idamları 1941 Ekimi'nde ormanlık alanlarda yürütülmüştür. Köylüler, idam yerlerine götürülmek için kamyonlara yüklenen çocukların ağlayışlarını ve çığlıklarını hala hatırlamaktadırlar.[12]

Ne kadar Çingene'nin Naziler tarafından öldürüldüğünü tespit etmek zordur. Yine de rakamlar bir fikir vermektedir. Tarihçi Raoul Hilberg'e göre soykırım öncesinde Almanya'da 34 bin Çingene vardır ve bunların çok büyük bölümü öldürülmüştür. Rusya, Ukrayna ve Kırım'daki katliamlardan sorumlu olan Einsatzgruppen raporlarına göre ise, bu ülkelerde yaklaşık 300 bin Çingene katledilmiştir. Yugoslav makamlarına göre, sadece Sırbistan sınırları içinde 28 bin Çingene öldürülmüştür. Polonya'da katledilenler içinse tahmin dahi yapılamamaktadır. Tarihçi Joseph Tenenbaum, toplamda en az 500 bin Çingenenin Naziler tarafından öldürüldüğünü bildirmektedir.

Bu büyük trajediye rağmen, Çingene soykırımı çoğu zaman görmezden gelinmektedir. Soykırımı anlatan kitaplarda, filmlerde, makalelerde Çingene soykırımı ya hiç belirtilmemekte veya önemsiz bir konu gibi geçmektedir. ABD Texas'taki "Roman (Çingene) Arşiv ve Dokümantasyon Merkezi"nden Ian Hancock'un belirttiği gibi, "Çingene soykırımını küçültmeye yönelik bir eğilim" vardır.[13]

Oysa Çingenelere yapılan muamele ile Yahudilere yapılan muamele arasında fark yoktur. Her iki grup da 1936'daki Nürnberg Kanunları tarafından Alman toplumundan dışlanmıştır. Nazilerin toplu imha kararı da yine her iki grubu birden hedef almıştır. Soykırım konusunda en yetkili Nazilerin arasında yer alan Adolf Eichmann, "Yahudi sorunu ile Çingene sorununun birlikte ve aynı anda çözülmesi gerektiğini" yazmıştır ki, bu her iki halkın da yok edilmesi anlamına gelmektedir. Gerek toplama kamplarında gerekse işgal altındaki bölgelerde, Çingeneler de aynı Yahudiler gibi acımasızca katledilmiştir.[14]

Polonyalılara Yönelik Soykırım

Nazilerin toplu imha politikasına en çok hedef olan uluslardan biri de Polonyalılardır. II. Dünya Savaşı boyunca Naziler toplam 6 milyon Polonya vatandaşını öldürmüşlerdir. Bunların 3 milyonu Yahudi, diğer 3 milyonu ise Katolik Polonyalılardır. Ancak Katolik Polonyalıların dramı, çoğu kez unutulmakta veya göz ardı edilmektedir.

Hitler'in Polonyalılara olan nefreti, hem onları kendince "aşağı insanlar" (Untermenschen) olarak kabul etmesi hem de Almanların "yaşam alanını" (Lebensraum) işgal ettiklerini düşünmesinden kaynaklanıyordu. Bu nedenle ilk askeri saldırısını da Polonya'ya karşı başlattı. 22 Ağustos 1939 günü, Alman Orduları aniden Polonya'yı işgal etmeye başladılar ve zaten bu da II. Dünya Savaşı'nın başlangıcı oldu. Hitler işgalden birkaç gün önce komutanlarına şu emri vermişti: **"Hiç acımaksızın, Polonya kökenli veya Lehçe konuşan tüm erkekleri, kadınları ve çocukları öldürün. Sadece bu şekilde ihtiyaç duyduğumuz yaşam alanını elde edebiliriz."**[15]

Nazi orduları Polonya'yı birkaç haftada tamamen ele geçirdiler ve Hitler'in emri uyarınca sistemli bir soykırıma giriştiler. Tüm toprak sahipleri mallarından edildi ve karne uygulaması getirildi. Alman ırkına benzer özellikler taşıyan Polonyalı çocuklar ailelerinden zorla alındı ve asker olarak eğitilmek için Almanya'ya gönderildi. Buna karşın Polonya'nın entelektüel kesimine karşı tam bir katliam başladı. Yüzlerce cemaat lideri, belediye başkanı, bürokrat, rahip, öğretmen, hakim, senatör ve doktor halk önünde idam edildi. Diğer on binlerce eğitimli insan toplama kamplarına gönderildi ve buralarda yaşamını yitirdi. Savaş boyunca Polonya doktorlarının %45'ini, avukatlarının %57'sini, öğretim üyelerinin %40'ını, teknisyen ve mühendislerinin %30'unu ve din adamları ile gazetecilerinin çok büyük bölümünü kaybetti.

Hitler bir yandan da Polonya kültürünü yok etmek istiyordu. Tüm ortaokullar ve kolejler kapatıldı. Lehçe yayın yapan tüm gazeteler kapatıldı. Kütüphaneler ve kitap dükkanları yakıldı. Polonya kültürüne ait tüm yazılı kaynaklar ve sanat eserleri tahrip edildi. En çok da Polonyalı din adamları hedef alındı. Kiliseler ve diğer dini kurumlar yakılıp-yıkıldı. Rahiplerin büyük bölümü tutuklanarak toplama kamplarına gönderildi. Cadde ve şehir isimleri bile değiştirildi; eski Lehçe isimlerin yerine yeni Almanca isimler verildi. Hitler, Polonya'ya ait olan herşeyi yok etmek istiyordu.

Sonuçta Naziler tam 6 milyon Polonya vatandaşını katlettiler. Bunların yarısını Yahudiler, diğer yarısını da Katolik Polonyalılar oluşturuyordu. Auschwitz ve diğer ölüm kamplarında ilk hayatını kaybedenler, söz konusu Katolik Polonyalılardı.

Tarihçi Richard C. Lukas, "o kadar çok Polonyalı toplama kamplarına gönderilmiştir ki, neredeyse her Polonyalı ailenin bu kamplarda işkence görmüş veya öldürülmüş bir yakını vardır" diye yazmaktadır.[16]

Polonyalı Katolikler dışında, Almanya'daki pek çok dindar Katolik, özellikle de rahipler Nazi soykırıma hedef olmuşlardır. Hıristiyanlıktan nefret eden ve Alman toplumunu Hıristiyanlık öncesi putperest kültüre döndürmek isteyen Naziler, Katoliklere baştan beri antipatiyle bakmışlar, iktidara geldikten sonra da pek çok din adamını toplama kamplarına göndermişlerdir. Dachau toplama kampında din adamları için özel bir bölüm oluşturulmuş ve buraya binlerce rahip gönderilmiştir. Bu insanların çok azı kurtulabilmiştir; bazıları vurulmuş, çoğu da hastalık veya

açlıktan yavaş yavaş ölerek can vermiştir. Aynı şekilde Yehova Şahitleri de, Nazi Almanyası'na bağlılık yemini etmeyi inançlarına aykırı buldukları için, Almanya'da veya Almanya'nın işgali altındaki bölgelerde yakalanmış, toplama kamplarına gönderilmiş ve katledilmişlerdir.[17]

Tüm Diğer Hayatını Kaybedenler

Buraya kadar incelediklerimizin de gösterdiği gibi, Nazi vahşeti sadece Yahudileri değil, diğer pek çok etnik grubu da hedef almıştır. Bunun temelinde, Hitler'in "Lebensraumpolitik" adı verilen ırkçı teorisi yatar. Bu kavram, "yaşama alanı politikası" anlamına gelmektedir. Kastedilen "yaşama alanı", Alman nüfusu için gerekli olduğu düşünülen yeni topraklardır: Hitler Almanya'nın, Alman milletine yeterli bir toprak oluşturmadığını, Ari ırkın burada "sıkıştığını" ileri sürmüş ve Doğu ülkelerinin topraklarının ele geçirilmesi ve burada Almanlar için yeni bir "yaşama alanı" kurulması gerektiğini iddia etmiştir. Söz konusu yaşama alanları için seçilen topraklar ise, Polonya, Ukrayna gibi Doğu ülkeleridir. Bu ülkelerin genelde Slav kökenli olan halkları, Almanlar için "yaşama alanı" açılması için imha edilecektir.

Nazi dokümanları, sadece Sovyetler Birliği sınırları içinde kalan "yaşam alanları"nın 75 milyon kişilik bir nüfusa sahip olduğunu ve Nazilerin bu nüfusu 30 milyona indirmeyi hedeflediklerini göstermektedir. Bu 30 milyon, "yaşam alanları"na yerleştirilecek olan Almanların ihtiyaçlarını karşılamak üzere köle işçi olarak çalıştırılacaktır. Naziler, geriye kalan "fazla" 45 milyon insanı ise daha doğuya sürmeyi veya farklı imha yöntemleriyle öldürmeyi amaçlamışlardır.

Nazilerin işgal ettikleri bölgelerde sivil halka karşı gerçekleştirdikleri katliamlar, bu planı uygulamaya koyduklarını göstermektedir. Bu katliamların bir gerekçesi, sivil halkın "partizanlara destek vermeleri"dir. (Partizanlar, işgal edilen ülkelerde Nazilere karşı kurulan direniş birlikleridir.) Herhangi bir köy veya kasaba nüfusunun tümü, partizanlara destek oldukları iddia edilerek topluca öldürülmüştür. Tarihçi H. Kuhnrich'in hesaplamasına göre, "anti-partizan savaşı" sonucunda 5.900.225 kişi öldürülmüştür. Bunların 4.5 milyonu Ukraynalıdır.

1939 ve 1945 yılları arasında savaş haricinde öldürülen Polonyalıların sayısı 6 milyonu aşmaktadır. (Bunların 3 milyonu Yahudi, 200 bini Çingene, kalanı Polonyalı Hıristiyan Slavlardır.) Polonyalı entelektüellerin neredeyse tümü katledilmiştir. Yugoslavya'da öldürülen sivil sayısı 1.2 milyon civarındadır ki, bu da ülke nüfusunun %9'unu oluşturmaktadır. (Savaş sırasında öldürülen 300 bine yakın Yugoslav asker veya milis bu rakamın dışındadır.)

Sovyetler Birliği en ağır kayıpları vermiştir. 10 Mayıs 1943'e dek Naziler toplam 5 milyon 400 bin Sovyet askerini tutuklamışlardır ve bunların 3.5 milyonu açlıktan, soğuktan donarak, vurularak, asılarak veya toplama kamplarında imha

edilerek yaşamlarını yitirmiştir. Almanlar 1944'te Sovyet topraklarından tamamen çekildiklerinde, Ukrayna'nın daha önceden 42 milyon olan nüfusu 27.4 milyona inmiştir ki, bu da 14.6 milyonluk bir fark anlamına gelir. Bu rakam, göçler ve savaş sırasında tutsak alınıp sonradan hayatta kalanlar çıkarılırsa, yaklaşık 7 milyon ölü anlamına gelmektedir. Toplamda Sovyetler Birliği sınırları içinde yaşayan 11 milyon insan, Nazilerin toplu imha ve soykırım politikası neticesinde hayatlarını kaybetmişlerdir.[18]

Sözünü ettiğimiz tüm bu katliamlar hesaplandığında ise, **Nazilerin sivil insanlara yönelik katliamları sonucunda, toplam 26 milyon insanın hayatını yitirdiği ortaya çıkmaktadır.** Bu 26 milyonun 6 milyonu Yahudi, 750 bin kadarı Çingene, kalan kısmı ise Polonya, Ukrayna, Rusya, Yugoslavya gibi ülkelerde yaşayan Slavlardır.

II. Dünya Savaşı'ndaki tüm can kayıplarının toplamı ise, 55 milyon gibi akıl almaz bir rakama ulaşmaktadır. (Bu rakam sivil ve asker tüm kayıpları içermektedir.)

İşte bu nedenledir ki, bazı araştırmacıların "Yahudi dışlamacılığı" dedikleri yaklaşım, yani Nazi vahşetini sadece Yahudilere yönelik gibi gösteren ve diğer mağdurları göz ardı eden yorum, son derece yanlıştır. Bu yorum, başta belirttiğimiz gibi, soykırım trajedisinden siyasi bir çıkar elde etmeyi amaçlayan radikal Siyonist hareketin bir ürünüdür ve son derece gayriahlakidir. (Bu radikal Siyonistlerin, Nazilerle olan iş birliği de unutulmamalıdır.)

Bizce, soykırım konusundaki doğru yaklaşım, şu temel gerçeklere dayanmalıdır:

1) Nazi Almanyası tarihin gördüğü en zalim ve acımasız rejimlerden biridir. Bu rejimi ortaya çıkaran ırkçı ve faşist ideolojinin bir kez daha hortlamaması, insanlığa tekrar felaketler getirmemesi için dünya çapında bir iş birliği yürütülmelidir.

2) Yahudiler, Nazi vahşetinden en çok payını alan gruptur. Naziler 5.7 milyon masum Yahudiyi kadın-çocuk ayrımı gözetmeksizin alçakça katletmişlerdir. Benzeri bir trajedinin asla yaşanmaması için yine tüm dünya çapında bir iş birliğine gidilmeli, Yahudi düşmanlığı yapan gruplara karşı ortak bir kültürel kampanya yürütülmeli, bu habis ideoloji ebediyen yok edilmelidir.

3) Nazi vahşetinin diğer mağdurları asla unutulmamalı, "Yahudi dışlamacılığı" adı verilen yoruma itibar edilmemelidir. Naziler akıl hastaları, sakatlar, Çingeneler, dindar Katolikler, Polonyalılar, Slavlar gibi pek çok farklı inanç ve milletten insanı da yok etmeye çalışmışlardır. Hepsi aynı şekilde anılmalıdır. Herhangi bir grubun acısı bir diğerinden daha az veya önemsiz değildir.

4) Hiç kimse, soykırımı siyasi amaçları için kullanmaya çalışmamalıdır. Bundan kasıt, özellikle bazı Siyonistler ve İsrail devleti içinde yer alan birtakım radikal gruplardır. Nazilerin 5.7 milyon Yahudi'yi katletmiş olmaları, Yahudilere başka insanları (örneğin Filistinlileri) katletme hakkı vermez. Soykırım trajedisi, İsrail'in Ortadoğu'da oluşturduğu trajedileri affettirmek için kullanılamaz. Bu

şekilde davranmak, soykırımda hayatlarını kaybedenlerin anısına yapılabilecek en büyük saygısızlıktır.

5) İsrailliler ve dünyanın diğer ülkelerinde olup da radikal Siyonist ideolojiyi benimseyen Yahudiler, "Soykırımın Perde Arkası"ndaki gerçek ile yüzleşmelidirler: Soykırım döneminin radikal Siyonistleri, Naziler ile iş birliği yapmışlardır. Kendi menfaatleriyle uygun düştüğü durumlarda Nazileri el altından desteklemişler, Yahudilerin soykırımdan kurtulmasını ise "Yahudi kanı akması, savaş sonrasında bize gerekecektir" diyerek engellemişlerdir. Bazı dindar Yahudiler veya Yahudi entelektüeller tarafından dile getirilen ve hesabı sorulan bu gerçek, daha açık bir biçimde ortaya konmalı ve tartışılmalıdır.

O takdirde, İsrail yönetiminde yer alan bazı çevrelerin de dünya görüşlerini sorgulamaları ve Filistinlilere yaşam hakkı tanımayan ırkçı bir Siyonizm anlayışı yerine, Filistinlilerle barış içinde yaşamayı öngören barışçıl ve insancıl bir Siyonizm anlayışını kabul etmeleri gereklidir. Ortadoğu barışına giden yol, buradan geçmektedir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
İsrail'in
Antisemitizm Politikası

Kitabın bu bölümünde İsrail Devleti'nin izlediği bazı politikaları ele alacağız. Bu konuyu detaylı olarak incelemeye geçmeden önce şunu hatırlatmak gerekir ki, İsrail Devleti'nin politikalarını bir bütün olarak ele almak ve bir bütün olarak eleştirmek çok doğru bir yaklaşım değildir. Diğer pek çok devlet için geçerli olduğu gibi, İsrail Devleti'nin politikasını da yönlendiren çok farklı unsurlar vardır. Burada ele alınan ve deşifre edilen politika ve uygulamalar ise İsrail derin devletinin içinde yer alan radikal çevrelerin sapkın faaliyetleridir. Bu çevreler, radikal Siyonist ideolojinin etkisi altında kalan, Muharref Tevrat'ın yanlış yorumlarına dayanarak Yahudiler dışındaki tüm insanları aşağılık gören, onlara zulmetmeyi makul karşılayan, dünyaya hükmetme hedefinde olan, tüm bu nedenlerle de barışın önündeki en önemli engeli teşkil edenlerdir. Dolayısıyla bu bölümde yer verilen bilgilerin de bu bakış açısıyla incelenmesi gerekir.

Kitabın ilk bölümünde, siyasi Siyonizmin bazı önderlerinin İsrail Devleti'ni kurabilmek için 20. yüzyılın başından itibaren uygulamaya koydukları radikal Siyonizm-antisemitizm iş birliğini incelemiştik. Kuşkusuz bu iş birliğinin en çarpıcı örneği Nazi Almanyası ve birtakım Siyonistler arasındaki ilişkilerdi. Söz konusu Siyonistlerin amacı, her ne pahasına olursa olsun Avrupalı Yahudileri Filistin'e göndermek ve orada bir Yahudi Devleti'nin kurulmasını sağlamaktı.

Bu politika iki ayrı boyutta başarıya ulaştı. Öncelikle, gerçekten de çok sayıda Yahudi, Nazilerin antisemitizm politikasının bir sonucu olarak Filistin'e göç etti. Başarının ikinci boyutu ise, psikolojik yöndeydi: Tüm dünya, II. Dünya Savaşı sırasında tarihin gördüğü en büyük katliama uğrayan Yahudilerin, Filistin'de bir ulusal devlet kurmasını kabullenebilir hale gelmişti.

Sonuçta 1948 yılında İsrail Devleti kuruldu. Ama bu küçük devlet, bazı Siyonist liderlerin hayalindeki devlet değildi. Birleşmiş Milletler, Filistin'i yaklaşık %50 toprağa sahip iki ayrı devlete; bir Yahudi bir de Arap devletine bölmüştü. Ancak İsrail Devleti ilan edilir edilmez başlayan Arap-İsrail Savaşı'nın ardından Yahudi Devleti topraklarını genişletti ve Batı Şeria ile Gazze Şeridi hariç tüm Filistin topraklarını 1948 yılı içinde ele geçirdi. 1967'deki Altı Gün Savaşı'nda ise, Batı Şeria, Gazze, Doğu Kudüs dahil olmak üzere tüm Filistin toprakları işgal edildi. Ayrıca Suriye'ye ait olan Golan Tepeleri ve Mısır'a ait olan Sina Yarımadası da İsrail işgali altına girdi. 1982 yılında bu kez Lübnan, Yahudi Devleti tarafından işgal edildi. İşgalin ardından İsrail Lübnan'ın güneyinde tek taraflı bir "güvenlik kuşağı" ilan ederek toprak işgalini sürdürdü.

Tüm bu işgal politikası, bazı İsrail liderlerinin hayalindeki "Büyük İsrail" hedefinin bir sonucuydu. Bu hedef, Muharref Tevrat'ta yer alan bazı açıklamaların yanlış yorumlanmasından kaynaklanıyordu. Bu yanlış yoruma göre Ortadoğu topraklarının büyük çoğunluğu İsrailoğulları'na vaat edilmekteydi. Radikal çevreler de tüm bu toprakları ele geçirmeyi ve bu toprakların Arap nüfusundan temizlenerek Yahudileştirilmesini öngörüyorlardı. İsrail, yönetiminde etkin olan bu tarz radikal görüşler nedeniyle, işgal ettiği toprakları mümkün olduğunca elinden bırakmadı. Özellikle de "Vadedilmiş Topraklar"ın en önemli parçalarını içeren Batı Şeria'yı işgal altında tuttu ve Yahudileştirmeye çalıştı. "Yahudileştirme" için işgal altındaki topraklara Yahudi yerleşimciler yerleştirmek gerekiyordu. Bu yerleşimcilerin bir kısmı, bu işi dini bir misyon olarak gören radikal Yahudilerdi. Ama bu topraklara asıl yerleştirilecek olan Yahudiler, diasporadan İsrail'e göç ettirilen Yahudilerdi.

Kısacası İsrail, kurulduğu tarihten itibaren diaspora Yahudilerinin göç etmesine ihtiyaç duydu. 1948 yılına dek Filistin'e göç ettirilen Yahudiler, hala dünya Yahudilerinin küçük bir bölümüydü. Yahudilerin çoğunluğu diasporada yaşamakta ısrar ediyorlardı. Bazı İsrail liderleri, hayallerindeki "Büyük İsrail"i oluşturabilmek için bu Yahudileri İsrail'e göç ettirmeyi hedeflediler. Ancak her geçen yıl biraz daha hayal kırıklığına uğradılar. Her dönemde bir göç miktarı hedef olarak tespit ediliyor, ama ilerleyen yıllarda bu hedefi yakalamanın ancak bir ütopya olacağını anlıyorlardı. 1951-1961 dönemi için, Ben Gurion'un koyduğu 4 milyonluk hedefe ulaşılamadı; çağrısına yalnız 800 bin kişi karşılık verdi. Aynı on yılın son döneminde, göçmen miktarı yılda 30 bine kadar düştü. 1975 ve 1976'da İsrail'den göç edenlerin toplamı, İsrail'e olan göçü aştı.

Jerusalem Post'un 7 Ekim 1978 tarihli sayısında, "The General with a Phantom Army" (Fantom Ordulu General) başlıklı yazıda, Meir Merhav, Yahudi halkının İsrail'e göç etme konusundaki isteksizliğini şöyle dile getiriyordu:

Siyonizm ve İsrail Devleti'nin tarihinde hiçbir zaman çok büyük bir göç olmamıştır. Dindar veya Siyonist olan Yahudiler her zaman küçük sayılarda gelmişlerdir. Bunların çoğu idealist olduğu için gerçekler hayallerindekiyle uyuşmayınca İsrail'i terk etti. Tüm Yahudi toplulukları en zor anlarında bile, İsrail'e değil, başka yerlere gitmeyi tercih ettiler. Almanya'daki 300 bin Yahudi'nin en fazla 60 bini 1933-39 döneminde İsrail'e gelebilirdi. Fakat bunların çoğunluğu İsrail'e gitme ihtimalini bile göz önüne almadı. Bu diğer Yahudi toplulukları için de geçerlidir. En fazla baskıya uğrayan Rus Yahudilerinin %50-60'ı bile, İsrail dışında bir yere gitmeyi düşünmektedir. Gerçekleri beğenmiyoruz, ama bunları inkar edemeyiz. Bir şeyi anlamalıyız ki, hiçbir zaman diasporadan büyük bir göç yaşanmayacaktır.

Kısacası diaspora Yahudileri, İsrail'in kuruluşunun ardından da, aynı 1920'li, 30'lu yıllarda olduğu gibi göç etmekte direndiler. Peki bu Yahudileri İsrail'e getirmek için ne yapılmalıydı?.. Bu sorunun cevabı basitti: Daha önce ne yapılmışsa, o yapılmalı; yani diaspora Yahudileri antisemitizm tehlikesi körüklenerek İsrail'e göç etmeye ikna edilmeliydiler. Nitekim bazı Siyonistler bunu açık açık söylüyorlardı. Amerikan Yahudi Kongresi'nde, Leo Pfeffer'in sunduğu formüle göre, Yahudiliğin devamı için Yahudi düşmanlığı gerekiyordu. "Yahudiliğin bekası için antisemitizm gereklidir" demişti Pfeffer.[1] Dünya Siyonist Örgütü Başkanı Nahum Goldman ise, 1958 yılında, Siyonizmin antisemitizme olan kaçınılmaz ihtiyacını vurgulamış ve şu uyarıyı yapmıştı: "Antisemitizmin gerilemesi Yahudiliğin bekası için yeni bir tehlike oluşturabilir."[2]

"Yahudiliğin bekası" için daha önce Naziler kullanılmıştı. Şimdi de benzeri yerel antisemitlerle bağlantı kurulabilir ya da doğrudan İsrail tarafından düzenlenecek eylemlerle yapay bir antisemitizm oluşturulabilirdi. Öyle de yapıldı. İlerleyen sayfalarda Yahudi Devleti'nin diaspora Yahudilerine karşı giriştiği bu savaşın değişik cephelerini birlikte inceleyeceğiz.

İsrail Liderlerinden Diaspora Yahudilerine Tehditler

İlk İsrail Başbakanı David Ben Gurion, göreve geldiği andan itibaren İsrail'e göçü yoğunlaştırabilmek için her türlü yolu denedi. Bir grup Amerikalı'nın İsrail'e ziyareti nedeniyle 31 Ağustos 1949'da yaptığı bir konuşmada şöyle diyordu:

Bir Yahudi Devleti kurma rüyamızı gerçekleştirmiş olmamıza karşın, henüz işin başındayız. Yahudi halkının büyük bir kısmı hala dışarda; bugün İsrail'de yalnız 900 bin Yahudi var. Gelecekte bütün Yahudiler İsrail'de toplanmalıdırlar. Ana babaları,

çocuklarını buraya getirmeye çağırıyoruz. Yardım etmeyecek olurlarsa, gençliği İsrail'e biz getireceğiz. Ancak umarım ki, buna gerek kalmaz.[3]

1960 yılının Aralık ayında, Kudüs'te yapılan 25. Dünya Siyonist Kongresi'nde, Ben Gurion yaptığı konuşmada, yine İsrail'e göç etmekte direnen Yahudileri aforoz ediyordu. İsrail'in dışında yaşayan Yahudileri, kendince "Tanrısız Yahudiler" olarak tanımlıyor, "Amerikalı Yahudilerin, bir Yahudinin ne demek olduğundan dahi haberdar olmadıklarını" söylüyordu.

İlerleyen yıllarda, Yahudi halkının her ne şekilde olursa olsun, İsrail'e göç ettirilmesi gerektiğini düşünenlerin arasına ünlü bir isim, Moşe Dayan da katıldı. Dayan, 1968 yılının Temmuz ayında yaptığı bir konuşmada göç edenlerin sayısını yeterli gören Yahudilere karşı sert bir tavır ortaya koyuyordu: "Her gün daha çok Yahudiyi buraya getirmeyi amaç edindik. Hiçbir Yahudinin yolun sonuna geldiğimizi söylemesine izin vermeyiz."[4]

Yahudi işleri danışmanlarından Simon Rifkind ve Louis Levinthal ile Siyonist lider Haham Philip Bernstein'in önayak olmasıyla, 2 Mayıs 1948'de Amerikan Yahudi Konferansı toplandı. İşte bu konferansta radikal Siyonist lider Haham Klausner sunduğu ünlü raporunda, Yahudi halkını açıktan açığa tehdit etti. Yahudi halkını göçe zorlamak için, radikal Siyonist liderlerce yaratılan baskı politikasının dün uygulandığını itiraf eden Klausner, bugün de uygulanmaya devam edilmesini hararetle şöyle savunuyordu:

Halkın Filistin'e gitmeye zorlanması gerektiği kanısındayım... 'Zor' sözünden bir programı kastediyorum. Bu yeni bir program değil, daha önce ve yakın geçmişte de kullanılmıştı... Böyle bir programda ilk adım, şu ilkenin kabul edilmesidir: Dünyadaki Yahudi toplumu Filistin'e gitmeye ikna edilmelidir. Bu programı gerçekleştirmek için Yahudi toplumunun politikasını değiştirmek ve yersiz kalan Yahudi halkı rahat ettirmek yerine, mümkün olduğu kadar rahatsız etmek gerekir... 'Amerikan Ortak Dağıtım Komitesi'nin yardımları kesilmelidir... Daha sonra, Yahudileri tedirgin edecek Haganah türünde bir örgüt kurmak gerekebilir. İsrail dışındaki Yahudiler, ne yapacakları kendilerinden sorulacak değil, kendilerine söylenmesi gereken hasta insanlardır... Program kabul edilmediği takdirde Amerikan Yahudi toplumunu, politikasını gözden geçirmek ve burada önerilmiş olan değişiklikleri yapmak zorunda bırakacak bir kaza meydana gelebilir, o zaman çok daha fazla acı çekilmiş olur.[5]

Klausner'in yukarıda da itiraf ettiği gibi, İsrail derin devletinin politikası, İsrail'e göçü sağlamak için Yahudi halkını "zor kullanarak ikna etme"ye dayalıydı. "Zor kullanarak ikna" yönteminin pratikteki uygulanışının nasıl olacağını açıklamakta bir sakınca görmüyordu Klausner: "Yahudi halkını mümkün olduğunca rahatsız ve tedirgin etmek." Tüm bunlara rağmen, yine de İsrail'e beklenen göçün gerçekleşmemesi durumunda, Klausner tarafından öngörülen son çare, Yahudi halkının başına nelerin geleceğini haber veriyordu: Yahudiler, "çok fazla acı verecek

bir kaza" ile karşı karşıya kalabilirlerdi. Daha önce de, 1940'lara kadar göç etmemekte direnen Yahudi halkına karşı, II. Dünya Savaşı'nda, radikal Siyonistler ile Nazilerin iş birliği neticesinde yaratılan "kaza" gibi.

Nitekim Siyonist lider Dr. Israel Goldstein de, Yahudi halkının halen İsrail'e göç etme konusunda gösterdiği gevşeklikten ötürü bir yandan yakınıyor, bir yandan da örtülü, imalı, tehditkar mesajlar savuruyordu:

Amerikalı Yahudiler daha ne bekliyorlar? Bir Hitler'in kendilerini zorla kovmasını mı? Öteki ülkelerdeki Yahudileri göç etmeye zorlayan trajedilerin kendi başlarına gelmeyeceğini mi zannediyorlar? Kurtulacaklarını mı sanıyorlar? [6]

Ben Gurion, İsrail için, "Yahudileri rehinden kurtarmanın dinsel bir zorunluluk" olduğunu iddia ediyordu. 1949'daki İsrail seçimlerinden sonraki bir konuşmasında ise, İsrail dışında yaşayan Yahudileri birer "süprüntü" olarak gösterecek kadar ileri gidebiliyordu:

"Sürgün süprüntülerini kurtarmalıyız. Ayrıca onların mülklerini de kurtarmak zorundayız. Bu iki şey olmadan, bu ülkeyi kuramayız."[7]

Ben Gurion'un bu sözleri, İsrail Devleti'nin gelecekteki politikasını belirliyordu. İsrail'e zorla göç ettirilecek ilk "sürgün süprüntüleri", Nazi toplama kamplarından kurtulan Yahudiler oldu.

Savaş Sonrasında Toplama Kamplarında Radikal Siyonistlerin Yahudilere Karşı Uyguladığı Terör

II. Dünya Savaşı sona erdikten sonra, Nazi toplama kamplarındaki Yahudiler serbest bırakılmıştı. Ancak gidecek herhangi bir yerleri olmadığı için kendileri için açılan "Yersiz İnsanlar Kampları"nda (Displaced Persons Camps) kalmaya mecbur oldular. Bu kampların idari yönetiminde bazı Siyonist liderler etkin konumdaydı. II. Dünya Savaşı boyunca, göç etmedikleri için birtakım Siyonist liderlerce cezalandırılan Avrupalı Yahudi halkın dramı henüz sona ermemişti. Savaş bitmişti, fakat yaşam şartlarında en ufak bir değişiklik olmamıştı. Nazilerin yerini artık neredeyse onlar kadar acımasız olan radikal Siyonist liderler almıştı, o kadar.

Haham Klausner'in Yahudilerin Filistin'e göçe zorlanması gerektiğini öne süren az önce değindiğimiz raporu, "Yersiz İnsanlar Kampları"nda, radikal Siyonist örgüt Irgun vasıtasıyla Yahudi halka karşı uygulanan çeşitli terör yöntemlerinin kaynağı oldu. Radikal Siyonist liderlerin Yahudi halkına karşı giriştiği bu baskı politikası, daha sonraki yıllarda gün ışığına çıkacaktı. Kısa adı OMGUS olan *(Office of Military Government for Germany/U.S.)* Alman/Amerikan Askeri İdaresi Ofisi'nin raporlarında, Irgun'un para toplamak ve Filistin'de Araplarla savaşmaları için zorla

Yahudi halktan adam toplamak gibi uyguladığı şiddet içeren taktikler, tekrar tekrar bildiriliyordu. İşte OMGUS'un hazırladığı bu raporların bazıları:

Irgun, bu kamplardaki yönetimi kontrol altında tutuyordu. Örgüt, bu kamplardaki polis gücünü de etkisi altına almıştı. Irgun ve kamp polisi korkutarak, tehdit ederek, eğer gerekirse kan dökerek şiddet yöntemleri kullandılar... 1948 yılında Polonya'dan Berlin'e yerleşmek için gelen Yahudiler, Irgun'un 'Yahudi toplama' işleminden kurtulmak için Amerika'ya göç etmişti. Duppel Göçmen Kampı'nda, Filistin'de Araplarla savaşmaya gitmek için gönüllü olmayan Yahudiler, Irgun üyeleri tarafından dövülmüş, gitmek istemeyenler ise ölümle tehdit edilmişlerdi. Bu tip askere yazılmalara Yahudi halkı zorlanırken, kampların ana kapıları kaçışları önlemek için kapatılıyordu.[8]

Haganah militanları da Yahudilere karşı zor kullanıyordu. Amerikalı yazar Stephen Green de konuyla ilgili şunları yazıyor:

Bazı kamplar, Haganah'ın da Irgun gibi şiddet taktikleri uyguladığını rapor etmekteydi. Haganah'ın içinde 'Sochnut' adlı elit ve askerüstü bir grubun tehdit, korkutma ve dövme gibi yöntemler kullandığı sürekli bildirilmekteydi. Bu olay fark edilmesine rağmen, Irgun tarafından çok uzun bir süredir uygulanmaktaydı. Nazi terörünün mağdurları, bu sefer de Siyonist terörden kaçmak için, tekrar ailelerini ve arkadaşlarını terk etmek zorunda kalmışlardı.[9]

Alman-Amerikan Askeri İdaresi'nde, istihbarat ofisinin şefi olan Peter Rodes, radikal Siyonistlerin Yahudi kamplarında yaptıklarından oldukça rahatsız olmuş ve bu radikallerin baskılarından şöyle söz etmişti: "300 kişi İsrail'e gitmek için Tikwah'dan ayrıldı. Bu sayının %65'i İsrail'e gitmeleri için değişen şiddette baskılara maruz kaldı."[10]

1948 yılının ortalarında, Amerikan ve Alman Askeri İdaresi Ofisi (OMGUS)'nin raporları, kamplarda yapılanları, "terörist taktikler" olarak tanımladı. Bu "terörist taktiklerin" de, Haganah ve Irgun tarafından kullanılan standart bir toplama prosedürü olduğunu rapor etti. Bavyara'nın Traunstein bölgesindeki "Kriegslazarett Kampı"ında ise çarpıcı bir olay yaşanmıştı:

Kamp polisi, herhangi birinin giriş çıkışını önlemek için binanın etrafını kordonla sardı. 14 Haziran'daki Yahudi bayramında, İsrail'e gitmeyi reddeden Yahudilerin sinagoga gelmemeleri istendi ve uyarı yapıldı. Aksi takdirde zorla sinagogdan çıkartılacaklardı...

İsrail'in kuruluşundan beri Kriegslazarett Kampı'ndan yaklaşık bir düzine kişi gönüllü olarak ayrıldı. Bu gönüllülere 'Ghuis' deniyordu. Bu adamların altı ya da yedisi birkaç gün sonra geri döndü. Kamplarda kaldıkları süre içinde İsrail'e gitmek istemeyen diğer gençlere terör uyguladılar. İsrail Devleti kurulunca, Filistin'de yaşayan Yahudi kesim, İsrail'e göçe razı etmek için, kamplarda yaşayanlar arasında terörü organize etti.[11]

"Yersiz İnsanlar Kampları"nda, her türlü baskıya maruz bırakılan Yahudi halkının tek suçu, radikal Siyonizmi benimsememesiydi. Bu insanların, "Vadedilmiş Topraklar"a göç etmelerini sağlayabilmek için, radikal Siyonist liderlerin yapmaları gereken işlem, onları zorla da olsa birer radikal Siyoniste dönüştürmekti. Bu nedenle, "Yurtsuzlar Kampları'nda, radikal Siyonist olmayanlara ve anti-Siyonist Yahudilere karşı şiddet ve ayrım eylemlerine girişildi."[12]

Birtakım Siyonist liderlerin, bu kamplarda yaşayan Yahudilere yönelik uyguladığı baskı politikasının artık gizlisi saklısı kalmamıştı. Açıktan açığa düzenlenen "şiddet özendirici" kampanyalarla, Yahudi halkına yönelik yaratılan bu terör, hummalı bir propagandaya dönüştürüldü. Amerikan *The New Leader* dergisi, 21 Ağustos 1948 tarihli sayısında şu bilgileri veriyordu:

'Uluslararası Kadın Giyim Sendikası Başkan Yardımcısı' ve 'Örgü Ürünler İşçileri Sendikası Yöneticisi' Louis Nelson, önemli bir Amerikalı işçi önderidir. Louis Nelson genel bir kampanya yürütmektedir. Yersiz kalmış insanları Siyonizmi kabul etmeye zorlamak, onları Yahudi Ordusu'na katılmaya 'ikna etmek', düzenlenen bu kampanyanın amaçlarındandı."

Siyonist idareci Louis Nelson'un başlattığı bu kampanya, kamplarda yaşayan Yahudilerin hayatlarında, son derece olumsuz değişiklikler meydana getirecekti:

Günlük tayınlara el koyma, işten çıkartma, yurtsuzların zanaat eğitimi için Amerikalıların gönderdikleri makineleri parçalama, muhalefet edenleri yasal korumadan ve vize haklarından yoksun etme biçiminde oluyor, hatta onları kamplardan atma noktasına kadar varıyordu. Bir keresinde, böyle birisi herkesin önünde kırbaçlandı. Bunlardan başka, ABD'de de yapılan 'pogrom'lara (pogrom: Yahudilere yapılan saldırı) dair hikayeler anlatılıyor, yurtsuzlar tedirgin ediliyorlardı.[13]

Bazı Siyonist yöneticilerin yürüttükleri bu çok yönlü baskı politikası, bir dönem sonra meyvelerini verdi. Zaten savaş boyunca psikolojik olarak yıpranmış Yahudi halkın üzerinde, yıldırıcı bir etki yarattı. Söz konusu Siyonistler sayesinde, bu kamplardan kurtulan (!) Yahudi halk, zorunlu olarak, başları önünde, İsrail'in yolunu tuttu. "Yurtsuzların Kampları boşaltıldıktan sonra, bu Yahudilerin çoğunun göç etmeye niyeti yokken, baskı ve propaganda karışımı, buna zorlandılar."[14]

Radikal Siyonist idareciler, bir yandan bu kamplardaki Yahudilere göç etmeleri için baskı yapıyorlar, bir yandan da, II. Dünya Savaşı sonrasında yersiz kalan bu Yahudilerin mağduriyetlerini, uluslararası siyasi platformda politik bir malzeme olarak kullanmaktan da geri kalmıyorlardı.

İsrailli yazar Amos Perlmutter şöyle diyor:

Ben Gurion ve diğer Siyonistler, soykırım ve bağımsızlığı, yersiz Yahudilerin ve kamplardan sağ kurtulanların içinde bulundukları zor durumu ayrılma kavramı ile birleştirmeye karar verdiler... Yurtlarından edilen insanlara yönelik bir politika, Siyonistlerin başlıca amaçlarından biri olmamıştı. Bazı tarihçiler ne kadar bunda

ısrar etseler de böyle bir şey yoktur. Sonra 1946'da, İngiliz kamplarındaki yersiz kimselerin içinde bulundukları kötü durum pragmatik politikalarla çeşitli yönlerden uyuştu. Siyonist ideal için, İsrail'e dönmek her zaman en önemli hedefti.[15]

İsrail'in liderleri, Araplara karşı kazandıkları 1948 savaşı ile Birleşmiş Milletler'in kendilerine ülkenin kuruluşunda verdiği toprakları (Filistin'in yaklaşık %50'si) çok daha büyütmüşlerdi. Bu yayılma, bazı İsrail liderlerine çok daha fazla Yahudiyi Vadedilmiş Topraklar'a getirme cesareti verdi. 1949 yılında, tüm dünya Yahudileri İsrail'e göç etmeye resmen çağrıldılar. Ertesi yıl ise, bu çağrı bir kanunla desteklendi: Geri Dönüş Kanunu. Kanun, dünyanın neresinde olursa olsun, İsrail'e göç etmek isteyen "gerçek" (Yahudi bir anneden doğmuş) bir Yahudinin, ülkeye göçe hakkı olduğunu ve ne olursa olsun İsrail'de barındırılacağını ilan ediyordu.

Geri Dönüş Kanunu, yıllardır İsrail'de tartışma konusudur. Kimi entelektüeller, kanunun açık bir "ırkçılık" örneği olduğunu söylemektedir. Ancak bu konudaki resmi politika asla değişmez. İsrail resmi ideolojisinin bu konuya bakış açısını, Şimon Peres, *Davar* gazetesinin 25 Ocak 1972 tarihli sayısındaki bir demecinde ortaya koymuştur:

Askeri yönetim temelini teşkil eden 125 sayılı kanunun (Geri Dönüş Kanunu) kullanılışı Yahudileri bu topraklara yerleştirmek ve göçe zorlamak için girişilen savaşın bir devamıdır.

Peres'in ifade ettiği gibi, "Yahudilerin toplanması" gerçekte bir savaştır. Çünkü İsrail yönetiminde etkin olan bazı çevreler dünya Yahudilerini, bu Yahudilerin aksi yöndeki isteklerine rağmen toplamıştır ve toplamaktadır. Bu nedenle de bu çevrelerin savaşı, yalnızca düşman ülkelere ya da düşman örgütlere karşı değil, aynı zamanda ırk bilincini yitirdiği öne sürülen ve radikal Siyonizme yüz çevirmiş dünya Yahudilerine de karşıdır.

Mossad'ın Göç Organizatörü: Aliyah Bet

Haham Klausner, 2 Mayıs 1948'de Amerikan Yahudi Konferansı'na sunduğu ünlü raporunda, az önce de değindiğimiz gibi, diaspora Yahudilerinin Filistin'e gitmek için zorlanmaları gerektiğinden söz etmişti. Yahudileri mümkün olduğunca rahatsız etmenin gereğinden söz ediyordu. Ayrıca Klausner radikal Siyonist hareket içinde çok önemli bir isimdi, hatta İsrail'in ilk Cumhurbaşkanlığı seçiminde aday gösterilmişti. Bu nedenle Klausner'in "Yahudileri zorlama" yönündeki düşünceleri, kişisel bir görüş değil, radikal Siyonist hareketin genel politikası olarak anlaşılmalıdır. Nitekim, aynı dönemde Israel Goldstein, hatta David Ben Gurion gibi bazı liderlerin de benzer açıklamalarda bulunmuş olmaları önemli bir göstergedir.

Kısacası, İsrail yönetimi içinde yer alan birtakım kimseler ilk yıllarından itibaren diaspora Yahudilerini göçe zorlamak için sofistike bir plan geliştirdi ve

uyguladı. Bu programda kastedilen "rahatsız etme yöntemi" ise öncelikle yapay antisemitizm hareketleridir. Antisemitizm bu çevreler tarafından teşvik edilecek, hatta üretilecekti. Bunun en etkili yöntemi, Mossad ve özellikle bu iş için kurulmuş olan Mossad'ın alt bölümü yeraltı gizli işler servisi Aliyah Bet tarafından gerçekleştirilen operasyonlarla, sinagoglara ve Yahudilerin topluca bulundukları yerlere saldırılar düzenlemekti. Bu şekilde yaşadıkları ülkede tehlike içinde olduklarına inandırılan Yahudilerden, "kurtuluşu göçte bulmaları" bekleniyordu.

Aliyah Bet, İsrail'e göç etme konusunda istekli olmayan Yahudileri, "Vadedilmiş Topraklar"a döndürmeye çalışırken, halkına karşı insancıl yöntemlere rağbet etmeyecekti. Prof. Türkkaya Ataöv, *Siyonizm ve Irkçılık* adlı kitabında şöyle diyor:

İsrail'e göçenlerin %80'inden fazlası, Doğu Avrupa ülkeleri ile Arap Ortadoğusu ve Kuzey Afrika'dan gelmişti. Bu Yahudilerin çoğunun göçmeye niyeti yokken, baskı ve propaganda karışımı, onları buna zorladı. Heyecanlı çağrılar ve aşılanan korkularla, Irak, Yemen, Suriye, Tunus, Cezayir ve Fas'tan çıkarılan 700 bin kişiye katılma konusunda gönülsüz olan Mısırlı Yahudiler ise, artık kendilerini son derece tehlikeli bir durumda görüyorlardı.[16]

İsrail'in en güçlü servisi olarak görev yapan Aliyah Bet, birçok kirli operasyonla İsrail dışında yaşayan binlerce Yahudinin "Vadedilmiş Topraklar"a göç etmesini sağladı. İşte, Aliyah Bet Örgütü'nün, Yahudi halklara yönelik yaptığı bu karanlık operasyonların en kirlileri:

• 1949-1950 yılları arasında, 50 bin Yemen Yahudisini, "Mesih İsrail'de yeryüzüne indi" yalanıyla kandıran Aliyah Bet örgütü, bu operasyonuna "Sihirli Halı Operasyonu" adını verdi.

• 1950-1959 yılları arasında, 120 bin Irak Yahudisi, Aliyah Bet'in Bağdat'taki sinagoglara yönelik yaptığı bombalı saldırılar neticesinde, kurtuluşu (!) İsrail'e göç etmekte buldu. Aliyah Bet yaptığı bu operasyona "Ali Baba Operasyonu" adını verdi.

• 1984 yılında, 7 bin Etiyopya Yahudisi, Aliyah Bet tarafından hava yolu ile Doğu Sudan'dan İsrail'e "Musa Operasyonu" adı altında kirli bir operasyonla kaçırıldı.

• 1991 yılında, 15 bin Etiyopya Yahudisi, ülke liderlerinden adeta köle gibi satın alınarak, "Solomon Operasyonu" ile Aliyah Bet tarafından İsrail'e kaçırıldı.

Aliyah Bet Örgütü tarafından yönetilen bu kirli operasyonlar, istenen etkiyi sağladı ve geniş bir Yahudi kitlesi "kurtuluşu" (!) İsrail'e göç etmekte buldu. İsrailli gazeteciler Dan Raviv ve Yossi Melman, Aliyah Bet'ten şöyle söz ediyorlar:

Aliyah Bet'in gizli ajanlarına teşekkürler. Kuruluşunun ilk dört yılında İsrail nüfusunu iki katına çıkardılar... İstihbarat üyeleri, terörist taktikleri kullandıklarını reddediyorlardı. Fakat buldukları yeni ve orijinal metotlarla Yahudileri İsrail'e göç ettirecekleri için gurur duyuyorlardı. Her şeye rağmen onlar yeni kurulan Yahudi Devleti'nin yaşaması için mücadele veriyorlardı.[17]

Aliyah Bet ajanları kuruluşunun ilk dört yılında İsrail nüfusunu iki katına çıkartacak bir başarı göstermişlerdi. Ancak radikal Siyonizmin daha önceki göç ettirme operasyonlarında olduğu gibi, kirli yöntemlerle sağlanmış bir başarıydı bu.

Irak Yahudilerine Mossad Bombaları, ya da Ali Baba Operasyonu

Batılı Yahudileri göçe zorlamak için bazı Siyonist liderler tarafından sistemli bir şekilde uygulanan baskı politikası, herşeye rağmen beklenen yoğunlukta bir "göç transferi" yaratamamıştı. Bu sonuç, söz konusu Siyonist liderleri Yahudi halka karşı daha da radikal önlemler almaya itti. Prof. Türkkaya Ataöv'ün *Siyonizm ve Irkçılık*'ta dediği gibi, "Batılı Yahudilerin beklenen akışı gerçekleşmeyince, İsrail dışındaki Yahudilerin başına dertler açarak onları göç ettirmek, Filistinli Arapların terk ettiği yerleri işgal ettirmeye ikna etmek hatta zorlamak, radikal Siyonistlerin hesaplı politikası oldu."[18]

Ve böylece, göçe zorlamak için "başına dert açılmasına" karar verilen ilk Yahudi cemaati, birtakım İsrail liderlerince tespit edildi: Irak Yahudileri. Irak Yahudileri, Babil'e sürülen ve 2500 yıldan beri orada yaşayan bir topluluktu. Sayıları 150 binlere varan ve 60 kadar havraya sahip olan bu insanlar, Müslümanlarla barış içerisinde yaşamlarını sürdürüyorlardı, ta ki Mossad ajanları Irak'a gelinceye kadar...

1950 yılında çıkartılan Göç Kanunu'na rağmen, Irak Yahudileri İsrail'e göç etme konusunda istekli değildi. Irak Yahudilerinin isimlerini göçmen listelerine yazdırmada acele etmediklerini gören Mossad ajanları, "tehlikede olduklarını kendilerine anlatmak" maksadıyla üzerlerine bomba yağdırmaktan çekinmediler. Masouda Shemtov Sinagogu'na yöneltilen bir bombalı saldırı sonucunda, üç Irak Yahudisi öldü, on tanesi de yaralandı. Yahudi halka karşı girişilen bu bombalı saldırının sorumlularının Mossad ajanları olduğu, ilerleyen günlerde ortaya çıkacaktı. *Siyonizm ve Irkçılık* kitabında "Bağdat'taki Masauda Shemtov Sinagogu'nun bombalanma olayında suç failleri olarak İsrail ajanları çıktı ve yargılandı" deniyor.[19] Aynı konu, İsrailli gazeteciler Dan Raviv ve Yossi Melman'ın yazdığı Mossad'ı konu edinen *Every Spy a Prince (Her Casus Bir Prenstir)* adlı kitapta da anlatılır.

Irak Yahudilerinin maruz kaldığı bu olayı bizzat yaşamış olan, Irak Yahudisi David Reuben, Ali Baba Operasyonu'nu daha sonraları şöyle anlatmıştı:

Siyonistler, baskılı bir psikolojik savaş başlattılar... Irak'taki yaşamın belirsizliklerinden doğan doğal korkular kurnazca istismar edildi. 'Müslümanlardan satın almayın' başlıklı broşürler havralarda dağıtılıyor ve Müslümanların eline geçerek Yahudi aleyhtarlığı yaratmaları isteniyordu...

Irak'taki Yahudilerin paniğe kapılması için sürdürülen Siyonist çabalar hem bir itişin hem de bir çekişin gerekli olduğu teorisine dayanıyordu. İtişin kaynağı, Irak'taki Yahudilerin uğradığı baskı olacaktı ki, bu bir uydurmaydı. Çekişin kaynağı ise, bütün Yahudiler için ana yurdun, İsrail olduğu konusunda sürekli yapılan Siyonist duyurulardı...

Gazetelerde, bir havra da dahil olmak üzere, Yahudilerin sık sık gittikleri yerlerin bombalanmasıyla ilgili hikayeler anlatılıyordu. Bu bombalamalar sonucunda hiç ölü olmaması ve fazla zarar vermemesi kuşku çekiciydi... Bombalamaların altında radikal Siyonistlerin olduğu bence çok açıktı. Yapmak istedikleri, Yahudileri korkutmak ve Müslümanların kendilerine karşı harekete geçtiğine Yahudileri inandırmaktı.

Bombalamaların çok az fiziksel zarar vermesi, kimi zaman da hiç zarar vermemesine karşın bunlar, Iraklı Yahudiler üzerinde genel olarak etki yaptı. Bazı Siyonistlerin evlerinde ve havralarda büyük miktarlarda silahlar ele geçmeye başladı. Hükümet, Yahudi mağaza ve kahvelerinde çok az zarara neden olan bombaların, Yahudi konutlarında ve havralarda bulunan cephanelerle aynı kaynaktan olduğuna ve sorumluluğun da aynı kişilerde bulunduğuna karar verdi.[20]

İsrail derin devleti içinde yer alan radikal Siyonistlerin Yahudi halkı hedef aldıkları bu karanlık olay, daha sonra gün ışığına çıkmış ve İsrail tarihinin kirli sırlarından biri olan bu kanlı göç operasyonu İsrail basınında konu edilmiştir. Haftalık İsrail gazetesi *Ha'olam Hazeh* 20 Nisan ve 1 Haziran 1966 tarihli sayılarında; günlük *Yedioth Aharonot* ise, 8 Kasım 1977 tarihli sayısında bombalamaların Mossad tarafından gerçekleştirildiğini yazmış; Yahudi yazar Ilan Halevi de *La Question Juive (Yahudi Sorunu)* adlı 1981 basımı kitabında konuya değinmiştir. Ali Baba Operasyonu, ayrıca 1972 Ağustosu'nda Kokhavi Shemesh tarafından, İsrail'de yayımlanan *Siyah Panterler* gazetesinde de doğrulanmıştır. Ayrıca, 7 Kasım 1977 de, Tel-Aviv Büyük Mahkemesi'nin aracılığıyla, gazeteci Baruch Nadel tarafından eski bakanlardan İsrail tarafından Irak'a gönderilen ajanlardan biri ve daha sonra da Knesset üyesi olacak olan Mordechai Ben Porat'a yöneltilen sorulara verilen cevaplarla da açıklık kazanmıştır.

Mossad'ın bombaları sonucunda kaygıya düşen Irak Yahudileri, "kurtuluşu" (!) İsrail'e göç etmekte bulacaklardı. Iraklı Yahudi halkın İsrail'e zorla göç ettirilmesini konu alan ve adına da "Ali Baba Operasyonu" denilen bu kirli operasyon, işte böylece radikal Siyonist liderlerce başlatılmış oldu. Operasyon sonucunda 1950-59 yılları arasında toplam 120 bin Irak Yahudisi İsrail'e transfer edildi.

Iraklı Yahudilerin İsrail'e getirilişinde rol oynayan bir diğer faktör ise, İsrail derin devleti ile Irak Hükümeti içindeki bazı kimseler arasında kurulan bir dizi karanlık diplomatik ilişkilerdi. Aliyah Bet ajanları, dönemin Irak Hükümeti Başbakanı'na rüşvet vererek Iraklı Yahudileri satın almışlardı.

Kendisini, 'İngiliz iş adamı Richard Armstrong' olarak tanıtan, Shlomo Hillel isimli göçten sorumlu Aliyah Bet ajanı, Amerika'daki Yakın Doğu Hava Taşımacılığı Şirketi adına Irak Hükümeti'yle konuşmalar yapmaya gitti. 1950 yılının Mart ayında, Richard Armstrong'un etkisiyle Irak Parlamentosu, isteyen her Yahudinin ülkeyi terk edebileceğine dair bir kanun çıkardı. Başbakan Tevfik el-Savidi idi. Bu, İsrail'e savaş açmış ve yüzlerce Yahudiyi Siyonist hareketler yüzünden tutuklamış bir hükümet

için sürpriz olarak göründü. Bu sürpriz gelişmenin açıklaması, Başbakan'a kapıları açması için sunulan şeylerde yatıyordu. Başbakan, aynı zamanda Irak Turları'nın da başkanı idi ve tesadüf eseri olmayarak Yakın Doğu Hava Taşımacılığı Şirketi'ne vekil olarak seçilmişti. Diğer bir deyişle, Irak Hükümeti'nin başı, İsrail İstihbarat Teşkilatı'ndan rüşvet, komisyon alıyordu. Bu karanlık Amerikan hava şirketi, İsrail Hükümeti ile olan yakın bağlarını gizlemek için gerçek yüzünü itina ile saklıyordu. Daha önce 1948-1949'da da bu şirket aracılığıyla, 50 bin Yemen ve Aden Yahudisi İsrail'e uçuruldu.[21]

İsrail'e göçe zorlanan Iraklı Yahudi halka karşı uygulanan baskı politikasını, Naeim Giladi, bugünlerde yazdığı kitaplarda dile getirmektedir. Naeim Giladi, gençliğinde aktif bir radikal Siyonistti. O zamanlar, radikal Siyonist liderlerin emrinde olan Naeim Giladi, Irak'ta Yahudi halka karşı uygulanan şiddete de bizzat şahit oldu. Naeim Giladi'nin bugün anlattıklarının hepsi birer itiraf niteliğindedir ve o günleri yaşamış canlı bir tanık olması açısından da oldukça önemlidir. *New American View* dergisi, Naeim Giladi için yaptığı özel haberde, konu ile ilgili şu bilgileri aktarıyor:

Naeim Giladi (Khalaschi), 1930'da Irak'ta doğmuş bir Yahudidir. İngilizler tarafından, 1941 yılında, Bağdat'ta organize edilen Yahudi katliamından sonra yeraltı Siyonist hareketine katıldı. II. Dünya Savaşı'ndan sonra, Yahudilerin Irak'tan İsrail'e kaçırılmalarıyla uğraştı. Giladi, 1992 yılında *Ben Gurion's Scandals: How the Haganah of the Mossad Eliminated Jews* (Ben Gurion'un Skandalları: Mossad'ın Haganah'ı Yahudileri Nasıl Yok Etti) isimli bir kitap yazdı. Giladi, yazdığı bu kitabında, Irak'taki yeraltı Siyonist örgütünde yaşadığı tecrübelerini anlattı. Ayrıca Iraklı Yahudilerin Bağdat'tan İsrail'e göçünü sağlayan, Siyonist yeraltı ajanı Ben Porat hakkında da bilgiler verdi. Giladi'ye göre, Ben Porat, Yahudilerin 2500 yıldır barış ve zenginlik içinde yaşadıkları Irak'ı terk etmeleri için teröre başvurup onları korkutmuştu. Giladi, Mossad teröristlerinin Yahudilerin gittikleri kafe ve sinagogları, onları İsrail'e göçe zorlamak için bombaladıklarını ve Ben Porat gibi Siyonistlerin bu olaydan Iraklıları (Müslümanları kastediyor) suçladıklarını iddia ediyordu. Plan işlemişti, Yahudiler İsrail'e uçmuşlardı. Fakat İsrail'i kontrol eden Avrupalı Yahudiler tarafından ezilen, ikinci sınıf vatandaşlar konumunda kendisini bulmuştu Iraklı Yahudi halkı.[22]

Gerçekten de, binlerce yıldır yaşadıkları vatanları olan Irak'tan zorla kopartılarak İsrail'e göç ettirilen Iraklı Yahudi halk Naeim Giladi'nin yukarıda da belirttiği gibi yeraltı örgütlerine sahip radikal Siyonistlerce ikinci sınıf vatandaş konumuna düşürülmüştür. Irak'tan göç etmeye zorlanırken sıkıntıya sokulan Iraklı Yahudi halkının dramı, bugün de İsrail'de devam etmektedir:

İsrail'de Iraklı Yahudiler hayal kırıklığına uğramışlardı. Avrupa doğumlu olan ve İsrail Devleti'ni yöneten Yahudi liderleri, kendilerini ilkel konutlarda ve kulübelerde, çok az iş ve ev bulma ümidi ile zorla getirdikleri için suçluyorlardı. Böylece yöresel

olarak getirilen bu yeni göçmenlerin üstlerine böcek ilacı sıkılması ve kendilerine de başka bir seçim hakkı tanınmaması üzerine, kendilerini aşağılanmış hissettiler.[23]

Etiyopyalı Yahudilerin Yurtlarından Sökülmesi, ya da Musa ve Solomon Operasyonları

Etiyopya'da asırlardır yaşayan siyah derili Yahudiler (Falaşalar) da İsrail derin devletinin "sürgünleri toplama" programından paylarını aldılar. Falaşalar'ın İsrail'e göç ettirilmesi, Aliyah Bet tarafından düzenlenen, 1984 yılındaki "Musa Operasyonu" ile 1991 yılındaki "Solomon Operasyonu" aracılığıyla gerçekleştirildi.

1984'teki operasyon için İsrailliler Etiyopya yönetimine yüklü miktarda rüşvet vermişlerdi. İsrail derin devleti sadece Etiyopya liderine rüşvet vermekle kalmadı, aynı zamanda Yahudilerin Sudan üzerinden taşınabilmesi için devrik Devlet Başkanı ile yakın yardımcılarına da rüşvet sundu. Sudan Başkanı Cafer Nimeyri ile Başkan Yardımcısı Ömer El Tayid ve her türlü yasa dışı işleme karışmakla ünlendiği için adı 'Bay Yüzde 10'a çıkan özel danışman Baha İdris, İsrail derin devletinden Falaşaların Sudan üzerinden nakledilmesine göz yummaları karşılığında 56 milyon dolar aldılar. Kısacası Etiyopya ve Sudan liderleri ile yapılan pazarlıklar sonucu, Falaşalar radikal Siyonist liderlerce satın alınmışlardı; sahibinden satın alınan köleler gibi. Bu pazarlığa oturan taraflar, Etiyopya Yahudilerine nerede yaşamak istediklerini dahi sorma gereği duymamışlardı. Etiyopya liderlerine parası ödenen Falaşalar, yurtlarından sökülüp düzenlenen seri uçak seferleri ile İsrail'e götürüldüler. *Nokta* dergisi, uçaktan inen Falaşalar'ın dramatik görünümlerini şöyle dile getiriyordu:

Alınlarına yapıştırılmış numaralarıyla uçaktan inen Falaşalar, insanda oldukça genç, yitik ve kolayca incinebilir bir izlenim bırakıyorlar. Sayıları 14 bini bulan bu insanlar, Zion'a ayak basarken, taşıdıkları numaralar, ister istemez yıllar önce bileklerine dövme yapılan Nazi kamplarındaki Yahudi tutsakları anımsatıyor.[24]

Falaşalara yapılan bu uygulama, birtakım uluslararası kuruluşların dikkatinden kaçmadı. Örneğin Fransız Dayanışma Birliği adlı insan hakları örgütü İsrail Hükümeti'ne tepki gösterdi ve Etiyopyalı Yahudilerin Vadedilmiş Topraklar'a göç ettirilişinde insancıl amaçlar güdülmediğini ilan etti:

Fransız Dayanışma Birliği, İsrail Hükümeti'nin Etiyopyalı Yahudileri insancıl amaçlarla İsrail'e nakletmediğini öne sürerek kurtarma operasyonunun esas amacının işgal altındaki topraklarda yeni yerleşim merkezleri kurmak, böylelikle İsrail'in yayılmacı politikasını sürdürmek olduğunu iddia etti. Bu arada binlerce Falaşanın gizlice İsrail'e kaçırılması olayının yarattığı tepkiler sürüyor. Olayın kopardığı gürültü nedeniyle İsrail Hükümeti göçü durdurmak zorunda kaldı.[25]

1991 yılında ise bu kez "Solomon Operasyonu" ile bir diğer grup Falaşa İsrail'e transfer edildi. Bu göç operasyonunun mimarları, Uri Lubrani başkanlığında İran

Yahudisi David Alliance ile Irak Yahudisi Sami Shamoon'du. Ve yine gerekli yerlere rüşvet verilmişti; operasyon, göçü gerçekleştiren Uri Lubrani ile Etiyopya'nın Başkanı Mengistu Haile Mariam arasındaki para pazarlığı sonucunda gerçekleşmişti. Uri Lubrani, Etiyopyalı Başkan Mengistu Haile ile görüşerek 15 bin Yahudinin İsrail'e alınması için izin istedi. Görüşmeler Mengistu'nun 100 milyon dolar teklif etmesiyle başlamıştı. Lubrani, limiti 25 milyon dolar olarak belirtse de Mengistu 57.5 milyon doların altına inmeyeceğini söyledi. En sonunda 30 milyon dolara anlaştılar. Pazarlık sonucunda, 25 Mayıs 1991'de, 36 saat süren hava köprüsü transferi ile gerçekleştirilen "Solomon Operasyonu" ile İsrail'e 14 binden fazla Etiyopya Yahudisi gönderildi.

Aslında, Falaşaların gerçek dramı İsrail'de başlayacaktı. Bazı Siyonist liderler, içinde hayvanların bile güçlükle barınabileceği son derece sağlıksız bir ortamı, Etiyopyalı dindaşlarına yaşamaları için uygun buldular. Bin bir parlak vaatle kandırdıkları dindaşları için toplama kamplarını reva gördüler.

Etiyopyalı Yahudilerin İsrail'e getirildikten sonra kabusa dönen yaşamlarıyla ilgili olarak *Gündem* gazetesinin yayımladığı bir yazı son derece ilgi çekiciydi. 10 Ekim 1992 tarihli ve "Vadedilmiş Topraklardaki Etiyopyalı Yahudilerin Getto Kabusu" başlıklı haberde şunlar yazılıydı:

Vadedilmiş Topraklar'da bir trajedidir yaşamak... Okul ve iş olanaklarının çok uzaklarında, çölün kenarındaki topraklar üzerine kurulmuş karavanlarda çile dolduran ve adeta çürümeye terk edilen binlerce Etiyopyalı Yahudinin yaşamı bir kabusa dönüşmüş. Artık onların yaşadığı bu döküntü yerler, birer siyah getto durumunda.

Geçen yıl yirmi iki saatlik bir hava harekatıyla, apar topar uçaklara taşınan ve İsrail topraklarına getirilen 14 bin siyah Yahudiden hiçbirine sürekli yaşayabileceği bir konut verilmedi. Bunların bin kadarı yurtlarda, geri kalan 13 bini ise karavanlarda yaşamlarını sürdürüyorlar. Karavanlar İsrail toplumundan tamamen yalıtılmış durumda... Topluluğun liderleri sosyal bir felaket olarak dile getirdikleri bu koşulların değişmesi için bir şeyler yapılması gerektiğini söylüyorlar. 'Karavanlar tıpkı gettolar gibi' diyen Etiyopyalı siyahların liderlerinden Rahamim Elazar, 'İsrail, bu siyah Yahudileri toplumdan yalıttığı için bütün dünya tarafından ırkçı bir ülke olarak değerlendirilecektir' yorumunu yapıyor.

Kendi karavanlarıyla Güney Afrika'nın siyah yerleşim yerlerini karşılaştıran Elazar, 'Karavanlar o kadar kirli ve altyapıdan o kadar uzak ki, bunlara modern Soweto demeye dilim varmıyor' derken, gelecekten pek umutlu olmadığını ifade ediyordu. Beş çocuk annesi Maaritesh Kandia, 'Yazın bunaltıcı berbat bir sıcak, kışın ise dondurucu berbat bir soğuk yaşanıyor. Keşke kalabileceğimiz normal bir yerimiz olsaydı' diyor.

1991 yılında, 'Solomon Operasyonu' ile getirilen 13 bin Etiyopyalı, kumların karşısına sıra sıra dizilmiş 400 karavanda yaşıyor. Maaritesh Kandia ve diğerleri,

böyle tecrit edilmiş bir durumda yaşamaktan ve çocuklarının Kudüs'teki okula gitmek için iki saat yolculuk yapmak zorunda olmasından şikayet ediyor.[26]

Falaşaların İsrail'e getirilmelerinin ardından yaşadıkları dram o denli açıktı ki, bu durumu ilgili İsrail makamları bile kabul etmiş, hazırladıkları resmi raporlarla bu dram onaylanmıştı. *Şalom* bu konuda şunları yazmıştı:

İsrail Göç ve Uyum Bakanlığı'nın araştırmalarına göre, 5 yıl önce Musa Operasyonu ile Etiyopya'dan İsrail'e gelen Yahudilerin üçte biri devamlı bir ikametgaha sahip değil. Aynı bakanlık, doğu şeridindeki Kiryat Arba şehrine yerleştirilen göçmenlerin pek iyi durumda olmadıklarını bildiren raporları onayladı.[27]

İsrail'e getirilmelerinin üzerinden 10 sene gibi uzun sayılabilecek bir süre geçmiş olmakla birlikte, kendilerini İsrailli Yahudilerden çok Araplara yakın hisseden Etiyopyalı Yahudilerin dramını konu alan bir haber de Arap *Elmecelle* dergisinde yayımlandı. Söz konusu haberde Falaşaların İsrail'de karşı karşıya kaldıkları ayırımcı politikalardan şikayetçi olduklarına şöyle dikkat çekiliyordu:

Etiyopya Yahudileri İsrail'e geldikleri ilk günden bu yana kendilerinin 'Falaşa' olarak adlandırılmasını reddediyorlar. Çünkü 'Falaşa' Etiyopya dilinde 'Diğerleri-Ötekileri' anlamına geliyor. Ayrıca maruz kaldıkları ayırımcı uygulamaların, sakin ve huzurlu bir hayat sürdükleri Etiyopya'da değil, İsrail'e ulaştıklarında başladığını ifade ediyorlar... İsrail Ordusu'nda teknisyen olarak çalışan Yusuf Minkaşa 'bir gün muhakkak İsrail'i terk edip Etiyopya'ya geri döneceğini' belirtiyor... İlk çocuğuna hamile kalan bir Etiyopyalı hanım ise şöyle diyor: 'İsrailliler her türlü ilişkide, bizi kendilerinden farklı gördüklerini ispatladılar. Kendimi Araplara daha yakın hissediyorum ve Arap bir doktorun beni tedavi etmesini tercih ederim, çünkü o bana saygı duyar ve o şekilde muamele eder.[28]

Yaşadıkları yerleşik kurulu düzenden kopartılarak zorla İsrail'e kaçırılan Etiyopyalı Yahudiler, ilerleyen günlerin yıpratıcılığıyla psikolojik şoka girmiştir. *Şalom*, "Musa Harekatı'nın 5. yılında Etiyopyalı Yahudilerin Yüzü Gülecek mi?" sorusuyla verdiği haberde şöyle yazıyor:

Bu toplumun en önemli sorunu, Etiyopya'da kalan ailelerine duydukları özlemdir. Bu özlemin yarattığı mutsuzluk, Etiyopyalılar arasında birçok intihar olayına sık sık rastlanmasına yol açmaktadır. Bugüne kadar intihar eden Etiyopyalıların sayısı 25'tir. Etiyopyalı Yahudiler 'Mivtsa Moshe' (Musa Operasyonu) ile büyük bir toplumsal şok geçirmişler, çok farklı bir uygarlıktan bir diğerine geçiş kendilerinde bir bunalıma neden olmuştur.[29]

16 Haziran 1991 tarihli *Nokta* dergisi, intihar eden Falaşa sayısının 50'yi bulduğunu yazmıştı. İntihar vakaları, sonra da devam etmiştir.

Etiyopya Yahudilerinin durumu, İsrail'deki bazı Siyonist idarecileri zerre kadar ilgilendirmiyordu. İşte bu yüzden İsrail'e kaçırılan Falaşaların tutunacak dalları kalmamış, çareyi Amerikalı Yahudilerden yardım istemekte bulmuşlardı. Birtakım

İsrailli liderlere duydukları sitemi ifade eden bir mektup yazarak Amerikalı Yahudilere yolladılar. Söz konusu mektup, 16 Eylül 1988 tarihinde *The Jerusalem Post*'da yayımlanırken, *Şalom* da aynı haberi kaynak göstererek, "Amerikan Yahudilerine, Etiyopya Yahudilerinin Çektikleri Acıları Anlatan Açık Mektup: Suskunluk Cinayettir" başlığı ile 16 Kasım 1988 tarihinde yayımlamıştı. Söz konusu mektupta şu satırlar yer alıyordu:

Gün geçmiyor ki acı çığlıkları bizlere ulaşmasın. Mektuplar ölümden ve açlıktan bahsetmektedir. Mektuplar yalnız kadınlardan, açlıktan ölen çocuklardan, yok olmakta olan köylerden bahsetmektedir. Fakat dört yılı aşkın zamandır ailelerimiz adeta suskunluğa terk edilmiş, açlık ve yokluktan ölüme mahkum edilmişlerdir. Buna maruz kalanlar Habeşistan Yahudileridir. Ailelerimizi birleştirmeye yardımcı olmaları için Amerikan Yahudilerine yanaştık. Amacımız, ailelerimizle ilgilenecek daha geniş bir topluma seslenmektir.

… bu suskunluğa sebep, Musa Operasyonu'na son veren hatanın tekrar edilmek istenmemesidir. Demek ki Yahudi liderler, Habeşistan Yahudileri konusunda katı kötü niyeti sürdürmeye kararlıdırlar. Bu çağ dışı mantık Etiyopya Yahudilerini ikinci kez ölüme mahkum etmektedir. Bu sorumsuz davranış liderliğe yakışır mı? Münakaşa konusu, parçalanmış ailelerin birleşmesi için, beynelminel seviyede talepte bulunmayı destekleyip desteklememekti. Talep dilekçesi, aşağıda zikredilenlere şöyle değinmektedir:

'Yaşamın değişik kesitlerinden olup aşağıda imzası olan bizler Etiyopya Hükümeti'nin, Etiyopya Yahudilerinin en tabii hakları olan, çocukları, babaları, anaları ve diğer yakınları ile birleşmelerini kabul etmemesini hayret ve esefle karşıladığımızı bildiririz.' En basit bir insani hak, Etiyopyalı Yahudilere tanınmamaktadır. Ailelerimiz bölünmüştür. Duyarlılığı kuvvetlendiren temel fiil olan, dilekçe imzalamak dahi, reddedilmiştir. Bu Yahudi liderlerin hiç vicdanı yok mudur? Halen diaspora Yahudi liderlerine hakim olan tavır, ailelerimizi ayrılık ve ölüme mahkum etmektedir.

Şlome Mula (Etiyopyalı Yahudi Öğrencileri Derneği Başkanı)

Rahim Elazar (İsrail'deki Etiyopyalı Yahudiler Derneği Başkanı)

Uri Tekele (Beta Israel Derneği Başkanı)

Yisrael Yitzhak (Etiyopyalı Mülteciler Derneği Başkanı)

Radikal görüşe sahip İsrailliler, Etiyopyalı Yahudilere kötü davranmakla kalmıyor, Falaşaların Etiyopya'da maruz kaldıkları baskıları da örtbas ediyorlardı. 1987 yılında Etiyopya Hükümeti'nin elinde bir kısım Falaşa tutuklu vardı. Ve bu tutuklu Etiyopyalı Yahudiler hapiste işkence görüyordu. Radikal İsrailliler Etiyopya'daki dindaşlarının karşı karşıya kaldıkları durumdan haberdar olmalarına rağmen herhangi bir kurtarma faaliyeti içine girmekten kaçınıyorlardı. Nitekim bu konuyla ilgili olarak, Etiyopyalı Göçmenler Derneği Sekreteri Mesfin Ambaw, "İsrail

Devleti bizimle hiç ilgilenmiyor; köylerde insanlar öldürülüyor ve çok kötü şeyler meydana geliyor" demişti.[30]

Birtakım İsraillilerin gösterdikleri bu vurdumduymazlığın sebebi, ileride İsrail'e düzenleyecekleri bir göç operasyonunu dünya kamuoyunun gözünde meşru bir zemine oturtmak, ayrıca Falaşalara kendi rızalarıyla Etiyopya'dan kurtulmayı istetecek kadar yoğun bir sıkıntı ortamının olgunlaşmasını beklemekti. 16 Haziran 1991 tarihli *Nokta*, olayı şöyle özetliyordu:

O dönemdeki İsrail Hükümeti ise Falaşalara yönelik Etiyopya Hükümeti'nin tavrı karşısında sessiz kalmayı yeğliyordu. Bunun nedeni de daha fazla Etiyopyalı Yahudiyi getirmek istemesiydi.

İsrailliler Falaşaları tam Yahudi saymıyorlardı; göç ettirilmek istenmelerinin nedeni de, işgal altındaki Arap topraklarına yerleştirilecek olmalarıydı. Dolayısıyla İsrail'in Falaşalara yönelik politikası hiçbir zaman insancıl olmadı. 1984 yılında, gerçekleştirilen Musa Operasyonu ile 7000 Falaşa bazı Siyonist liderlerce İsrail'e kaçırılmıştı. Her ne kadar İsrailli yöneticiler bu göç operasyonunu bir "kurtarma" operasyonu olarak tanımlayıp dünya kamuoyunu ferahlatmaya çalışsalar da, aslında yaşanmış gerçekler hiç de öyle "pembe" değildi. Falaşalar bu göç ile iddia edildiği gibi kurtulamamış, aksine birçoğu bu operasyon sırasında can vermişti. Nitekim *Şalom* da bu gerçeği itiraf ediyor, Musa Operasyonu'nu, "son yüzyılın en büyük Etiyopyalı Yahudi kaybı" olarak tanımlamak zorunda kalıyordu:

Musa Operasyonu'nun 1000 Etiyopyalı Yahudinin ölümüne neden olduğu belirtilirken, bu ölümlerin yüzyılın en büyük Etiyopyalı Yahudi kaybı olduğu vurgulanıyor. Ölümlerin çoğunun Sudan'a geçiş sırasında vuku bulduğu biliniyor.[31]

"Mesih İsrail'de Yeryüzüne İndi" Yalanıyla Kandırılan Yemen Yahudileri ya da Sihirli Halı Operasyonu

Göçü suni olarak körüklemek için, antisemitizmi ortadan kaldırmak değil, tam tersine her gün bu yolda yeni senaryolar hazırlamak gerekiyordu. Zaten en başından beri, Filistin'e göç, suni bir şekilde yaratılmıştı. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri de, 1948'den önce, önemli bir doğu cemaati görünümündeki Yemen Yahudilerinin kandırılarak İsrail'e getirilmeleriydi.

O dönemde İsrail'de, Arap işçileri yüksek ücretlerle ziraat, endüstride kol gücü, ev temizliği gibi en yorucu işlerde çalışıyorlardı. Maliyetleri düşürmek ve Arap nüfusunu bölgeden tasfiye etmek için yeni bir formül bulmak gerekiyordu. Nitekim bulunmuştu da... Dünya Siyonist Örgütü (WZO)'ne bağlı olan Yahudi Ajansı'ndan Dr. Thon, henüz 1908'de konuya şöyle bir çözüm getiriyordu:

Sadece doğu Yahudileri, Arapların aldığından daha düşük ücretlerle çalışabilirler. Böylece İsrail'e getirilecek doğu Yahudileri, Siyonizmin 'İbrani el emeği' hedefine yardım edecekleri gibi, Filistin el emeğinin de tasfiye edilmesine yol açacaklar... Eğer Yemenli ailelerin, göç bölgelerine devamlı olarak yerleşmelerini sağlayabilirsek, bir problemi daha çözümlemiş olacağız: Yemenlilerin kızları ve kadınları şu sırada hemen hemen her göçmen ailede hizmetçi olarak çalışmakta olan Arap kadınlarının yerlerini alabilecektir. Araplar ayda 20 veya 25 frank gibi çok yüksek bir ücret alıyorlar.[32]

Evet, teoride soruna çözüm getirilmişti: Yemen Yahudilerinin erkekleri amele, kadınları da hizmetçi olarak, hem de en düşük ücretlerle, en yorucu işlerde çalıştırılacaklardı. Şimdi üzerinde düşünülmesi gereken nokta, bu Yahudilerin İsrail'e göç etmesine nasıl ikna edileceğiydi. Bu sorun da İsrail derin devletinin kirli tarihine yakışacak bir şekilde halledildi.

1910 yılında Yemen'e yalancı bir vaiz gönderildi. Sosyalist Siyonist Warshevki, günün şartlarına uygun biçimde vaftiz edilerek Haham Yavni'éli oldu. Haham Yavni'éli Yemenli Yahudilere, Mesih'in İsrail'de yeryüzüne indiğini müjdeliyor ve İsrail'in üçüncü krallığının Kudüs'te kurulduğunu haber veriyordu. Bu tarihten çok sonra, 1948'de Yemenli göçmenler, 'Sihirli Halı' adı verilen bir operasyonla İsrail'e doğru yol aldıkları sırada uçakta, Ben Gurion'un adına 'David! David! İsrail Kralı' şarkısını söylüyorlardı. Operasyon iki kademede gerçekleştirilmişti. 1948 yılının Aralık ayından, 1949 Martı'na ve 1949 Temmuzu'ndan 1950 Eylülü'ne kadar devam eden taşıma işine 5.5 milyon dolar harcanmıştı.[33]

'Sihirli Halı Operasyonu' ile 1948-1949 yılları arasında, toplam 50 bin Yemen Yahudisi İsrail'e transfer edildi. Yemen Yahudileri, işte böylesine kirli bir yöntemle kandırıldı. Ancak dramları daha yeni başlıyordu. Çünkü, "Vadedilmiş Topraklar"da

zannettikleri gibi uhrevi ve rahat bir yaşam kendilerini beklemiyordu. Aksine, onları bekleyen, bu toprakların en pis ve angarya işleriydi:

Göçmen Yahudilerin çoğunluğu, ya sanayi ve nakliye işçisi ya da tarımcı oldu. Ve bataklıklar tarıma elverişli hale getirilirken birçok genç bu bataklıklarda yaşamını yitirdi.[34]

İsrail yönetimi içinde yer alan radikal kesimler ilerleyen yıllarda da Yemen'de kalan diğer Yahudileri İsrail'e getirebilmenin yollarını aradı. Yemen'den Vadedilmiş Topraklar'a suni olarak yeni bir Yahudi göçü meydana getirmeyi hedefleyen İsrail ajanları bölgede dolaşıyordu. 21 Ağustos 1982 tarihli *Zaman* gazetesi şunları yazıyordu:

Yemen'de faaliyetlerine devam eden ABD Yahudilerinden Listen Bismirka'nın, Yemen Yahudileri arasında dolaşarak onları İsrail'e göçe teşvik ettiği bildirildi. *Eş-Şark ül Evsat* gazetesinde yer alan bir haberde, Listen Bismirka'nın Yemen'in dağlık bölgelerinde faaliyet göstererek, öncelikle din adamlarını İsrail'e göçe ikna etmeye çalıştığı ifade edildi. Bu suretle, Yemen Yahudilerinin tamamının İsrail'e göç ettirilmesinin hedeflendiği bildirildi.

Radikal İsrailliler, Yemen'de yürüttükleri bu yeni faaliyetlerinde kısmen başarılı oldular. Ancak yine olan, kandırılan Yemenli Yahudilere olmuş, parlak vaatlerle göçe ikna olan bu Yahudiler, yeni yaşamlarında son derece büyük sıkıntılarla karşı karşıya kalmışlardır. *Zaman*, aynı haberinde şöyle ekliyordu:

Yemen'den aldatılmak suretiyle İsrail'e göç ettirilen ailelerin sıkıntı içinde bulunduğu bildirildi. Yemen Hükümeti yetkililerine özel bir mektup gönderen iki Yemenli Yahudi ailesi, burada sıkıntı içinde bulunduklarını belirttiler. Yemen'e dönmek istediklerini kaydeden Yahudi aileler, 'Burada zor durumdayız. Elimizde bulunan 25 bin dolar paramızı ve pasaportlarımızı aldılar. Bize pasaport ve ülkemize dönüş bileti gönderin.' şeklinde dert yandılar.

Yemenli Yahudilerin İsrail'deki yeni yaşamlarında son derece büyük sıkıntılarla karşı karşıya kaldıkları gerçeği, o denli açıktı ki, Yahudi basın organları birer birer konuyla ilgili haberler yaptılar. Fransa'da yayımlanan *Tribune Juive* dergisinden alıntı yaptığı haberde, *Şalom*, İsrail'de Yemenli Yahudilerin başına gelenleri şöyle itiraf ediyordu:

Herşey 'Sihirli Halı Operasyonu' ile başlar. 48 bin kişi İsrail'de alelacele kurulan 'Maaborat'lara yerleştirilir. Ama ne yazık ki, bu kamplarda ölüm oranı çok yüksektir. Kötü beslenme şartları, İsrail'e varana kadar yapılan yıpratıcı yolculuk, bunca mülteci karşısında yetersiz kalan sağlık kuruluşları bu acıklı durumun başlıca nedenleridir.

1949 yılının kışında hüküm süren dondurucu soğuklarda Rosh Hasim Kampı'nda tuhaf sahnelere tanık olunur: Kaybolan bebeklerini arayan anneler ve babalar... Bu senaryo muntazam bir şekilde tekrarlanır. 12-18 aylık bebeklere herhangi bir hastalık teşhisi konur, hastaneye yatırılır ya da ailesinden uzaklaştırılır.

İkinci aşamada, aile çocuğun ölümünden haberdar edilir. Ama sadece birkaç aileye bir ölüm belgesi verilir. Dahası, aile çocuğun gömülü olduğu yeri bir türlü öğrenemez. 'Bebek hastalığın bulaşmasını önlemek için hemen olduğu yerde gömüldü' denir, acılı anne babaya...

Bir tanığa göre, çocuğu ne yapıp edip son bir kere görmek için mücadele veren bir anne, çocuğunu hastaneden sapasağlam bir şekilde çıkarmayı başarmıştır. Hastane yetkilileri, 'Kayıtlarda bir yanlışlık oldu' diye, ondan özür dilemekle yetinmiştir. Bundan böyle, 'Maaborat'larda bir söylenti yayılır: Bebekler hastanelerde kaybolup gidiyormuş. Bu garip şartlar altında kaybolan bebeklerin sayısı 500'ün üzerinde diye tahmin edilir.[35]

30 sene sonra, yani 1980'lerde kaybolan yüzlerce bebeğin esrarı çözülecekti. Aynı tarihli *Şalom*'dan öğreniyoruz:

İsrail basınında bir haber Yemen cemaatini oldukça heyecanlandırdı: 'Bizler 30 yıl önce İsrail'e gelen Yemenli mültecilerin ellerinden alınan çocuklarıyız...' ABD'li aileler tarafından bebeklik çağlarında evlat edinilmiş insanlar, İsrail'de yaşayan Yemen asıllı gerçek ebeveynlerini aramaya koyulmuşlar.

Şalom, yukarıdaki haberinden tam 9 sene sonra, "İsrail'de Yemen Yahudileri Haklarını Arıyorlar" başlığı ile verdiği bir diğer haberde, esrarengiz bir şekilde kaybolan Yemenli bebeklerin hikayesine şöyle devam ediyordu:

Hala yanıtsız kalan ilk soruları şu: Ailelerinden ayrılıp daha 'gelişmiş' ailelerin yanına verilen 613 Yemenli çocuğun akibeti ne olmuştur? Bu çocukların bir yerlerde var olduğu biliniyor, ne var ki İsrail Hükümeti araştırmalara pek yardımcı olmamıştır.[36]

Bu olayı özetlemek gerekirse, İsrail derin devleti içinde yer alan bazı idareciler bir kere daha Yemenli Yahudilere darbe vurmuştur. İlk önce, mutlu bir yaşam sürdükleri Yemen'den kopartılmışlardır. Bununla yetinmeyen bu İsrailli yöneticiler, daha sonra da, bebeklerini de Yemenli Yahudilerin ellerinden almış, "bebeğiniz öldü" yalanıyla bir kere daha onları kandırmışlardır ve bu bebekleri ABD'li Yahudilere yollamışlardır.

İsrailli bazı liderlerin, Yemen Yahudilerine yaptıkları bunlardan ibaret değildir: Yemen Yahudilerinin son derece değerli el yazması binlerce dini kitabı ellerinden alınmış ve bir daha da kendilerine iade edilmemiştir. Birtakım İsraillilerin yaptıkları bu gasp olayı, Yemenlilerin uçaklarla İsrail'e kaçırılmaları sırasında yapıldı. Bu değerli dini kitaplar, uçaklarda fazladan yük oluşturdukları bahanesi ve sonradan iade edilecekleri vaadiyle, Yemenli Yahudilerin ellerinden alındı. Bir müddet sonra da, söz konusu İsrailli yöneticiler, kitapların depolandığı hangarın yandığını, dolayısıyla kitapların da kül olduğunu bildirdiler.

Ancak sonraki yıllarda, Yemenlilere ait bu dini kitaplar, Vatikan'da, British Museum'da, Yeshiva Üniversitesi'nde yeniden ortaya çıktı. Yemenli Yahudiler açısından olayın dramatik bir diğer tarafı da, bu kitapların, İsrailli bazı yöneticiler

tarafından açık arttırma ile bir bir satılmaları oldu. Bu İsraillilerin Yemenli Yahudilerden gasp ettikleri dini kitaplar ile ilgili olarak anlattığımız bu skandalı, *Şalom*, "İsrail'de Yemen Yahudileri Haklarını Arıyorlar" başlığı ile, 27 Kasım 1991 tarihinde okuyucularına haber vermişti.

Ancak Yemenli Yahudilerin yaşadıkları dram tüm bunlarla da sona ermeyecekti. Bazı İsraillilerin Yemen Yahudileri üzerine ürettikleri karanlık politikaların ardı arkası kesilmiyordu. Ne yapıp edip Yemen'deki Yahudilerin tamamı İsrail'e getirilmeliydi.

Radikal bazı İsrail liderleri, Yemen Yahudilerini İsrail'e göç ettirebilmek için yeni bir yöntem denediler. Birdenbire Yemen'deki Yahudilerin dinlerinden ötürü işkence gördükleri ve öldürüldükleriyle ilgili kaynağı belirsiz söylentiler ortaya çıktı. Hatta bu konuyla ilgili, bazı resmi raporlar bile ortada dolaşmaya başladı. Yahudilerin bu şekilde Yemen'de kalarak güvenlikte olamayacakları ve kurtulabilmeleri için de çözümün ancak İsrail'e göç etmek olacağı yolunda kamuoyu oluşturulmak isteniyordu. Ancak ilerleyen günlerde, bir kere daha İsrail yönetiminin kirli tuzağı gün ışığına çıkacaktı. Çünkü bu yanıltıcı propagandanın ardında İsrail derin devletinin parmağı vardı. Söz konusu söylentiler de, raporlar da gerçekleri yansıtmıyordu; hepsi düzmeceydi. İsrail derin devleti açısından son derece güven sarsıcı olan böyle bir olayın gün ışığına çıkması karşısında hemen bir "önlem" alındı: Suç Yemen Yahudilerinin üzerine atıldı; asılsız söylentiler ile düzmece raporların kaynağının aslında Yemen Yahudileri olduğu iddia edildi.[37]

Ancak Yemen Yahudilerinin yapısal özellikleri, uzun bir süredir içinde bulundukları sakin taşra yaşamı, böylesine provokatif, aşamalı bir organizasyonu beceremeyeceklerini gösteriyordu. Üstelik Yemen'de de son derece mutlu bir yaşamları, kurulu bir düzenleri vardı. Dolayısıyla böyle bir şeye ihtiyaçları yoktu.

Nitekim her ne kadar, radikal bazı İsrailliler düzenledikleri kirli göç operasyonunu temize çıkarmak için, bugün Yemen Yahudilerinin İsrail'e gelmeden önce dinlerinden ötürü baskı, işkence gördüklerini ve bu yüzden Yahudilerin kurtarılması için bu operasyonu düzenlemek zorunda kaldıklarını iddia etseler de, *Şalom*, bu kişilerin bu operasyon "mazeretini" adeta yalanlamaktadır:

Kuzey Yemen'deki 1000-1100 Yahudinin gerçek durumu şöyledir: Dinin tüm gereklerini özgürce yerine getirme hakkına sahipler. Halen Yemen'de açık olan ve kullanılan birçok sinagog mevcut.[38]

İsrail'in Başka Satın Alma Yöntemleri; Romen Yahudileri ve Lüksemburg Antlaşması

İsrail'e göç etmek zorunda bırakılan Yahudi halklardan biri olan Romanyalı Yahudilerin başına gelenler, ülke yöneticilerinden rüşvet yoluyla satın alınan Etiyopyalı Yahudilere benziyordu. Tek fark, bu defa İsrail gizli devleti içindeki malum çevrelerin, Romanya'da da rüşvetle Yahudileri İsrail'e transfer etmek için direkt olarak yöneticilerle bağlantı kurmamış olmalarıydı. Bu sefer arada hatırı sayılır bir "aracı" vardı: Romanya'daki Yahudilerin lideri Başhaham Moses Rosen. İşte Romanya Hükümeti'nde, özellikle de Çavuşesku döneminde son derece büyük bir nüfuza sahip olan Moses Rosen'in Romanyalı Yahudileri göç ettirme hikayesi:

Exodus-The Last Jews of Romania (Çıkış-Romanya'nın Son Yahudileri) adlı kitabında, Andrew Billen isimli araştırmacı-yazar, Romanya'nın Başhahamı olan, Mosses Rosen hakkında bizi bilgilendiriyor. Moses Rosen Romanya'daki Yahudi halkının sayısını azaltmış, İsrail'e göç etmelerini sağlamıştı. Yahudiler ile güçlü bağlantıları olduğu bilinen Çavuşesku, bu göçü engelleyememişti. Çavuşesku'nun ayrıca İsrail ile diplomatik ilişkileri de vardı. Haham Rosen şöyle diyor: 'En gurur duyduğum başarım Yahudilerin %97'sinin buradan ayrılmasını sağlamak oldu.' İlginç olan bir başka nokta da Haham Rosen'in, 1957 yılından beri Romanya Parlamentosu'nda yer almasıydı. Bu, kendisinin Çavuşesku hükümdarlığıyla bağlantı kurmasını kolaylaştırıyordu. İsrailli radikaller Romanya'dan Yahudileri satın alıyorlardı. Güvenlik dairesinin başı Ion Pacepa'ya göre, 1978'e gelindiğinde, her eyaletten alınan Yahudi vatandaş karşılığında toplanan para, 2 bin dolar ila 50 bin dolar arasında değişiyordu.[39]

Romanyalı Yahudilerin İsrail'e göç ettirilmesi politikasının mimarlarından birisi de, Ana Pauker'di. Romanya'nın önde gelen komünist liderlerinden, eski Dış İşleri Bakanı olan Ana Pauker, Siyonist Zalman Rabinsohn'nun ablasıydı. Siyonistlere sağladığı destek gerekçesiyle, 20 Kasım 1952'de Komünist Parti tarafından Prag Duruşmaları'nda içlerinden 11'i Yahudi olan 13 komünist liderle birlikte yargılandı.

İsrail'in Çağdaş Nazilerle Kurduğu Gizli İlişkiler

II. Dünya Savaşı'nın ardından İsrailliler, savaş sırasında soykırıma uğratılan Yahudilerin intikamını almak için "Nazi avı" başlattılar. Ancak bazı İsrailli liderler için Nazi avının gerçek bir adalet arayışından ziyade, bir tür propaganda malzemesi olduğunu söylemek mümkündür. Bunun çarpıcı bir göstergesi, söz konusu kişilerin, Nazilerin önemli bazı isimlerinin peşine hiç düşmemiş olmalarıdır. Peşine düşülenler, Eichmann gibi yalnızca ünlü ve sansasyon yaratan Nazilerdir.

SS Generali Kurt Becher bu konuda ilginç bir örnektir. Becher'in savaş sırasındaki görevi "toplama kampları genel komiserliği"dir. Yani eğer İsrailliler bir düşman arayacaklarsa, Becher "kara liste"nin başına yerleştirilmelidir. Oysa bazı İsrailliler hiç de böyle düşünmemektedirler. Becher'i yakalayıp cezalandırmak bir yana dursun, İsrail derin devleti içinde odaklanmış birtakım çevreler dünün Nazi generali ile açık açık ekonomik ilişki içine girmiştir. Yahudi asıllı Amerikalı araştırmacı Ralph Schoenman eski Nazi ile bu kimseler arasındaki ilişkiyi şöyle anlatıyor:

Dünün Nazi toplama kamplarının komiseri olan SS Komiseri Kurt Becher, bugün pek çok şirketin başkanı olarak İsrail'e buğday satışının başında bulunmakta. Aynı zamanda, kendi şirketi olan 'Cologne-Handel Gesellschaft' da, bugün İsrail Hükümeti ile iş yapmaktadır.[40]

Güney Afrika'nın ırkçı "apartheid" rejiminin liderleri de hem eski birer Nazi hem de çok yakın birer İsrail dostuydular. Hele Güney Afrika'nın ırkçı lideri John Vorster'in İsrail'le olan ilişkileri oldukça ilginç bir görüntü çiziyordu. Kudüs İbrani Üniversitesi'nde psikoloji profesörü olan Yahudi yazar Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why* (İsrail Bağlantısı: İsrail Kimi Neden Silahlandırıyor) adlı kitabında Vorster'in gezisinden şöyle söz ediyordu:

Birçok İsrailli için, Vorster'ın ziyareti sadece bir yabancı lider tarafından yapılan bir diğer resmi ziyaretti. Vorster, İsrail basını tarafından, İsrail'in yakın bir dostu ve Kutsal Topraklar'a kutsal gezi yapan dindar bir adam gibi gösterilmişti. Sadece, İsrail'in *New York Times*'ı sayılan *Haaretz* gazetesinin editörü, Vorster'ın bir Nazi iş birlikçisi olduğunu ve İsrail kanununa göre tutuklanması ve İsrail topraklarına ayak bastığı anda yargılanması gerektiğini yazdı. Oysa Vorster Tel-Aviv Hava Alanı'na indi, yere kırmızı halılar serildi ve İsrail'in Başbakanı Yitzhak Rabin onu sıcak bir şekilde karşıladı. İsrail basınında birçok sıcak karşılama haberi çıktı.

Hallahmi, bu bilgilerin ardından şöyle diyor: "Güney Afrikalıların İsrail'den aldıkları ilk ve en önemli şey ilhamdır. İkincisi askeri atılımlarının her adımında gördükleri yardım ve destektir." Ve İsrail'e hayranlık besleyen söz konusu Güney Afrikalı liderlerin büyük bir bölümü, Hallahmi'nin de vurguladığı gibi Nazi kökenlidirler. Bir Güney Afrikalı yazar Breyten Breytenbach, bu ilginç durumu şöyle vurguluyor:

Afrikanerlerin (Güney Afrikalı beyazlar) İsrail'le olan ilişkileri son derece gariptir. Çünkü bu ülkede her zaman için güçlü bir antisemitizm var olmuştur ve dahası bugünkü Güney Afrika liderleri de Nazi ideologlarının mirasçılarıdırlar. Ve bu liderler İsrail'e karşı da en büyük hayranlığı besleyen insanlardır. Kendilerini İsrail'le özdeşleştirirler: Kendilerini, aynı İsrailliler gibi Tanrı'nın Kutsal Kitap'ta seçtiği insanlar olarak görürler ve yine aynı İsrailliler gibi bir düşman deniziyle çevrili savaşçı, modern bir ülke olarak algılarlar.[41]

Tüm bunlar İsrail derin devletinin gerçek Nazilerle olduğu kadar çağdaş Nazilerle de çok iyi anlaştığının bir göstergesidir. Radikal Siyonizm ile faşizm, genelde bilinenin aksine, birbirleriyle son derece uyumlu iki ideolojidir ve bu uyum her uygun şartta aktif bir iş birliğine dönüşmektedir.

SONSÖZ

Kitabın başından bu yana incelediğimiz bilgiler, bizlere radikal Siyonizm ve bu ideolojinin İsrail derin devletinin politikaları üzerindeki etkisi hakkında çok önemli bir gerçeği gösteriyor. İsrail'i kuran bazı Yahudi liderler, hem kendi soydaşlarının önemli bir bölümünü Filistin'e göç etmeye zorlamak, hem de dünya kamuoyunu Filistin'de bir Yahudi Devleti'nin kurulması için ikna etmek için oldukça "kirli" bir yöntem kullanarak antisemitizmi körüklemişlerdir. Bu politika, İsrail Devleti'nin kurulmasının ardından da zaman zaman devam etmiştir. 22 yıl Amerikan Kongresi'nde üyelik yapan Paul Findley, They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby (Konuşmaya Cesaret Ettiler: İnsanlar ve Kurumlar İsrail Lobisiyle Karşı Karşıya) adlı kitabında bu konuya dikkat çeker. Yahudi lobisinin Amerika'daki olağanüstü gücünü konu edinen kitapta, Findley, soykırımın kimi zaman bazı Yahudiler tarafından bir silah olarak kullanıldığını anlatır ve gerek İsrail'in gerekse İsrail lobisinin karşılarına çıkan herkesi "neo-Nazi" ya da "antisemit" olarak tanımlayarak susturduklarına dair pek çok örnek verir. Birçok politikacı, gazeteci, akademisyen ya da din adamı bu yolla susturulmuştur. Kısacası İsrail ve onun diasporadaki uzantıları, soykırım vahşetini kullanarak, büyük bir politik güç elde etmektedir.

Tüm bu kitap boyunca incelediğimiz bilgiler bizlere açıkça göstermektedir ki, bazı Yahudi liderleri, kendi soydaşlarına karşı terör uygulayabilmekte, onları yurtlarından, evlerinden sürüp çıkarabilmekte, onlara karşı Yahudi düşmanları ile iş birliği yapabilmekte, hatta gerektiğinde bir kısmını öldürebilmektedirler.

Allah İsrailoğulları'nı "kan dökmekten, birbirlerini yurtlarından sürüp çıkarmaktan" kısaca yeryüzünde kargaşa ve bozgunculuk çıkarmaktan kesin olarak men etmiştir. Buna rağmen, Yahudilerin bir kısmı peygamberlerin kendilerini davet ettiği doğru yoldan sapıp ayrılmış ve Allah'ın kendilerine yasaklamış olduğu tavır ve davranışlara geri dönmüşlerdir. Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Hani sizden (İsrailoğulları'ndan) 'Birbirinizin kanını dökmeyin, birbirinizi yurtlarınızdan çıkarmayın' diye söz almıştık. Sonra sizler bunu onaylamıştınız, hala da buna şahitlik ediyorsunuz. Sonra yine siz, birbirinizi öldürüyor, bir bölümünüzü yurtlarından sürüp çıkarıyor ve günah ve düşmanlıkla aleyhlerinde ittifaklar kuruyor ve size esir olarak geldiklerinde onlarla fidyeleşiyorsunuz. Oysa onları (yurtlarından) çıkarmak size haram kılınmıştı.

Yoksa siz, Kitab'ın bir bölümüne inanıp da bir bölümünü inkar mı ediyorsunuz? Sizden böyle yapanların dünya hayatındaki cezası aşağılık olmaktan başka değildir. Kıyamet gününde de azabın en şiddetli olanına uğratılacaklardır. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir. (Bakara Suresi, 84-85)

Temennimiz, Kudüs'ün, Filistin topraklarının ve tüm Ortadoğu'nun, Yahudiler ve Müslümanlar arasında kalıcı bir barış ve dostlukla huzura kavuşmasıdır. İsrail'in bu barış ve dostluğun önünde önemli bir engel olan radikal Siyonist ideolojiden kurtulması, Filistinli Müslümanların haklarını tanıması, bu barışın sağlanmasındaki en önemli adım olacaktır.

BİRİNCİ EK
İsrail, Üçüncü Dünya Faşistleri ve Gladio

Tüm bu kitap boyunca önce radikal Siyonizmin, sonra da onun devlete sızmış halinin Naziler ve benzeri faşistlerle olan ilişkilerini inceledik. Bu ilişkiler kuşkusuz çoğu insan için son derece şaşırtıcı ilişkilerdir. En az bu kadar şaşırtıcı olan bir başka gerçek ise, İsrail yönetimi içinde yer alan bazı radikal çevrelerin, Nazilerle olduğu kadar çağdaş faşistler ile de çok önemli bağlantılar içinde oluşudur. Soğuk Savaş döneminde Üçüncü Dünya'da mantar gibi çoğalan faşist diktatörlük ve cuntalar, İsrail yönetimi içindeki bazı çevrelerle son derece gizli, ama son derece de detaylı ilişkiler kurmuşlardır.

"İsrail yönetiminde etkin olan bu çevrelerin dünyadaki tüm faşist rejim ve örgütleri desteklediği" İsrailli yazar Benjamin Beit-Hallahmi'nin The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why? (İsrail Bağlantısı: İsrail, Kimi Neden Silahlandırıyor?) adlı kitabında çok ayrıntılı bir biçimde anlatılıyor. Buna göre, İsrail, dünyanın dört bir yanında baskıcı rejimleri destekleyerek "istikrar"ın korunmasını sağlamıştır.

İsrail'in Afrika'daki müttefikleri, İdi Amin, Bokassa, Mobutu gibi zalim ve hatta "yamyam" faşist diktatörleri, faşist örgütleri ve tüm sömürgeci güçleri içerir. Afrika, Hallahmi'nin bildirdiğine göre, İsrail'in ilgi alanı-na 1950'li yıllarda girmiş, İsrail bu tarihten sonra kıtadaki tüm faşist rejimleri desteklemiş, silahlandırmış, onların güvenlik kuvvetlerini askeri danışmanları ile eğitmiştir. Angola'daki faşist UNITA ve FNLA gerillaları; İdi Amin ve Bokassa'nın özel koruma birlikleri; Cezayir bağımsızlığına karşı "kontr-gerilla" operasyonları düzenleyen Fransız OAS komandoları; Mozambik'in bağımsızlık savaşına karşı kanlı bir sömürgeci savaş veren Portekiz birlikleri; "Etiyopya İmparatoru" Haile Selassie'nin ölüm mangaları ve en önemlisi Güney Afrika'daki ırkçı beyaz rejimin eli kanlı "güvenlik güçleri" İsrailli askeri uzmanlar tarafından eğitilmiş ve silahlandırılmıştır.1

İsrail devleti içindeki radikallerin müttefikleri arasında Orta ve Latin Amerikalı faşistler de önemli yer tutar. Bu radikal çevreler, bölgedeki tüm faşist rejim ve örgütlerin, askeri cuntaların, uyuşturucu kartellerinin en büyük destekçisi olmuştur. Benjamin Beit-Hallahmi'ye göre, İsrail bölgede üç büyük rol oynamıştır: Faşist güçlere büyük oranlarda silah sağlamış, onları "eğitmiş" (ki bu eğitim gerilla ve karşı-gerilla yöntemleri, sorgu ve işkence metotları, toplumsal hareketleri bastırma teknikleri gibi konuları içerir) ve de bu faşist güçlere "ilham kaynağı" olmuştur. Hallahmi şöyle diyor.

Latin Amerika orduları her zaman için İsraillilerin sertliğine, acımasızlığına ve verimliliğine hayrandırlar.2

İsrail yönetimindeki bazı radikal kesimlerin bölgedeki gizli müttefikleri arasında, Guatemala'da uzun yıllar iktidarda kalan faşist cuntalar vardır. Bu kesimler, bu cuntaların bir numaralı silah kaynağı olmuştur. Ayrıca bu faşist rejimlere toplumsal denetim sağlamaları için de yardım etmiş, Guatemala'nın -adı bile halka korku salan-gizli polisleri bazı İsrailli uzmanlarca eğitilmişlerdir. Bu İsrailli uzmanların yardımıyla Guatemala halkının %80'i "fişlenmiş", bilgisayara aktarılan bu bilgiler, ki bu çevreler bilgisayar sisteminde de Guatemala gizli polisine büyük yardımda bulunmuştur, incelenmiş ve "sakıncalı" kişiler, İsrailliler tarafından eğitilmiş olan "faşist ölüm timleri" tarafından ortadan kaldırılmışlardır.3 Kırka yakın İsrailli uzman Guatemala gizli servislerinde çalışmış, bu uzmanlar, Hallahmi'nin deyimiyle "korkunç sorgulama yöntemleri" öğretmiştir Guatemala gizli servislerine.4 Ayrıca, Guatemala rejiminin yaptığı "insan hakları ihlalleri" (yani katliamlar) hakkında Amerikan Kongresi'nde yükselen sesler, İsrail lobisinin Guatemala rejimine büyük destek vermesi sayesinde susturulmuştur.5 Noam Chomsky, bu konuda şöyle der:

Guatemala'da İsrailli danışmanlar görev yapmaktadır. Korkunç katliamlardan sorumlu olan Guatemala'daki rejim, başarısını, çok sayıda İsrailli danışmanın sağladığı güce borçludur. Guatemala'nın kanlı Lucas Garcia rejimi, İsrail'e model olarak duyduğu hayranlığı açıkça dile getirmiştir.6

Guatemala'nın hemen güneyindeki El Salvador'un durumu da kuzeydeki komşusundan pek farklı değildir. El Salvador'u yakıp-yıkan devlet terörü Oliver Stone'un ünlü Salvador filmine konu olmuştu. Ülkedeki terör, Chomsky'nin verdiği bilgilere göre "150 bin adet ceset, açlıktan kırılan milyonlar, ırzına geçilmiş sayısız kadın ve işkence görmüş sayısız insan"ı kurban etti.

Ve faşistlerin değişmez müttefiki olan İsrail yönetimindeki birtakım radikaller yine bu devlet terörünün arkasındaydı. 1980'lerde El Salvador ile İsrail arasında "anti-gerilla güvenlik yardımı" hakkında gizli anlaşmalar yapıldı. Salvador Demokratik Devrimci Cephesi temsilcisi Arnaldo Romas, İsrail'in El Salvador'da 50 askeri danışman bulundurduğunu söylemişti. Diğer bazı raporlara göre ise, bu sayı 100'dü.7 Hallahmi'nin yazdığına göre, İsrail askeri uzmanları, Salvador Ordusu'nun gerillalara karşı uyguladığı taktiğin değişmesine ve daha saldırgan ve baskıcı taktikler kullanılmasına öncülük ettiler. Bazı İsrailli akıl hocalarından esinlenen Albay Sigifredo Ochoa, saldırgan bir taktik ustası olarak ün kazandı. İsrail, ülkedeki devlet terörünün en büyük sorumlusu olan ve "ölüm mangaları" adıyla da anılan karşı-istihbarat ekiplerini eğitiyordu.8 İç İşleri Bakanı yardımcısı Francisco Guerra y Guerra, 1979'da yapılan bir röportajda vahşetleriyle ünlü ANSESAL adlı ölüm mangalarıyla çalışmak üzere İsrailli ajanların Salvador'da istasyon kurduklarını belirtmişti. ANSESAL birliklerinde İsrailliler tarafından eğitilen Roberto D'Aubisson, daha sonra aşırı sağcı ARENA partisini kurdu. D'Aubisson, bu arada ülkedeki devlet terörünü ve faili meçhulleri organize etmeye devam etti.9

Benzeri ilişkiler Orta ve Latin Amerika'daki tüm faşist güçler için söz konusuydu. İsrail derin devleti içinde odaklanmış bir grup; Honduras'taki faşist gerillaları10; Arjantin'deki kanlı askeri cuntayı11; Şili'deki işkenceleriyle ünlü Pinochet diktasını12; Kolombiya'daki kokain kartellerinin kurduğu terör timlerini13 silahlandırmış ve askeri eğitimden geçirmiştir.

Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection'da Latin ve Orta Amerika'yı "İsrail derin devletinin uzaktaki gölgesi" olarak tanımlar ve şöyle der:

İsrail Latin Amerika'da sadece dostlar değil, aynı zamanda hayranlar da kazanmıştır. Şili'den General Augusto Pinochet, Guatemala'dan General Romeo Lucas Garcia, El Salvador'dan Roberto D'Aubuisson ve Paraguay'dan General Alfredo Stroessner İsrail hayranlarından birkaçıdır. Nikaragua'daki Anastasio Somoza Debayle de onlar gibidir. Latin Amerika askeriyesinin tümü, İsrail'in sertliğine, vahşiliğine, acımasızlığına ve etkinliğine hayrandır...

Orta Amerikalı generaller genelde İsrail'e hayran olduklarını belirtirler, çünkü gördükleri İsraillileri pratik, etkili ve sert olarak tanımlarlar. İsrail'e hayran oluşlarının en büyük nedeni de, İsrail'i kendi deyimleriyle 'insan hakları saçmalığını umursamayan bir ülke' olarak görmeleridir. Önde gelen aşırı sağcı bir Guatemalalı politikacı bir röportajında 'İsrailliler şu insan hakları meselelerinin işlerini engellemesine izin vermiyorlar' demiştir, 'sen parayı ödüyorsun, onlar (silahları) getiriyorlar. Hiçbir soru sorulmuyor, oysa gringolar hiç de öyle değil'.14

İsrail'in Latin Amerika'daki en önemli müttefiklerinden biri ise, Nikaragua'daki kontra gerillaları olmuştur. Somoza diktasını halk ve Kilise desteğiyle 1979 yılında yıkarak iktidara gelen Sandinista yönetimine karşı CIA tarafından örgütlenen Kontralar, İsrail derin devletinden silah ve askeri eğitim almışlardır.15

İsrail derin devleti içindeki malum çevrelerin Avrupalı faşistler ve neo-Nazilerle olan yakın ilişkileri de az bilinen, ama doğruluğunda kuşku bulunmayan bir gerçektir. Livia Rokach, İsrail eski Başbakanlarından Moshe Sharett'in özel günlüğüne dayanarak yazdığı Israel's Sacred Terrorism (İsrail'in Kutsal Terörü) adlı kitapta bu konuyla ilgili önemli bilgiler aktarır. Buna göre İsrail, Avrupa'daki aşırı sağcı örgütler ve kontrgerilla örgütlenmeleri ile çok yakın ilişkiler kurmuş ve onları farklı yönlerden desteklemiştir. İsrail Devleti içinde yer alan birtakım grupların, Batı Alman gizli servisinin şefi ve eski bir Nazi generali olan Reinhard Gehlen'in aracılığıyla neo-Nazilerle kurduğu bu durumun örneklerinden biridir.

Gehlen'in İsrail bağlantısına İsrailli yazarlar Dan Raviv ve Yossi Melman, Mossad'ı konu edinen Every Spy a Prince adlı kitaplarında değinirler. Kitapta anlatıldığına göre, Alman Gizli Servisi BND'nin şefi olan Gehlen, Mossad'la çok yakın ilişkiler kurmuş ve onun zamanında iki gizli servis arasındaki iş birliği en üst düzeye çıkmıştır. İsrail derin devleti Gehlen aracılığı ile Alman neo-Nazileriyle yakın ilişkiler kurmuştur.16 Almanya'daki kontr-gerilla hareketinin adının "Gehlen Harekatı" olması da bir başka

ilginç noktadır. Gehlen ve neo-Nazilerle kurulan bu bağlantının İsrail cephesindeki mimarı ise oldukça tanıdık bir isimdir; Şimon Peres.

İsrail'in Avrupa'daki faşist bağlantıları arasında, İtalya'daki ünlü P2 mason locası ve locanın yakın ilişki içinde olduğu kontr-gerilla örgütü Gladio da vardır. Eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky, çok yankı uyandıran By Way of Deception (Aldatma Yoluyla) adlı kitabından sonra 1994'te yayımladığı The Other Side of Deception (Aldatmanın Diğer Yüzü)'da, Mossad-P2-Gladio bağlantısından söz eder. Ostrovsky'nin yazdığına göre, Licio Gelli, yani P2 mason locasının ünlü üstadı, "Mossad'ın İtalya'daki müttefiki"dir ve Gelli'nin yönettiği P2 ile yine Gelli'yle yakın ilişkisi olan Gladio Örgütü de Mossad'la ittifak içindedir. Mossad, Gelli-P2-Gladio bağlantılarını kullanarak 80'li yıllarda İtalya üzerinden silah ticareti yapmıştır.17

Ostrovsky'nin sözünü ettiği Mossad-Gladio bağlantısı son derece önemlidir ve bizlere başka ülkeler hakkında da önemli bir ipucu vermektedir. Çünkü İtalyan Gladio'su, Soğuk Savaş döneminde NATO ülkelerindeki rejim muhaliflerini ortadan kaldırmak için kurulmuş olan büyük kontr-gerilla ağının yalnızca İtalya'daki koludur. Ve eğer kontr-gerilla ağının İtalya kolu "Mossad'ın müttefiki" ise ve Mossad'la ortak operasyonlar gerçekleştiriyorsa, bu ittifakın kontr-gerillanın diğer ülkelerdeki versiyonları açısından da geçerli olduğunu düşünebiliriz. Nitekim az önce değindiğimiz Alman kontr-gerillası Gehlen'in Mossad ile olan ilişkileri bunun bir örneğidir.

Mossad-kontr-gerilla bağlantısının önemli bir başka örneğini yine Victor Ostrovsky, The Other Side of Deception'da vermektedir.18 Eski Mossad ajanı, Belçika'daki Gladio ve bu Gladio'nun sivil kanadını oluşturan Westland New Post (WNP) adlı faşist partinin Mossad'la çok yakın ilişki içinde olduğunu anlatır. Buna göre, Belçika Gladiosu'nun Belçika Gizli Servisi içindeki uzantıları ve WNP, 1980'lerin ortalarında bir seri suikast ve bombalama eylemini Mossad'ın yardımı ile gerçekleştirmiştir. Bu "destablizasyon" eylemlerinin amacı, sol çizgiye kaymaya başlayan hükümeti baltalamaktır; Gladio tarafından gerçekleştirilen eylemler solcuların üstüne atılacak ve böylece karşı tarafın arkasındaki halk desteği zayıflatılacaktır. Gerçekleştirilen eylemlerin arasında, Belçika Başbakanı'nın öldürülmesi ve çok sayıda süpermarketin bombalanması vardır. Belçika Gladiosu'nun söz konusu eylemleri gerçekleştirmek için kurduğu gruptan üç kişi 1985'te ülkeyi terk etmek zorunda kalarak İsrail'e kaçmış ve orada Mossad tarafından kendilerine yeni sahte kimlikler sağlanmıştır. Ostrovsky, bu sahte kimlik sağlama işleminin, Mossad ile Belçika aşırı sağı arasındaki gizli anlaşmanın bir parçası olduğunu yazıyor. The Other Side of Deception'da verilen bir diğer bilgi ise19, "Fransa'daki faşist gruplar ile Mossad arasındaki iş birliği"...

Tüm bunlar, İsrail derin devleti içinde bulunan radikal çevrelerin dünyanın dört bir yanındaki faşist rejim ve örgütlerle gerçekte son derece gizli ancak etkin bir iş birliği içinde olduğunu gösteriyor. Nitekim İsrailli profesör Benjamin Beit-Hallahmi de bu gerçeği vurgulayarak, bu çevrelerin dünyanın dört yanındaki faşistlere "baskının mantığı"nı ihraç ettiğini yazar.20

Yeni Masonik Düzen adlı kitabımızda, İsrail'in Üçüncü Dünya faşizmi ile olan bu bağlantısı daha ayrıntılı bir biçimde incelenmektedir.

İkinci ek
İsrail - Sırp Bağlantıları

İsrail derin devleti ve onun gizli ideolojisi olan radikal Siyonizm ile 20. yüzyılda dünyanın dört bir yanında gelişen faşist güçler arasında büyük bir iş birliği olduğunu biliyoruz. Bu durumda faşizmin, içinde bulunduğumuz dönemdeki en güçlü temsilcilerinden biri olan Sırp faşizmi üzerinde de durmak gerekir. Eski Yugoslavya'nın 1991 yılında parçalanmasından sonra, önce Hırvat sonra da Bosna-Hersek topraklarını işgal eden, "Büyük Sırbistan" hedefi için özellikle Bosna-Hersek'te korkunç bir "etnik temizlik" programı uygulayarak 200 binin üzerinde Bosnalı Müslümanı katleden Sırp (Çetnik) saldırganlığı, faşizmin tüm temel vasıflarına sahiptir: Irkçılık, saldırganlık, şiddete tapınma ve kan dökücülük. Buna bakarak, faşizmin neredeyse standart bir özelliği sayabileceğimiz "İsrail yönetimi içindeki bazı radikallerle olan bağlantısı"nın, Sırplar için de geçerli olup olmadığını sorabiliriz.

Bu soruya cevap olabilecek bazı önemli bilgiler, İsrail İbrani Üniversitesi'nden profesör Igor Primorac'ın, Jerusalem Report dergisinin Ocak 1995 tarihli sayısında yazdığı bir makalede ortaya kondu. Primorac'ın yazısı, daha sonra New York'ta yayımlanan 9 Şubat tarihli Jewish Ledger dergisinde yayımlandı. The Washington Report on Middle East Affairs dergisi ise Primorac'ın makalesini Nisan/Mayıs 1995 tarihli sayısında "İbrani Üniversitesi Profesörü, Sırplara İsrail Desteğini Yazıyor" başlığıyla haber yaptı. Primorac'ın makalesinin konusu, Washington Report'un başlığından anlaşıldığı gibi, Bosna-Hersek'te Müslüman katliamı yürüten Sırplar ile İsrail derin devleti arasındaki gizli silah ilişkileriydi.

Felsefe profesörü olan Yugoslav doğumlu Yahudi Igor Primorac, 1980 yılına dek Belgrad Üniversitesi'nde çalışmış ve o yıldan sonra da İsrail'e göç ederek İbrani Üniversitesi'nde akademik kariyerini sürdürmüştü. Jerusalem Report'taki söz konusu yazısında ise eski ülkesi ile İsrail arasındaki gizli ilişkilerden söz ediyordu. Primorac'ın yazdığına göre, Mossad, İsrailli silah tüccarlarını Sırbistan'a uygulanan silah ambargosunu delmeleri için yönlendiriyor ve Sırplara önemli miktarda silah ve cephane yolluyordu. Profesör, İsrail-Sırp bağlantısını ortaya çıkaran bir olayı da aktarıyordu: Uluslararası yardım kuruluşlarına üye olan İsrailli Joel Weinberg, Saraybosna'da iken ilginç bir olay yaşamış ve bunu İsrail'in Kanal 2 televizyonunda anlatmıştı. Buna göre, Weinberg Saraybosna'dayken, bir Birleşmiş Milletler görevlisi, Saraybosna Hava Alanı'na düşen bir top mermisini bir türlü teşhis edememiş ve bir göz atması için Weinberg'i çağırmıştı. Weinberg, mermiye bakar bakmaz üzerindeki garip yazıları tanıdı: Kapsülün üzerindeki yazılar İbraniceydi ve top mermisi de İsrail Ordusu (IDF) tarafından üretilen ve kullanılan 120 mm'lik standart bir mermiydi. Bu mermi uzun süre Saraybosna'nın bombalanmasında kullanılmış ve şehre yapılan insani yardım uçuşları da

uzunca bir süre bu bombalamalar nedeniyle sekteye uğramıştı. Weinberg, ayrıca Sırp saldırganların (Çetnikler) İsrail yapımı Uzi silahlar kullandıklarına da defalarca şahit olduğunu söylüyordu.

Profesör Primorac, makalesinde Bosna'daki Sırpların İsrail yapımı silahlar kullandıklarına dair daha bunun gibi pek çok görgü tanığı olduğunu, ancak İsrailli yetkililerin bu gerçeği birkaç kez resmi olarak yalanladıklarını yazıyordu. Primorac'ın makalesinde yer alan bazı satırlar şunlardı:

Hükümetlerinin Sırp yanlısı tutumundan rahatsızlık duyan İsraillilerin tepkisi, en son olarak Sırpların yaptıkları 'etnik temizlik' ve katliamları İsrail silahlarıyla yürüttüklerinin ortaya çıkmasıyla had safhaya ulaştı... İsrail Hükümeti Yugoslavya'nın parçalanmasından bu yana, uluslararası topluluğa ters bir politika izledi. 1991 Sonbaharı'nda, Sırpların Hırvatistan'daki saldırı ve katliamları sürerken, İsrail Belgrad'dan gelen diplomatik ilişki kurma teklifini kabul etti. Ancak BM yaptırımları, Kudüs'te bir Sırp Büyükelçiliği ve Sırbistan'da bir İsrail Büyükelçiliği yapılmasını engelledi. Ama Tel-Aviv'deki 'Yugoslav', yani Sırp Büyükelçiliği BM yaptırımlarından önce açılmıştı ve halen faaliyetlerini sürdürüyor.

Profesör Primorac, "hem Likud'un hem de İşçi Partisi'nin Sırp yanlısı bir çizgiye sahip olduklarına" dikkat çektikten sonra, söz konusu Sırp-İsrail yakınlığının tarihsel arka planından söz ediyordu:

Politikacılarımız II. Dünya Savaşı'na atıfta bulunuyorlar. Bu savaşta Sırpların Yahudilerin yanında yer aldıklarını, Hırvat ve Müslümanların ise Yahudilere karşı Nazilerle iş birliği yaptıklarını iddia ediyorlar. Bu, Yugoslav tarihinin açıkça çarpıtılmasıdır. Ancak yine de bu mantıktan hareketle, bugün de bizim Sırpların yanında yer almamız, onların Müslüman ve Hırvatlara karşı giriştikleri katliamları desteklememiz gerektiği söyleniyor.

Primorac, Sırplarla İsrail derin devletindeki bazı gruplar arasındaki ilişki ile ilgili diğer bazı detaylar da veriyordu. Buna göre, İsrail derin devleti yalnızca Sırbistan'a değil, Bosna'daki katliamı doğrudan yürüten Bosnalı Sırplar'a da silah veriyordu:

Sırplar İsrail'le olan ilişkilerini hiçbir zaman gizlemeye çalışmadılar. Belgrad'daki eski bir Savaş Bakanlığı görevlisi olan Dobrila Gajic-Glisic, 1992'de yayımladığı bir kitabında, 1991 Ekimi'nde, yani Birleşmiş Milletler'in Eski Yugoslavya'ya silah ambargosu koymasından bir ay sonra İsrail ile Sırbistan arasında büyük bir silah anlaşması yapıldığını yazmıştı. Bu anlaşmanın yapıldığı sıralarda Sırplar çoktan Vukovar ve Dubrovnik gibi Hırvat kentlerini bombalamaya başlamışlardı. Aynı sıralarda Yugoslav basınının çeşitli gazetelerinde İsrail ile Sırplar arasındaki silah bağlantıları ile ilgili haberler yayımlandı. 3 Haziran 1993 tarihli European gazetesinde ise, Batılı istihbarat raporlarına dayanılarak, Mossad ile Bosnalı Sırplar arasında yapılan yeni bir silah anlaşmasının varlığından söz edilmişti.

Primorac, tüm bu bilgilerin ardından Sırpları Nazilere benzetiyor ve "II. Dünya Savaşı'ndan bu yana Avrupa'da yürütülen ilk soykırımın İsrail silahları ile yürütüldüğünü" yazıyordu.

Gizli El Bosna'da: Sırpların Arkasındaki Anti-İslami Enternasyonal'in Bilinmeyen Hikayesi adlı kitabımızda, Sırp saldırganlığının radikal Siyonizm, İsrail derin devleti ve masonlukla olan gizli bağlantıları çok daha ayrıntılı bir biçimde incelenmektedir.

Evrim Yanılgısı

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir "tasarım" bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farkl□ alanlardan gelen çok say□da bilim adam□, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canl□lar□n kökenini art□k yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse, bunun izlerinin fosil kayıtlarında neden bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

Cansız Maddeler Hayat Oluşturamaz

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı

uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.1

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: "Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."2

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.3

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.4

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü neokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?5

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali 500 amino asitlik ortalama bir protein için,

10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.6

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teoride "evrim mekanizmaları" olarak öne sürülen iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.7

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesle biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesle boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.8

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.9

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz.

Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa, bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca, hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.10

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara-geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.11

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.12

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil, yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.13

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.14

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.15

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.16

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.17

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun-yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki, teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.18

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan, ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa, hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise, göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki, 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler, ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir.

Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünmesi, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.19

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcı'nın eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak

toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların

ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş", yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.20

Bu gelecek, uzakta değildir, aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir

hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nas□l kand□ğ□n□ hayret ve şaşk□nl□kla düşünmektedir.

... Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka
bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

BÖLÜM NOTLARI

**ÖNSÖZ: SOYKIRIM,
YAHUDİLER VE ANTİSEMİTİZM**

1. Michael Howard, The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies, 1b., London: Rider, 1989, s. 130.
2. Herbert F. Ziegler, Nazi Germany's New Aristocracy: The SS Leadership 1925-1939. Princeton, New Jersey, University Press, 1989, s. 85.
3. James Joll, Europe Since 1870: An International History, Penguin Books, Middlesex, 1990, s. 102-103.
4. Adolf Hitler, Mein Kampf, München: Verlag Franz Eher Nachfolger, 1993, s. 44, 447-448.
5. Henry Morris, The Long War Against God, s. 78; Francis Schaeffer, How Shall We Then Live?, New Jersey, Revell Books, Old Tappan, 1976, s. 151.
6. Daniel Gasman, The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League, New York: American Elsevier Press, 1971, s. 168).

**BİRİNCİ BÖLÜM: NAZİ-SİYONİST
İŞ BİRLİĞİNİN ANLATILMAMIŞ ÖYKÜSÜ**

1. Roger Garaudy, Siyonizm Dosyası, İstanbul, Pınar Yayınları, 1983, s. 148.
2. Anikam Nachmani, Greece, Turkey and Zionism, s. 55.
3. Roger Garaudy, Siyonizm Dosyası, s. 118.
4. Roger Garaudy, Siyonizm Dosyası, s. 119-120.
5. Roger Garaudy, Siyonizm Dosyası, s. 121.
6. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators: A Reappraisal., s. 25.
7. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators: A Reappraisal., Blood and Soil: The Roots of Zionist Racism
8. Francis Nicosia, The Third Reich and the Palestine Question, Austin: University of Texas Press, 1985, s. 18.
9. Francis Nicosia, The Third Reich and the Palestine Question, Austin: University of Texas Press, 1985, s.20.
10. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 34.
11. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 30.
12. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, German Zionism and Collapse of the Weimar Republic
13. Francis Nicosia, The Third Reich and the Palestine Question, s. 22.
14. Francis Nicosia, The Third Reich and the Palestine Question, s. 17.
15. Francis Nicosia, The Third Reich and the Palestine Question, s. 25.

16. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 25.
17. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 48-49.
18. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 49.
19. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 47.
20. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 50.
21. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 51.
22. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 52.
23. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 54.
24. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 54.
25. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 58.
26. New York Times, 18 Ağustos 1934
27. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 59.
28. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 60.
29. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 71.
30. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 61
31. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, The Jewish Anti-Nazi Boycott and the Zionist-Nazi Trade Agreement
32. Hermann Rauschning, Hitler M'a Dit: Confidences du Führer sur son Plande Conquête du Monde, Paris, 1939, s. 124.
33. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, The Jewish Anti-Nazi Boycott and the Zionist-Nazi Trade Agreement
34. Conor Cruise O'Brien, Die Geschichte des Zionismus und des Staates Israel, Münich, 1991, s. 130.
35. Wilhelmstrasse'nin Gizli Arşivleri, Kitap II, Paris, 1954, s. 3.
36. Edward Tivnan, The Lobby: Jewish Political Power in US Foreign Policy, New York, 1987, s. 22.
37. Edwin Black, The Transfer Agreement, London, 1984, s. 382.
38. Edwin Black, The Transfer Agreement, London, 1984, s. 382.
39. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators
40. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 86.
41. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 87.
42. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 84.
43. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 84.
44. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 85.
45. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 94.
46 Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 98.
47. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 102.
48. Francis Nicosia, The Third Reich and the Palestine Question, s. 219-220 ve s. 160-164
49. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 149.

50. Ralph Schoenman, The Hidden History of Zionism, San Francisco, 1988, s. 34.
51. Faris Yahya. Zionist Relations with Nazi Germany, s. 59-60.
52. R. Patai. Encyclopedia of Zionism and Israel, 1971, s. 597-599.
53. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 125.
54. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 170.
55. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 184.
56. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 184.
57. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 189.
58. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 190.
59. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 195.
60. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 195.
61. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators, s. 267.
62. Nathan Yalin-Mor. Israel-Israel, Histoire du Groupe Stern 1940-1948. Paris: Presse de la Renaissance, 1978, s. 98.
63. Hannah Arendt, Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil, New York, 1963, s. 5.
64. Hannah Arendt, Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil, New York, 1963, s. 36.
65. Hannah Arendt, Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil, New York, 1963, s. 37.
66. Hannah Arendt, Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil, New York, 1963, s. 37.

İKİNCİ BÖLÜM:
YAHUDİ SOYKIRIMI

1. "Holokost: Bilimsel Yahudi Nefreti", http://www.sevivon.com/holokost/genelbakis/article7.htm
2. "Holokost: Getolar", http://www.sevivon.com/holokost/genelbakis/article17.htm
3. "Holokost: Trenler", http://www.sevivon.com/holokost/genelbakis/article21.htm
4. "Holokost: Trenler", http://www.sevivon.com/holokost/genelbakis/article21.htm
5. "Holokost: Trenler", http://www.sevivon.com/holokost/genelbakis/article21.htm
6. "Holokost: Calışma Kampları", http://www.sevivon.com/holokost/

genel_bakis/article24.htm
7. Dawidowicz, "What is the Use of Jewish History?" s. 106-107
8. "Holokost: Nazilerin Yahudiler Hakkındaki Planları", http://www.sevivon.com/holokost/
genelbakis/article15.htm
9. "Holokost: Çalışma Kampları", http://www.sevivon.com/holokost/
genel_bakis.htm
10. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators: A Reappraisal, Chicago, 1983, s. 233.
11. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators: A Reappraisal, Chicago, 1983, s. 234.
12. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators: A Reappraisal, Chicago, 1983, s. 237.
13. Lenni Brenner, Zionism in the Age of Dictators: A Reappraisal, Chicago, 1983, s. 242.
14. Milliyet, "Yahudi soykırımı din haline getirildi", 31 Ekim 2000
15. Norman G. Finkelstein, The Holocaust Industry, Verso Press, New York, 2000, s. 126.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:
UNUTULAN SOYKIRIMLAR
1. Henry Friedlander, The Origins of Nazi Genocide: from Euthanasia to the Final Solution
2. Ernst Haeckel, The Wonders of Life, New York, Harper, 1904, s. 21.
3. Ernst Haeckel, The Wonders of Life, New York, Harper, 1904, s. 118-119.
4. Forgotten Crimes:The Holocaust and People with Disabilities, A Report by Disability Rights Advocates, Oakland, California, Eylül 2001, s. 3.
5. Biesold, Crying Hands: Eugenics and Deaf People in Nazi Germany (Washington, D.C., 1999), s. 147.
6. Forgotten Crimes:The Holocaust and People with Disabilities, A Report by Disability Rights Advocates, Oakland, California, Eylül 2001, s. 3.
7. Hugh Gregory Gallagher, By Trust Betrayed: Patients, Physicians, and the License to Kill in the Third Reich (Arlington, Virg., 1995), s. 13.
8. Forgotten Crimes:the Holocaust and People with Disabilities, A Report by Disability Rights Advocates, Oakland, California, Eylül 2001, s. 14.
9. Forgotten Crimes:the Holocaust and People with Disabilities, A Report by Disability Rights Advocates, Oakland, California, Eylül 2001, s. 1-2, 37-38.
10. Forgotten Crimes:the Holocaust and People with Disabilities, A Report by Disability Rights Advocates, Oakland, California, Eylül 2001, s. 41.
11. Myriam Novitch, Gypsy Victims of the Nazi Terror, UNESCO Courier, Oct 1984.
12. Myriam Novitch, Gypsy Victims of the Nazi Terror, UNESCO Courier, Oct 1984.
13. Ian Hancock, Downplaying the Porrajmos: The Trend to Minimize the Romani Holocaust, 2000, the Patrin Web Journal
14. Ward Churchill, Assaults on Truth and Memory, Part II, 1997, ZNet.
15. Terese Pencak Schwartz How Could 5.000.000 Be Killed and Forgotten?, based on The Forgotten Holocaust by Dr. Richard C. Lukas
16. http://www.holocaustforgotten.com/Lucaire.htm
17. Who Were the Five Million Non-Jewish Victims?http://www.holocaustforgotten.com/fivmil.htm
18. Ward Churchill, Assaults on Truth and Memory, Part II, 1997, ZNet

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:
İSRAİL'İN ANTİSEMİTİZM POLİTİKASI
1. The National Jewish Post and Opinion, 6 Kasım 1959.
2. New York Times, 24 Temmuz 1958.
3. New York Times, 13 Aralık 1951.
4. Roger Garaudy, Siyonizm Dosyası, İstanbul, 1983, s. 166.
5. M. Lilienthal, What Price Israel, s. 194-195.
6. Türkkaya Ataöv, Siyonizm ve Irkçılık, Ankara, 1985, s. 54.

7. Alfred M. Lilienthal. What Price Israel, s. 197.
8. Copy in Publications File, Records of the Document Library Branch, Office of the Assistant Chief of Staff, G-2, Record Group 319, National Archives, Secret Weekly Intelligence Report 112 from the Office of the Director of Intelligence, OMGUS, Dated July 3, 1948.
9. Stephen Green, Taking Sides: America's Secret Relations with a Militant Israel, New York, 1984, s. 50.
10. Copy in Publications File, Records of the Document Library Branch, Office of the Assistant Chief of Staff, G-2, Record Group 319, National Archives, Secret Weekly Intelligence Report 112 from the Office of the Director of Intelligence, OMGUS, Dated July 3, 1948.
11. Copy in Publications File, Records of the Document Library Branch, Office of the Assistant Chief of Staff, G-2, Record Group 319, National Archives, Secret Weekly Intelligence Report 112 from the Office of the Director of Intelligence, OMGUS, Dated July 3, 1948.
12. Türkkaya Ataöv, Siyonizm ve Irkçılık, s. 55.
13. Türkkaya Ataöv, Siyonizm ve Irkçılık, s. 55.
14. Türkkaya Ataöv, Siyonizm ve Irkçılık, s. 56.
15. Amos Perlmutter, Israel: The Partitioned State: A Political History since 1990, New York, 1985, s. 113.
16. Türkkaya Ataöv, Siyonizm ve Irkçılık, s. 56-57.
17. Dan Raviv & Yossi Melman, Every Spy a Prince: The Complete Story of Israel's Intelligence Community, Boston, 1991, s. 38-39.
18. Türkkaya Ataöv, Siyonizm ve Irkçılık, s. 55.
19. Türkkaya Ataöv, Siyonizm ve Irkçılık, s. 57.
20. Jerusalem Post, 21 Temmuz 1964.
21. Dan Raviv & Yossi Melman, Every Spy a Prince, s. 36.
22. New American View, 1 Ağustos 1993.
23. Dan Raviv & Yossi Melman, Every Spy a Prince, s. 38.
24. Nokta, 16 Haziran 1991.
25. Hürriyet, 10 Ocak 1985.
26. Gündem, 10 Ekim 1992.
27. Şalom, 6 Eylül 1989.
28. El-Mecelle, 22 Ocak 1994.
29. Şalom, 6 Aralık 1989.
30. Şalom, 18 Ekim 1989.
31. Şalom, 5 Ağustos 1987.
32. La Question Juive, İlan Hale'vi, s. 24. Dr. Thon'un söz konusu raporu, ilk defa 1970 yılında, İbranice olarak, Tel Aviv'de, Massada yayınları tarafından yayınlanan Siyonist Kolonilizasyon Tarihi isimli kitapta yayınlanmıştır.

33. Roger Garaudy, Siyonizm Dosyası, s. 153-154.
34. I. Rennap, Anti-Semitizm ve Yahudi Sorunu, İstanbul, 1991, s. 88-89.
35. Şalom, 16 Eylül 1982.
36. Şalom, 27 Kasım 1991.
37. Şalom, 2 Nisan 1986.
38. Şalom, 2 Nisan 1986.
39. David Musa Pidcock, Satanic Voices Ancient & Modern: A Surfeit of Blasphemy Including the Rushdie Report. From Edifice Complex to Occult Theocracy, Oldbrook, 1992, s. 164-165.
40. Ralph Schoenman, The Hidden History of Zionism, San Francisco, 1988, s. 37.
41. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, New York, 1987, s. 161.

BİRİNCİ EK: İSRAİL, ÜÇÜNCÜ DÜNYA FAŞİSTLERİ VE GLADİO

1. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, New York, 1986.
2. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, New York, s. 76.
3. Benjamin Beit-Hallahmi. The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why. New York, s. 81.
4. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, New York, s. 82.
5. Andrew and Leslie Cockburn, Dangerous Liason: The Inside Story of US-Israeli Covert Relationship, New York, 1991, s. 218.
6. Noam Chomsky, Kader Üçgeni: ABD, İsrail ve Filistinliler, İstanbul, 1993, s. 559.
7. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, New York, 1987, s. 86.
8. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, New York, 1987, s. 82.
9. Andrew and Leslie Cockburn, Dangerous Liaison: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship, s. 238.
10. Andrew and Leslie Cockburn, Dangerous Liaison: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship, s. 223-226.
11. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, s. 102.
12. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, s. 99.
13. Andrew and Leslie Cockburn. Dangerous Liaison: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship, s. 212, 262, 266-267.
14. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, s. 76-78.

15. Andrew and Leslie Cockburn, Dangerous Liaison: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship, s. 233-36, 257-58.
16. Dan Raviv & Yossi Melman, Every Spy a Prince: The Complete Story of Israel's Intelligence Community, Boston, 1991, s. 57-58.
17. Victor Ostrovsky. The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda. New York, 1994. s. 226.
18. Victor Ostrovsky, The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda, New York, 1994, s. 4-5.
19. Victor Ostrovsky, The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda, New York, 1994, s. 242.
20. Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, s. 248.

EVRİM YANILGISI

1. Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2
2. Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
3. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330
4. Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7
5. Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40
6. Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78
7. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189
8. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184
9. B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
10. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179
11. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133
12. Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
13. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389
14. J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992

15. Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
16. Time, Kasım 1996
17. S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30
18. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
19. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28
20. Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43

SEÇİLMİŞ BİBLİYOGRAFYA

Adler, H. G. Der Verwaltete Mensch. Tübingen: J. C. B. Mohr, 1974.
Arendt, Hannah. Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil. New York: The Viking Press, 1963.
The Origins of Totalitarianism, 7. b. Cleveland: The World Publishing Company, Eylül 1962.
Aretz, Emil. Hexeneinmaleins einer Lüge. 3.b. München: Hohe Warte 1973.
Ataöv, Türkkaya, Siyonizm ve Irkçılık, 2. b. Ankara: Birey ve Toplum Yayınları, Mart 1985.
Ausubel, Nathan. Pictorial History of the Jewish People: From Bible Times to Our Own Day Throghout the World. New York: Crown Publishers, Şubat 1979.
Ayoun, Richard, Haim Vidal Sephiha, Sefarades d'Hier et d'Aujourd'hui 70 Portaits, Paris: Liana Levi, 1992.
Bahbah, Bishara, Israel and Latin America: The Military Connection, New York, St. Martin's Press. Institute for Palestine Studies, 1986.
Barnavi, Eli. A Historical Atlas of the Jewish People: From the Time of the Patriarchs to the Present. London: Hutchinson, 1992.
Barry, Richard. Anatomie des SS-Staates. New York: Walker and Company, 1968.
Bedarride, Armand, Regle & Compas, 2. b. Paris: Le Symbolisme, 1927.
Beit-Hallahmi, Benjamin, The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why, 1. b. New York: Pantheon Books, 1987.
Ben-Gurion, David, The Jews in Their Land, New York: A Windfall Book, 1974.
Bilim Araştırma Grubu, Masonluk ve Kapitalizm. 2. b. İstanbul: Araştırma Yayıncılık, 1992.
Yehova'nın Oğulları ve Masonlar: Yeni Dünya Düzeninin Gerçek Mimarları, 1. b. İstanbul: Araştırma Yayıncılık, Eylül 1993.

Brenner, Lenni. The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir. 1.b. London: Zed Books, 1984.
Zionism in the Age of the Dictators, Chicago: Lawrence Hill Books, 1983.
Brigneau, François. Mais Qui Est Done le Professseur Faurisson? Paris: Publications FB, 1991.
Un Certain Racisme Juif. Paris: Publications FB, 1991.
Broszat, Martin. Kommandant in Auschwitz-Autobiographische Aufzeichnungen von Rudolf Höss. Stuttgart: Deutsche, 1958.
Bulut, Faik, Filistin Rüyası: İsrail Zindanlarında 7 Yıl, 1. b. Kaynak Yayınları, Nisan 1991.
Butz, Arthur R, The Hoax of the Twentieth Century, California: Institute for Historical Review, 1977.
Chelain, Andre, La These de Nantes et l'Affaire Roques, Paris: Polemiques, 1988.
Chomsky, Noam. Medya Denetimi: Immediast Bildirgesi, Çev. Şen Süer, 1. b. İstanbul: Tüm Zamanlar Yayıncılık, Ekim 1993.
________. Kader Üçgeni: ABD, İsrail ve Filistinliler., Çev. Bahadır Sina Şener, 1. b. İletişim Yayınları, 1993.
Chouraqui, A. Theodor Herzl, Paris: Seuil, 1960.
Cockburn, Andrew and Leslie, Dangerous Liaison: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship, New York: Harper Collins Publishers, 1991.
Cohn-Sherbok, Dan. Holocaust Theology. 1. b. London: Lamp Press, 1989.
Cole, David & Bradley Smith, David Cole Interviews Dr. Franciszek Piper, Director, Auschwitz State Museum, California: Institute for Historical Review.
Dalin, David G, From Marxism to Judaism: The Colected Essays of Will Herberg, New York: Markus Wiener Publishing, 1989.
Dawidowics, Lucy S., The Holocoust and the Historians, 6. b. Massachusetts: Harvard University Press, 1993.
The War against the Jews (1933-1945). London: Weidenfeld & Nicolson, 1975.
Eveland, Wilbur Crane, Ropes of Sand: America's Failure in the Middle East., London: W. W. Norton & Company, 1980.
Faurisson, Robert, Memoire En Defense: Contre Ceux Qui M'Accusent de Falsifier l'Histoira, La Question des Chambres a Gaz. Paris: La Vieille Taupe, 1980.
"Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers or, Improvised Gas Chambers & Casual Gassings at Auschwitz & Birkenau Acording to Jean-Claude Pressac 1989", Journal of Historical Review, Bahar 1991.
"Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers or Improvised Gas Chambers & Casual Gassings at Auschwitz & Birkenau Acording to J. C. Pressac 1989", Journal of Historical Review, Yaz 1991.
Findley, Paul, They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby, Chicago, Lawrence Hill Books, 1989.

Fontette, François de, Irkçılık, Çev. Haldun Karyol., İstanbul: İletişim Yayınları, 1991.
Friedlander, Saul., Kurt Gerstein ou l'Ambiguite du Bien, Tournai: Casterman, 1967.
Gabler, Neal. An Empire of Their Own: How the Jews Invented Hollywood, 1. b. London: WH Allen, 1988.
Gangulee, N. The Mind and Face of Nazi Germany. 2. b. London: London: Buttler & Tanner Ltd., 1942.
Garaudy, Roger. Siyonizm Dosyası, Çev. Nezih Uzel. 1. b. İstanbul: Pınar Yayınları, Ekim 1983.
Goffs, Jenneth, Hitler and the 20th Century Hoax, Colarado: Enlewood, 1954.
Green, Stephen, Taking Sides: America's Secret Relations with a Militant Israel,. New York: William Morrow and Company, 1984.
Grieb, Condrad, American Manifest Destiny and The Holocausts, Millions of People Exterminated, Where It Happened, When It Happened, How It Happened, Who Made It Happen, New York: Examiner Books, 1979.
Halow, Joseph, Innocent at Dachau, 1. b. California: Institute for Historical Review, Ocak 1993.
Harkabi, Yehoshafat, Israel's Fateful Hour. New York: Harber & Row, 1988.
Härtle, Heinrich, Freispruch für Deutschland. 1. b. Göttingen: K. W. Schütz, 1965.
Hausner, Gideon, Justice a Jerusalem / Eichmann Devant Ses Juges, Flammarion, 1976.
Harwood Richard, Did Six Million Really Die? England: Historical Review Press, 1975.
Heller, Otto, Yahudiliğin Çöküşü: Yahudi Sorunu, Yahudi Sorununun Eleştirisi, Sosyalizmle Çözümü. Çev. Süheyla-Saliha N. Kaya. 1.b. İstanbul: İnter Yayınları, Haziran 1992.
Herman, Simon N. Israelis and Jews: The Continuity of an Identity. 1. b. New York: Random House, 1970.
Herzl, Theodore. Theodore Herzl: Ecrits. Jerusalem: Palestine Departement de la Jeunesse de l'Organisation Sioniste Mondiale, 1948.
Hilberg, Raul, The Destruction of the European Jews. London: W. H. Allen, 1961.
Hurley, Andrew J. Israel and the New World Order. Santa Barbara: Fithian Press and the Foundation for a New World Order, 1991.
Irving, David, Hitler's War and The War Path 1933-1945. 1.b. London: Focal Point Publications, 1991.
Kaul, Friedrich Karl, Arzte in Auschwitz. Berlin: Volk und Gesundheit, 1968.
Kautstky, Benedikt, Teufel und Verdammte. Zürich, 1946.
Kazimierz, Smolen, Auschwitz (Oswiecim) 1940-1945. Panstwowe: Panstwowe Muzeum w Oswiecimiu.
Kogon, Eugen, Der SS-Staat. Stuttgart: EuropaischeVerlagsanstalt, 1959.
Kulaszka, Barbara, Did Six Million Really Die? Report of the Evidance in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zündel-1988. Toronto: Samisdat Publishers Ltd., 1992.
Kuper, Leo, Genocide, 1. b. Middlesex: Penguin Books, 1981.

Langbein, Hermann. Menschen in Auschwitz. Vienna: Europa, 1972.
Langer, Walter C., Ruhsal Çözümlemelerle Hitler Melek mi, Şeytan mı?, Çev. Zeki Çakılalan. Kemal Bek, 1. b. İstanbul: Yılmaz Yayınları, Kasım 1990.
Lehn, Walter. Zionism and Racism, London: International Organization for the Elimination of All Forms of Racial Discrimination, 1977.
Lenski, Robert, The Holocoust on Trial: The Case of Ernst Zundel, 1. b. Argentina: Reporter Press, 1989.
Leuchter, Fred A. Jr. The Second Leuchter Report: Dachau, Mauthausen, Hartheim. Toronto: Samisdat Publishers Ltd.
The Third Leuchter Report: A Technical Report on the Execution Gas Chamber. Toronto: Samisdat Publishers Ltd., Aralık 1989.
The Fourth Leuchter Report: An Engineering Evaluation of Jean-Claude Pressac's Book "Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers". Massachusetts: Fred A. Leuchter Associates, Inc., Ekim 1991.
Leuchter, Fred A. Jr., David Irving. The Leuchter Report: The First Forensic Examination of Auschwitz, London: Focal Point Publications, Haziran 1989.
Lossin, Yigal, Pillar of Fire: The Rebirth of Israel, A Visual History. Jerusalem: Shikmona Publishing Company, 1983.
Monus, Aros, Les Secrets de l'Empire Nietzscheen, Paris: Interseas, 1992.
Mor, Nathan Yalin, Israel-Israel: Histoire du Groupe Stern 1940-1948, Paris: Presse de la Renaissance, 1978.
Nachmani, Amikam, Greece, Turkey and Zionism: Uneasy Relations in the East Mediterranean. Totowa: Frank Cass, 1987.
Naumann, Bernd. Auschwitz-Bericht über die Strafsache Mulka und Andere vor dem Schwurgericht Frankfurt. Frankfurt: Athenäum, 1968.
Nelson, Thomas, & Sons, The Concise Bible Dictionary with Numerous Illustrations. New York: Norwood Press.
Nicosia, Francis R., Hitler und der Zionismus: Das Dritte Reich und die Palastina-Frage, 1933-1939, London: Verlag , I. b. Tauris, 1989.
The Third Reich and the Palestine Question, 1. b. Austin: University of Texas Press, 1985.
Niewyk, Donald L. The Jews in Weimar Germany, Manchester: Manchester University Press, 1980.
O'Brien, Conor Cruise, Belagerungszustand: Die Geschichte des Zionismus und des Staates Israel, München: Deutscher Taschenbuch Verlag, Ağustos 1991.
Ostrovsky, Victor, The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda, New York: Harper Collins Publishers, 1994.
Öke, Mim Kemal, Kutsal Topraklarda Siyonistler ve Masonlar: İhanetler... Komplolar... Aldanmalar... 3. b. İstanbul: Çağ Yayınları, 1991.
Özkul, Halid, Yeni Dünya Düzeni, İstanbul, Anahtar Kitaplar, Kasım 1992.

Patai, R. Encyclopedia of Zionism and Israel, 2 Vol. 1971.
Perlmutter, Amos, Israel; The Partitioned State: A Political History Since 1990. New York: Scribners, 1985.
Perlmutter, Nathan, Ruth Ann Perlmutter, The Real Anti-Semitism in America, New York: Arbor House, 1982.
Pidcock, David Musa, Satanic Voices Ancient & Modern: A Surfeit of Blasphemy Including the Rushdie Report, From Edifice Complex to Occult Theocracy. Oldbrook: Musaqim, 1992.
Poliaikov, Leon, Das Dritte Reich und die Juden, Berlin: Wulf Arani, 1956.
The History of Anti-Semitism Volume I: From Roman Times to the Court Jews, London: Routledge & Kegan Paul, 1974.
The History of Anti-Semitism Volume II: From Mohammed to the Marranos, London: Routledge & Kegan Paul, 1974.
Pool, James, Suzanne Pool, Who Financed Hitler: The Secret Funding of Hitler's Rise to Power 1919-1933, 1. b. New York: The Dial Press, 1979.
Pulzer, Peter, The Rise of Political Anti-Semitism in Germany & Austria. London: Peter Halban Publishers, 1988.
Rassinier, Paul, Le Drame des Juifs Europeens, 2. b. Paris: La Vieille Taupe, 1964.
The Real Eichmann Trial or The Incorrigible Victors, 3. b. California: Institute for Historical Review, Ekim 1983.
Was ist Wahrheit? Starnberg: Druffel-Verlag, 1978.
Was Nun, Odysseus. Wiesbaden: Karl-Heinz Priester, 1960.
Raviv, Dan, Yossi Melman. Every Spy a Prince: The Complete Story of Israel's Intelligence Community, Boston: Houghton Mifflin Company, 1991.
Reinharz, Jehuda, Chaim Weizmann: The Making of a Zionist Leader, New York: Oxford University Press, 1985.
Rennap, I. Anti-Semitizm ve Yahudi Sorunu, Çev. Şen Süer Kaya, 1.b. İstanbul: İnter Yayınları, Temmuz 1991.
Roberts, Stephen H. The House That Hitler Built, 5. b. London: Methuen Publishers, 1938.
Robnett, George W. Conquest Through Immigration: How Zionism Turned Palestine into a Jewish State. Hawthorne: Omni Publications, 1985.
Rokach, Livia, İsrail'in Kutsal Terörü: Moshe Sharett'in Özel Güncesi Üzerine Bir İnceleme, Çev. Zeynep Neşef, İstanbul, Belge Yayınları, 1984.
Roques, Henri. The 'Confessions' of Kurt Gerstein. California: Institute for Historical Rewiev, 1989.
Rothe, Wolfe Dieter, Die Endlösung der Judenfrage, Frankfurt: E. Bierbaum.
Roth Heirz, ... Der Makaberste Betrug aller Zeiten, Özel Baskı, 1974.
________. Wieso waren wir Väter Verbrecher? Lumda: Odenhausen, 1972.

Rubenstein, Richard L., John K. Roth, Approaches to Auschwitz: The Legacy of the Holocaust, 1. b. London: SCM Press, 1987.
Rullman, Hans Peter. Victim of the Holocaust. New Jersey: Unchain, 1987.
Sachar, Abram L. A History of the Jews, New York: Alfred A. Knopf Inc., 1984.
Sachar, Howard M. Diaspora: An Inquiry into the Contemporary Jewish World, 1. b. New York: Harper & Row Publishers, 1985.
Sanning, Walter N. The Dissolution of Eastern European Jewry, 3. b. California: Institute for Historical Review, Kasım 1990.
Schnabel, Reimund, Macht ohne Moral-Eine Dokumentation über die SS, Frankfurt: Röderberg, 1957.
Schoenman, Ralph, The Hidden History of Zionism, 2. b. San Francisco: Socialist Action, Temmuz 1988.
Schwarzwaller, Wulf, The Unknown Hitler: His Private Life and Fortune. 1.b. Maryland: National Press Books, 1989.
Sedov, Sergei, Zionism: Counts on Terror, New York: Novosti Press Agency Publishing House, 1984.
Segieth, Johannes, Konzentrationslager Dachau 1933-1945, Comite International de Dachau. München: Lipp KG, 1965.
Shanfield, Reb Moshe, The Holocausts Victims Accuse: Documents and Te·timony on Jewish Criminals, New York: Neturei Karta.
Sharif, Regina S. Non-Jewish Zionism. Its Roots in Western History, London: Zed Press, 1983.
Shirer, William L. The Rise and the Fall of Third Reich, London: The Hamlyn Publishing, 1987.
Simonov, Konstantin, Ölüm Fabrikası, Çev. Özalp Göneralp, İstanbul: A Yayınları, Nisan 1990.
Sington, Derrick, Arthur Weidenfeld, The Goebbels Experiment: A Study of the Nazi Propaganda Machine, 1. b. London: Buttler & Tanner Ltd., 1942.
Staeglich, Wilhelm. Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence, 2. b. California: Institute for Historical Rewiev, 0cak 1990.
Supple, Carrie. From Prejudice to Genocide: Learning about the Holocaust, 1. b. Staffordshire: Trentham Books, 1993.
Synder, Louis L. Hitler's Elite: Biographical Sketches of Nazis Who Shaped the Third Reich, 1. b. London: David & Charles, 1990.
Szende, Stefan, The Promise Hitler Kept. London: Victor Gollancz, 1944.
Thion, Serge, Verite Historique ou Verite Politique: Le Dossier da l'Affair Faurisson; La Question des Chambers a Gaz. Cedex: La Vieille Taupe.
Thyseen, Fritz, I Paid Hitler, London: Holder Stoughton Ltd., 1941.
Tivnan, Edward, The Lobby: Jewish Political Power and American Policy. New York: Simon and Schuster, 1987.

Turhan, Talat. Özel Savaş Terör ve Kontrgerilla, 1. b. İstanbul, Tüm Zamanlar Yayıncılık, 1992.

Turner, Jr. Henry Ashby, Hitler - Memoirs of a Confidant, New Haven: Yale University Press, 1985.

Vrba, Rudolf, I Cannot Forgive, New York: Grove, 1964.

Walendy, Udo, Europa in Flammen 2 Vol. 1. b. Weser: Vlotho, 1966.

Weber, Mark, "Zionism and the Third Reich", The Journal of Historical Review vol 12, no 3/Fall 1992, California: Institute for Historical Review.

"Jewish Soap", Journal of Historical Review, vol 12, no. 2. Summer 1991, California: Institute for Historical Review.

"Tell-Tale Documents & Photos from Auschwitz". Journal of Historical Review, vol 11, no. 1, Spring 1991. California: Institute for Historical Review.

Weckert, Ingrid, Flashpoint: Kristallnacht 1938, Instigators, Victims and Beneficiaries, 1. b. California: Institute for Historical Review, Haziran 1991.

Wilhelmsrasse'nin Gizli Arşivleri, V. Kitap, Paris: Plon, 1954.

Yahya, Faris, Zionist Relations with Nazi Germany, Beirut: Palestine Research Center, 1978.